

将军出阁

袁慧芳

中国书画函授大学
肇庆分校

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của dịch giả. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của dịch giả và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Tướng Quân Lấy Chồng

Tác giả : Cầu Mộng

Edit : quaivatcon

Làm ebook : jackreacher1994

Nguồn : <http://quaivatcon.wordpress.com/>
(*quý khách ghé vô ghé vô ^^*)

Thể loại : Ngôn tình, cổ đại, hài, HE

Nguồn convert : Tàng Thư Viện

Văn án :

Bởi vì hoàng đế tuyển tú nữ, làm cho nữ nhân không muốn vào cung gấp gấp tìm trượng phu.

Lại vì tướng mạo hấn tuấn tú hơn người như vậy nên nhiều lần suýt bị người bắt đi làm cô gia.

Nàng, vẫn là lần đầu nhìn thấy hấn, nhưng đáng tiếc, đừng nói nàng đối với loại thư sinh yếu đuối này này sinh tình cảm, thật không có hứng thú a..

Bằng vào phụ thân hiển hách chiến công, nàng lại là nữ tướng quân, vì thế mà được thiên tử đặc biệt cho phép không cần vào cung tham tuyển.

Cho nên người nào muốn cứ việc tham gia nào nhiệt!

Kỳ thực, không có chuyện cấp bách nàng sẽ không cùng người tranh đoạt, chính là nàng giúp người thành việc, lại cố tình có người ý định muốn kéo nàng xuống nước.

Không chỉ thừa dịp cùng nàng miệng đối miệng thân mật tiếp xúc, còn phàn ngôn oang oang kêu nàng nương tử.

Tạm thời khi hấn là chó cùng rứt giậu mới không cùng hấn so đo, thật không nghĩ tới tên này nhưng lại lấy oán trả ơn.

Hấn gán nàng tội danh bội tình bạc nghĩa, đem bả báo trước mặt hoàng thượng.

Mà chẳng đến lúc đối chất nhau, nàng mới biết được, nguyên lai hấn lại là hoàng tử...phụ tử người ta rõ ràng thông đồng với nhau mà!!

Làm thân tử, nàng chỉ có thể tự nhận vận mệnh xui xẻo gả cho hấn để phụ trách, bất quá nếu nghĩ rằng hấn là hoàng tử, nàng liền không làm gì được hấn, kia có thể làm to...

Đầu tiên phạt hẳn mỗi ngày ngủ thư phòng, nếu dám hành động thiếu suy nghĩ, hừ hừ, quân pháp hậu hạ!

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Chương 1

Khánh Lịch năm thứ hai mươi tám, hoàng đế tuyển tú.

Thánh chỉ vừa ra, lập tức dân gian rộ lên phong trào nhà nhà bắt rể, khiến trai trẻ độc thân không dám lộ mặt ra đường.

Tháng bảy tới, liền cả làn gió nhẹ thổi cũng mang theo luồng nhiệt khí bỏng người.

Thời khắc giữa trưa, trên quan đạo người đi đường thưa thớt, chỉ lác đác vài chiếc xe ngựa qua lại, không khí cực kỳ quạnh quẽ.

Một trận “đát đát” dường như là tiếng vó ngựa từ xa vọng tới, ngựa hí một tiếng, dừng lại ngay trước lối vào trà quán ven đường.

Lữ khách đang nghỉ chân trong quán không khỏi vô ý thức nhìn lại...

Người trên ngựa một thân Hồng sam, dưới ánh mặt trời chói chang toát vẻ đường hoàng mà tùy ý, màn sa mỏng bằng lụa trắng từ trên nón rủ xuống che khuất cả dung mạo, chỉ thấy nàng ung dung xuống ngựa, thuận tay đem dây cương ném, phía sau Thanh y tiểu tì liền đưa tay tiếp được.

Vừa vào trà quán, chủ tớ hai người liền đem nón che nắng trên đầu bỏ xuống.

Mọi người không khỏi một trận kinh ngạc.

Thiếu nữ Hồng y kia dung nhan tú lệ, nước da không trắng nõn như thiếu nữ thông thường, trái lại lộ ra màu râm nắng khỏe khoắn, đôi mắt xéch bắt nộ tự uy, lại mơ hồ có một loại khí thế sắc bén.

Nếu chỉ nhìn một mình nàng thôi cũng có thể coi là một vị mỹ nhân, thế nhưng, nhìn sang Thanh y tỉ nữ, ánh mắt mọi người không nhìn được lộ tia kinh diễm.

Mắt như thu thủy, mày tựa xuân sơn, cánh mũi thẳng, môi anh đào, màu da như ngọc, vóc dáng thon dài như thiên kim tiểu thư dưỡng nơi khuê phòng.

Hai người tại cùng một chỗ khiến người người không khỏi hoài nghi, đến tột cùng ai là chủ, ai là tớ ?

Nếu tiểu tỉ là tớ, có gì Hồng y thiếu nữ kia thân là chủ lại có thể dễ dàng chấp nhận nàng so với mình còn chói lọi? Giả như Hồng y thiếu nữ là tớ, vì sao cử chỉ của Thanh y tiểu tỉ kia lại tỏ ra quen thuộc với việc hầu hạ chủ nhân đến vậy?

Hoang mang a!!!

Ôn Nhược Thủy đối với tình cảnh như vậy sớm thành thói quen, nàng đã buông tha cho việc cứ phải đắn đo suy nghĩ vì sao có một nha hoàn đẹp như thế làm người vô phương lý giải; dù sao thì, miễn nàng thích là được.

"Tiểu thư, uống trà." Hạnh nhi nhanh nhẹn thay chủ tử dâng trà, đối với kinh diễm của người khác xem như không thấy.

"Người cũng ngồi xuống nghỉ một chút đi".

"Dạ, tiểu thư." Hạnh nhi vâng lời ngồi xuống một bên.

Mọi người cũng không tiện nhìn nhìn chăm chăm vào hai vị cô nương, thế nên có vài người lưu luyến đem ánh mắt dán trên người Hạnh nhi rời đi, lại bắt đầu bát quái tán dóc chuyện vừa bị gián đoạn.

"Gần đây trai trẻ trên đường càng ngày càng ít nha."

"Có thể đoạt được đều đã bị cướp đi không ít, những tên khác đều sợ đến không dám xuất môn".

Chủ tớ Ôn Nhược Thủy liếc nhau, trong mắt đều là tiêu ý. Hoàng đế tuyển tú, dân gian thường lang (**cướp chồng*), quả nhiên nào nhiệt không gì sánh được!

"Ta mới từ trấn bên cạnh qua, đây đường đều là tôi tớ nhân gia giàu có xông pha đi cướp người"

"Có người còn nói ngay cả nhi tử của Thái Thú đi trên đường cũng bị người ta bắt mất."

Ôn Nhược Thủy bị trà trong miệng làm cho sặc sụa. Thực sự là cả gan làm loạn a, liền cả con cháu quan gia cũng không thể may mắn mà tránh khỏi!

"Mấy bà mỗi dạo gần đây sinh ý tốt lắm, đếm bạc mỏi tay nha!"

"Đúng là, vô môi bất thành thân" (** không có bà mỗi thì không thành thân được*)

"Vài nhà vui sướng mấy nhà sầu, ít tên tiểu tử nghèo lớn lên diện mạo cũng không tệ lắm, cuộc đời “bị cướp” từ nay về sau sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh."

"Thiệt là, phải chi ta lớn lên cũng mi thanh mục tú, ta liền đứng ở trên đường cái chờ người đến cướp a."

"Dựa vào người sao? Kiếp sau đi!!"

Người chung quanh cười râm một trận.

"Hạnh nhi, chúng ta đi thôi." Ôn Nhược Thủy lấy nón đội lại, đứng dậy ra khỏi quán.

Hạnh nhi thanh toán tiền trà liền đuổi theo chủ tử.

Chủ tử hai người đang định lên ngựa, bất thành linh từ trong bụi rừng ven đường lao ra một con ngựa, thẳng hướng các nàng đủng tới.

Trong quán có người nhin không được kinh hô.

Con ngựa lông lộn hí vang, móng trước hất cao, mọi người đương mắt thấy người trên ngựa tức khắc sẽ ngã xuống thì một Hồng ảnh chợt lóe, tất cả chỉ kịp cảm thấy hoa mắt thì Ôn Nhược Thủy đã nhảy lên tự lúc nào, tay lướt qua cầm y thư sinh trên lưng ngựa mà cầm lấy dây cương, mạnh mẽ ghim trụ con ngựa.

Nàng còn chưa kịp xuống tới thì đã thấy một đám người từ trong rừng liền xông ra. Có tên mặc trang phục gia đình màu vàng, có tên lại mặc màu lam, hiển nhiên là thuộc hai phái khác nhau.

"Mau buông cô gia nhà ta ra." Một tên gia đình áo lam dẫn đầu mở miệng.

"Rõ ràng là cô gia nhà ta cơ mà." Đám gia đình áo vàng lập tức có người bác bỏ.

"..."

"Tiểu thư, chúng ta còn phải lên đường, người còn không nhanh xuống ngựa." Hạnh nhi tay nắm hai con ngựa lớn tiếng kêu, cắt đứt đám nhân mã hai bên đang kêu gào thua người không thua trận.

"Ta đã xuống rồi, ngươi kêu ai đâu". Nha đầu kia so với nàng thật không kiên nhẫn mà.

"Nô tỳ chỉ e người cũng coi trọng vị công tử này, định chen một cước đến cướp trượng phu thôi."

"Muốn chết à, tiểu thư nhà ngươi ánh mắt lại kém cỏi vậy sao, vớ phải một tên ‘kiên bất năng thiêu, thủ bất năng sĩ’ (*) như hần."

*(*vai không thể gánh, tay không thể nâng)*

Hai phái nhân mã đương khắc khẩu nhau không hẹn mà cùng ngưng chiến, hướng Ôn Nhược Thủy nhìn lại.

"Nhìn cái gì? Nam nhân mà cần đến nữ nhân cứu có dăng tận tay bản tiểu thư cũng không thềm."

"Cô nương, đừng hà khắc như vậy". Cẩm y thư sinh ngồi trước nàng nhin không lên tiếng.

"Ta chỉ nói sự thật mà thôi". Ôn Nhược Thủy đương nhiên không thừa nhận chính mình nói sai.

"Tiểu thư, nếu không đi mặt trời sẽ xuống núi a." Hạnh nhi lại kêu.

"Ta biết rồi." Nàng một bên lên tiếng trả lời, một bên xuống ngựa.

Không ngờ, thư sinh nọ đột nhiên thân thủ cầm lấy bàn tay nàng đang muốn buông dây cương.

"Cô nương, ngươi thực không cần một vị trượng phu sao?"

"Không cần."

"Nguyên lai cô nương chí hướng cao xa là muốn tiến cung ư?" Giọng nói hần toát ra một tia trào phúng.

"Quan ngươi cái rắm!". Ôn Nhược Thủy bị hần mĩa mai lửa giận trong lòng bộc phát. Đây là cái lý luận chó má gì, không cần trưng phu tức là muốn tiến cung sao?

"Cô nương, dùng từ phải văn nhã."

"Thật nhiều lời!!"

"Vị cô nương này, nếu tặng cho ngươi ngươi cũng không muốn, sao còn không buông tay ra?" Có người đối với Ôn Nhược Thủy chậm chạp không xuống ngựa tỏ vẻ bất mãn, sinh ra nghi vấn.

Nàng đang muốn đáp lời, bất thành linh tay thư sinh kia trong phút chốc quay đầu lại, đưa tay xốc lên nón của nàng.

Giữa lúc bất ngờ không phòng bị, thân ảnh hai người vụng nhập nơi đáy mắt nhau.....

Nàng có chút giật mình, hần quả là một nam nhân tuấn mỹ, khí chất ôn nhuận.

Cùng lúc đó, ánh vào trong mắt Lý Dật Phong là một khuôn mặt thanh tú, khí chất đặc biệt, nhưng nàng so với tuyệt sắc nha hoàn kia, nhất thời dung mạo có vẻ không ấn tượng bằng.

Màn sa mỏng (*trên cái nón á!*) phất phơ nhẹ nhàng buông xuống, đem hai người che phủ lại. Một luồng khí tức mập mờ xuất hiện.

"Có việc sao?" Ôn Nhược Thủy khẽ nhíu mày.

"Cổ ngữ có câu, giúp người là niềm vui."

"Thì làm sao?"

"Cô nương thật không rõ tình hình hiện tại chẳng?"

Nàng chớp mi, "Người vui sướng nhưng ta không chắc sẽ vui sướng, ta vì sao nhất định phải giúp người?"

Lý Dật Phong nở nụ cười.

Ôn Nhược Thủy không kịp phản ứng đã bị hắn kéo ngã xuống lưng ngựa, xui xẻo phải lấy lưng làm đệm, bị hắn đặt ở dưới thân, bất ngờ hai làn môi chạm nhẹ vào nhau...

Xung quanh im ắng đáng sợ...

Tất cả phát sinh quá nhanh, làm cho người khác không kịp thích ứng.

Hoàn hồn lại trước tiên là Ôn Nhược Thủy, nàng thân thủ đẩy ra nam nhân đang đè lên mình, nhanh nhẹn từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Ngày hôm nay thật đen đủi!!!

"Tránh ra." Tâm tình khó chịu khiến thanh âm nàng cũng trở nên lạnh lùng, trừng mắt mấy người gia đình đang ngăn trở lối ra, chuẩn bị tùy thời thưởng cho bọn họ một cước.

Không biết có phải bị nàng vô hình trung toả ra uy thế làm kinh sợ hay không mà hai phái nhân mã ngoan ngoan chia làm hai bên trái phải mau lẹ tránh thoát.

Hạnh nhi đem cương ngựa đưa cho chủ tử, vừa cầm lấy nón đội ngay ngắn, sau đó phi thân lên ngựa của mình.

Ôn Nhược Thủy một chân vừa đặt lên bàn đạp đã bị người từ phía sau ôm lấy thắt lưng, nàng thầm nghĩ, hôm nay quả thực nhẫn nại của mình đã chạm tới cực hạn.

Mùi hương nhàn nhạt này đích xác là của tên thư sinh kia, hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

"Tiểu thư, xem ra người bị người ta quần lấy rồi". Khẩu khí của Hạnh nhi đáng bị tình nghi là có chút hả hê nha.

"Vị công tử này, ta với ngươi vốn không nhận thức, ngươi tội gì dây dưa không dứt như vậy?" Ôn Nhược Thủy dè dặt nói.

"Mới vừa rồi tại hạ cùng với cô nương đã có quan hệ xác thật, tại hạ đáng lẽ phải chịu trách nhiệm." == ' Lý Dật Phong biểu hiện thực rất nghiêm túc.

Hạnh nhi thấy tiểu thư nhà mình tay nắm cương ngựa vì cố sức mà nổi lên gân xanh, trong lòng bắt đầu âm thầm thay vị thư sinh kia cầu khẩn.

Ôn Nhược Thủy cúi đầu nhìn hai cánh tay vòng tại thắt lưng nàng, lạnh như băng nói: "Com có thể ăn bừa, nói không thể nói bậy." Nàng thật muốn xông lên đánh người nha!

"Nhưng mà tại hạ xác thực đã hôn cô nương." Lý Dật Phong cường điệu, vẻ mặt vô tội tăng thêm vài phần thành khẩn.

Sau một khắc, hấn liền cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, liền đó thân thể bị người ta hung hăng vút xuống đất.

Hạnh nhi không đành lòng đem ánh mắt nhìn về phía hấn.

Ôn Nhược Thủy một cước đạp tại trước ngực Lý Dật Phong, thanh âm mềm mại ẩn giấu cường liệt áp lực cảnh cáo, "Không nên để ta lặp lại một lần nữa lời nói mới rồi, hiểu chưa?"

Nhìn nón che khuất dung nhan nàng, hấn nhẹ nhàng từ tốn mà kiên định nói: "Cô nương, sự thực sẽ không phải vì chúng ta không nói ra mà không tồn tại."

Ai, khá lắm, cái tên văn nhược thư sinh này đã thành công làm nàng tức giận mà! Ôn Nhược Thủy cúi người xách hấn lên, trực tiếp ném hấn tới trên lưng ngựa mình.

"Tiểu thư, giết người là sai a." Hạnh nhi xuất phát từ tinh thần nhân đạo cao cả nhắc nhở chủ tử.

"Ta sẽ khiến hấn sống không bằng chết." Ôn Nhược Thủy cam đoan, sau đó giơ roi thúc ngựa. Cảm thụ được chủ nhân đang tức giận, ngựa lập tức tung bốn vó phi nước đại mà chạy.

Thẳng đến các nàng nhân mã đã tiêu thất tại xa xa, gia đình hai nhà mới như ở trong mộng tỉnh lại hét chói tai ...

"Đào tẩu a!"

Giục ngựa băng băng một hồi lâu, nhìn tên thư sinh kia đang nằm sấp trên lưng ngựa vì xóc nảy quá nhiều mà kịch liệt nôn mửa, Ôn Nhược Thủy tâm tình khá lên rất nhiều, rốt cục chậm rãi ghì lại dây cương.

Hạnh nhi cũng đồng thời ghì cương, yên lặng bàng quan.

"Ta đã như người mong muốn mang người ly khai, muốn thế nào cảm tạ ta?"

Lý Dật Phong hữu khí vô lực đáp: "Lấy thân báo đáp." =))

"Bụp" một tiếng, hắn bị người trên lưng ngựa trực tiếp ném tới bụi cỏ ven đường.

"Tiểu thư, nhã nhận một điểm." Hạnh nhi rất "chí công vô tư" nhắc nhở.

"Nam nhân đáng bị ăn đòn như thế, người còn dám khuyên ta phải nhã nhận một điểm ư?" Thanh âm Ôn Nhược Thủy lộ mùi thuốc súng.

Hạnh nhi nhìn người đang chật vật bò lê trên mặt đất, thực sự thỉnh cầu nói: "Tiểu thư, hắn là một mỹ nam tử nha."

"Có thể mài thành cơm ăn sao?" Nàng lạnh lùng hỏi.

"Không thể."

"Vậy người nói lời vô ích làm chi?"

"Nhưng mà nhìn cảnh đẹp ý vui a." Hạnh nhi giọng điệu một bộ thiên chân vô tà.

“Muốn cảnh đẹp, không bằng ta tự tìm người họa một bức!” Ôn Nhược Thủy không cho là đúng, hừ lạnh, nàng ngẩng đầu hướng phía trước nhìn một chút, "Còn cách Thanh Châu thành không xa, chúng ta đi nhanh đi."

Hạnh nhi hướng Lý Dật Phong nhìn thoáng qua, "Tiểu thư, hử làm sao bây giờ?"

"Đó là chuyện của hử, bản tiểu thư chịu dẫn hử ly khai đã rất tận tâm rồi."

Hạnh nhi do dự một chút, "Nhưng mà, hử thổ huyết."

Ôn Nhược Thủy nghe vậy tâm cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn, quả nhiên thấy tên thư sinh kia khoe miệng có vết máu.

"Tiểu thư, người xuống tay đủ nặng a." Hạnh nhi thở dài.

Nàng hơi nhíu mày. Rõ ràng nàng đã thu lại lực đạo, không có khả năng sẽ làm hử thổ huyết nha.

"Tiểu thư, này cũng không phải tại chiến trường, giết người là phải đền mạng." Hạnh nhi không ngừng cố gắng.

Lý Dật Phong nghe được hai chữ "chiến trường" ánh mắt chợt lóe, tay che ngực, cổ nén ho khan. Kỳ thực hử chỉ là rơi xuống đất không cần thận răng môi ‘thân mật’ mới có thể chảy máu, nhưng hiện tại hử không muốn giải thích.

"Dẫn hử lên ngựa". Lão đại Ôn Nhược Thủy mất hứng phân phó.

Hạnh nhi điềm tĩnh: "Tiểu thư, trước sau phải thống nhất nga, vừa rồi người mang hử, hiện tại sao có thể sang tay giữa đường?"

Ôn Nhược Thủy nhin không được nhủ một ngụm, "Nha đầu chết tiệt kia, trung giá so với tiểu thư ta còn lớn hơn,

không biết chừng người thật nghĩ đến người mới là chủ tử đâu."

"Tiểu thư cũng không phải lần đầu tiên cùng nô tỳ trao đổi thân phận." Hạnh nhi không cam lòng tỏ ra yếu thế.

"Lần này hồi kinh nói gì cũng phải đổi nha hoàn." Ôn Nhược Thủy cắn răng nói.

"Vậy tiểu thư phải cầu khẩn người nào chịu được tính tình của người a."

Ôn Nhược Thủy hừ một tiếng, vung trong tay trường tiên, dễ dàng đem Lý Dật Phong cuốn lên ngựa.

"Một hồi vào thành giúp hấn tìm đại phu." Ôn Nhược Thủy cũng không quay đầu lại đối với thiếp thân nha hoàn phân phó.

"Hảo".

Nàng khẽ quát một tiếng, con ngựa tung vó phi nước đại đi.

Không bao lâu, Thanh Châu thành đã trong tầm mắt.

Ôn Nhược Thủy tại cửa thành liền dừng cũng không dừng lại mà phóng ngựa vào.

Cuối cùng nàng ngừng trước một y quán, không quay đầu lại mà nói: "Xuống ngựa, đến nơi rồi."

Lý Dật Phong lại không hề động đậy, "Còn chưa thỉnh giáo cô nương xưng hô thế nào, ngày sau gặp mặt làm sao báo đáp ân tình cứu giúp hôm nay?"

"Nhắc tay chi lao, không đáng nhắc đến, mau xuống ngựa."

"Vị công tử này, chớ chọc tiểu thư nhà ta mất hứng, mau xuống ngựa đi." Dừng một chút, Hạnh nhi nói tiếp: "Tiểu thư nhà ta họ Ôn, khuê danh Nhược Thủy."

"Cảm tạ." Lý Dật Phong tạt trên lưng ngựa hướng Hạnh nhi chắp tay cảm ơn.

"Xuống ngựa." Ôn Nhược Thủy không nhin được quát lần thứ hai.

"Tại hạ đa tạ Ôn cô nương cứu giúp chi ân."

"Hãy bớt sàm ngôn đi, xuống ngựa."

Lý Dật Phong đang muốn xuống ngựa, một người từ trong y quán đi ra, ngẩng đầu vừa nhìn tới hắn, lập tức đã tiến tới.

"Công tử, ngài không có việc gì thật tốt quá"

Hắn thấy thiệp thân tiểu đồng tay trái cùng đầu đều băng bó, thoạt nhìn thập phần buồn cười.

"Cầm Thanh, người thế nào lại biến thành như vậy?"

"Công tử, đám người kia thật quá dã man." Cầm Thanh vè mặt lên án.

Thấy chủ tử muốn xuống ngựa, Cầm Thanh lập tức đến cạnh ngựa đưa tay ra đỡ hắn.

"Hạnh nhi, đi."

"Tiểu thư, chúng ta không tìm khách sạn bình dân nghỉ một đêm sao?"

"Lên đường quan trọng hơn." Ôn Nhược Thủy kéo dây cương quay đầu ngựa lại muốn đi.

"Tiểu thư, người ta thực đói bụng."

"Thật phiền phức."

"Tiểu thư, người xem, phía trước có một tửu lâu, chúng ta qua đó ăn một chút gì rồi hẵng đi nha."

"Được rồi."

Lý Dật Phong cười cười. Thực sự là một nha đầu khôn khéo.

Hắn nhìn hai người xuống ngựa tại trước tửu lâu, sau đó đi vào. "Cầm Thanh, chúng ta cũng đi ăn một chút gì đi."

Vào trong lâu, Lý Dật Phong liền thấy đôi chủ tớ đang ngồi đối diện cửa sổ, lúc này các nàng đã tháo nón xuống, tiểu nha hoàn khuôn mặt đẹp hơn người quả nhiên hấp dẫn đông đảo ánh mắt hâm mộ. Tuy nhiên chủ tớ nọ không chút nào thèm để ý người bên ngoài, dùng cơm bình tĩnh như thường.

Lý Dật Phong vừa vào tửu lâu, Ôn Nhược Thủy đã thấy được, có điều nàng sẽ mặc kệ, dù sao cũng không liên quan tới nàng.

Chỉ bắt quá rất nhanh, tửu lâu không khí yên tĩnh đã bị đánh vỡ.

Có người xông tới cướp người!

Không sai, chính là cướp người!

Ôn Nhược Thủy rót cục minh bạch vì sao tửu lâu này không có vị khách nhân trai trẻ nào, thường lang thực sự rất điên cuồng!

Phóng tầm mắt nhìn lại, tên thư sinh kia siêu quần xuất chúng, quả thực là một khối vàng ròng chói mắt khiến người không thể bỏ qua. Sắp có trò hay nga!

Lắc đầu cười, Ôn Nhược Thủy cầm lấy chén uống trà.

"Nương tử, người cứu mạng a!"

"Phốc!" Mới vừa uống vào trong miệng một ngụm trà nhất thời phun ra, nàng ngạc nhiên nhìn cái tên vạn phần chật vật đang nhào tới người mình.

Hiện tại là cái tình hình quái quỷ gì?

Hạnh nhi ở một bên che miệng cười, một điểm ý tứ vội vàng giúp người cũng không có.

"Hạnh nhi." Ôn Nhược Thủy giận dữ. Còn có kiểu nha hoàn trợ mắt nhìn chủ tử chê cười như vậy sao?

"Có thể tử thì không nên." Bọn cướp người ngừng lại, sau đó tiếp tục tại tửu lâu tìm kiếm đối tượng có thể hạ thủ.

"Cấp lão nương buông tay." Ôn Nhược Thủy "ba" một tiếng liền đem chén trà nện ở trên bàn.

"Nương tử, đều là ta không tốt, người cũng đừng sinh khí."

"Ai là nương tử của người, lão nương lúc nào có tên trượng phu như người?!" Nàng thịnh nộ thân thủ nắm tay Lý Dật Phong vừa vặn vừa nhéo, đã đem người áp sấp ở trên bàn.

"Hắn không phải là trượng phu của người?"

"Không phải!"

"Vậy thật tốt, cô nương đem người cấp chúng ta đi."

Ôn Nhược Thủy trợn mắt quét qua, cười nhạt, "Dù không là trượng phu của ta, dựa vào cái gì các người nói cấp, ta sẽ cấp?"

"Cô nương không phải ghét bỏ hắn sao? Cấp cho tiểu thư nhà chúng ta thì tốt rồi."

Nàng giận quá hóa cười, một cước dẫm lên trên ghế dài, đối với gia đình đang chờ nàng vút người nói: "Lúc trước đích thực không phải, nhưng tại lúc hắn hô ta một tiếng nương tử cũng trở thành đúng rồi. Tiện nghi của lão nương là dễ chiếm như vậy sao?"

Nhìn trên mặt nàng không chút nào che lấp tức giận, lại bị ánh mắt sắc bén của nàng trừng phát run, mọi người nhất thời có loại cảm giác đè nén không dám thở gấp. Giờ này khắc này, nàng tựa như một con phượng hoàng đục hỏa (**tắm lửa*), trên người so với vừa rồi nàng an tĩnh dùng cơm hơn một phần khí thế cường hãn bề ngễ thiên hạ.

Người, đều là mềm nắn rắn buông, dưới uy thế của nàng, chúng gia đình lập tức biết điều mà rút sớm.

"Người mau buông công tử nhà ta."

Ôn Nhược Thủy ánh mắt quét tới, Cẩm Thanh nhất thời ngậm miệng không dám nói.

"Tiểu thư, mau buông tay a, cánh tay cô gia mau bị người vặn gãy."

"Hạnh nhi, cẩn thận ta xé nát cái miệng của người." Nàng vừa nói một bên vừa buông tay.

Lý Dật Phong do đau đớn mà sắc mặt có chút trắng bệch, trên trán rịn một tầng mồ hôi mỏng, đối với thiếu nữ thô bạo này thực sự cực kỳ vô ngôn vô ngữ, tự hấn trưởng thành tới nay, chưa từng đụng tới nữ tử quá hung hãn giống như nàng.

"Chuyện đã qua, tại hạ thất lễ, mong rằng Ôn cô nương tha thứ."

"Bớt lời xin lỗi lại đi nha." Ôn Nhược Thủy híp mắt nhìn hấn, "Bởi vì bản cô nương không định tha thứ người."

"Vậy cô nương muốn như thế nào mới có thể hết giận?!"

"Lập tức biến mất trước mắt ta, cảm không được tái xuất hiện." Nàng từng chữ, từng chữ, theo kẽ răng thoát ra ngoài.

Lý Dật Phong chậm rãi nói: "Ôn cô nương, thỉnh tạm ngừng cơn giận lôi đình, tại hạ thực sự vô ý mạo phạm, chỉ là chuyện quá khẩn cấp, bất đắc dĩ mới phải làm như vậy."

"Tiểu thư, hấn không làm như vậy thì sẽ bị người bắt nga." Hạnh nhi ở một bên phụ họa.

"Vậy quan ta chuyện gì?"

Hạnh nhi tận tình khuyên bảo: "Tiểu thư, tông Phật tông đến Tây Thiên. Nếu người đã nhúng tay, hiện tại để cho hấn bị bắt đi, vậy tiểu thư cứu người lúc này xem như phí công a."

"Ta đáng lẽ cũng không nghĩ giúp hấn." Ôn Nhược Thủy mặt trầm tựa băng.

"Sự thực thì cô nương đã giúp tại hạ rồi." Lý Dật Phong nhẹ nhàng nói.

Nàng mày liễu cau lại, chớp đôi mắt phượng, vừa định mở miệng, Hạnh nhi vội vàng cướp lời, "Tiểu thư, uống trà."

Lý Dật Phong có chút suy nghĩ nhìn chủ tớ kia đối đáp, mí mắt nhẹ buông, trong lòng dường như đã có tính toán.

Ôn Nhược Thủy nhìn nha hoàn đưa đến chén trà, khẽ mân môi, cuối cùng cũng thân thủ cầm lấy ngòì xuống ghế, mắt nhìn ngoài cửa sổ không thèm đáp lời.

Hạnh nhi lúc này mới chuyển hướng Lý Dật Phong, dịu dàng cười yếu ớt, "Công tử, mời ngòì."

"Cảm tạ Hạnh nhi cô nương."

"Nô tỳ không dám nhận."

Nghe bọn họ khách sáo qua lại, Ôn Nhược Thủy khóe miệng hơi giương lên. Nha đầu Hạnh nhi kia cũng đến tuổi cập kê rồi, hai người bọn họ cũng thực là trai tài gái sắc, thập phần xứng đôi.

Thấy khóe miệng chủ tớ lướt qua nụ cười ý vị thâm trường, Hạnh nhi tâm đột nhiên vừa nhảy, vô ý thức hướng Lý Dật Phong nhìn thoáng qua, hấn đáp lại nàng một cái cười nhạt.

Bốn người an tĩnh dùng qua bữa cơm, kết bạn cùng lên đường.

Chủ tớ Ôn Nhược Thủy một con ngựa, chủ tớ Lý Dật Phong một con. Bốn người song kỵ, một đường hướng kinh thành mà đi.

Lão nguyên soái Ôn Hồng Học phòng thủ biên quan vài chục năm nay khai hoàn hồi triều, trong kinh quốc khánh ba ngày.

Ôn Hồng Học tiến cung được ban thưởng cho vùng biên tế (*biên cương) đó, đồng thời dâng tấu muốn cáo lão, Hoàng thượng tuy vạn phần không muốn nhưng vẫn phải ân chuẩn.

Cơ mà, nói đến Ôn gia phải đề cập một chút đến Ôn Hồng Học ái nữ - Ôn Nhược Thủy.

Ôn Hồng Học lão niên chỉ có một nữ, thế tử lại mất sớm, vì vậy nữ nhi liền theo cha lớn lên tại trong quân, nguyên bản, chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Chỉ là, năm đó Ôn Hồng Học bị nhốt tại Thạch Long Cốc, Ôn Nhược Thủy lúc này vừa mới mười hai tuổi đêm khuya xuất binh gấp rút tiếp viện cứu cha thoát khỏi hung hiểm, từ đó về sau, theo cha rèn luyện trong quân, lại liên tiếp lập chiến công, chiến tích oanh liệt; mấy năm qua nàng chính là một mình đảm đương một cánh quân đội.

Hoàng đế kinh ngạc, hạ chỉ phong cho nàng hàm tướng quân, Ôn Nhược Thủy liền thành thiếu nữ tướng quân có một không hai từ Thiên triều khai quốc đến nay.

Tuy nhiên đó cũng không phải chuyện khiến bách tính trong kinh tâm tắc lấy làm kỳ lạ, mà là, ngay lúc Ôn Hồng Học sắp sửa cùng nữ nhi cáo lão hồi hương, một đạo thánh chỉ đến đã kích khởi sóng to gió lớn.

Bình vương cáo trạng thỉnh cầu Hoàng thượng thay mình chủ trì công đạo, kiện rằng vị Thiên quốc thiếu nữ tướng quân có một không hai này phạm phải tội danh, đó là: đối hấn bội tình bạc nghĩa!!!

Kinh thành sôi trào, bách tính xông xáo, bá quan kinh ngạc, Hoàng thượng cầm tấu chương lật qua nhìn lại không dưới chục lần mới dám xác định chính mình không có hoa mắt đi!

Nói đến tay Bình vương này, hấn mặc dù từ trước đến nay chỉ ru rú trong nhà, nhưng vì bề ngoài xuất chúng của y, vẫn là không cách nào hoàn toàn hạ thấp được hấn. Nếu nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử thì hơi quá sự thật nhưng kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, tuyệt đối là danh phù kỳ thực. (**thực sự xứng với danh hiệu đó*)

Hấn chính là con quý phi sở sinh, trời sinh tính tình nhân từ ôn hòa, tài học bình bình cùng chúng hoàng tử giống nhau, chỉ có bề ngoài vô cùng xuất chúng là thường xuyên 'bị' người đề cập.

Tục ngữ có câu, bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân (**không làm thì thôi, làm thì khiến người kinh động*). Bình vương im hơi lặng tiếng xưa nay, đột nhiên liền làm ra đại sự kiện thu hút người khác chú ý, sao không khiến hoàng thất - rung động, bá quan - kinh động, bách tính - kích động được?

Đương lúc khổ chủ kiện lên "cấp trên", bị cáo Ôn Nhược Thủy hiển nhiên là không thể ly kinh được.

Mà Ôn Nhược Thủy biết được tin tức này thực sự nổi trận lôi đình, nàng liền Bình vương lớn lên tròn méo thế nào cũng không biết, làm sao bội tình bạc nghĩa? Chuyện xảo trá này quả thực cần phải tra cứu a.

Một Vương gia, một tướng quân, song phương thân phận đều cùng hiển hách.

Ân, Tam ti thật tình không dám thụ lí, mà Hoàng thượng lại rất vui vẻ xử kiện nha. Nói như thế nào đây cũng là kỳ sự, Hoàng thượng đương nhiên phi thường muốn tự mình tìm cách "phá án". Mà không chỉ Hoàng thượng, hậu cung chúng nương nương cũng thiết muốn như vậy. Thường ngày tung tích bí ẩn - mỹ nam Bình vương chủ động cấp cho đại gia đề tài lúc trà dư tửu hậu, các nàng đương nhiên phải tích cực hưởng ứng một chút, đông vui náo nhiệt như vậy cơ mà?!

Đối chất tại cung vàng điện ngọc liền miễn, việc này cũng coi như là việc riêng hoàng thất thâm cung bí sử, thậm chí có ý việc xấu trong nhà không tiện nói ra, dù sao cũng là hoàng tử bị người bội tình bạc nghĩa không phải sao?

Cho nên, việc đối chất liền dời lại tiến hành nơi hậu cung...ai, cái đội hình oanh oanh yến yến của Hoàng thượng đến bàng thính (**giống như sánh trước, sánh chính*) thì thật là lớn a!

Đang nhìn nữ tướng quân bào trắng tung bay kia đứng thẳng trong đại điện, hậu cung nữ tử mới biết được, nguyên lai nữ nhân mặc tướng bào cũng có tư thế oai hùng hiên ngang như thế, không ít người tiếc hận cảm thán, chặc chặc, giá như là một thiếu niên tướng quân thì tốt rồi, trong cung sẽ có thể nhiều thêm một vị tuấn tú Phò mã a!

Thiên quân vạn mã nàng cũng không màng, cơ mà chống lại ánh mắt dường như muốn ăn thịt người của đám hậu cung nữ nhân, Ôn Nhược Thủy lại vô pháp bình tĩnh, cảm giác thật không tốt!

Bất quá, chờ nàng chứng kiến tên Bình vương trong lời đồn đại bị mình bội tình bạc nghĩa kia thì, nàng, càng không thể bình tĩnh!!!

Không những không thể, mà quả thực là, tức – sùi - bọt - mép!

Cha chả, cái này gọi là lấy oán trả ơn mà!

Bình vương nợ không phải ai khác, đích thị tên thư sinh nàng cứu trên đường hồi kinh - Lý Dật Phong.

"Vương gia, thứ thân mạo muội hỏi."

"Tướng quân mời nói." Lý Dật Phong bình thản ung dung đáp.

"Thần lúc nào đối với Vương gia từng có chuyện phi lễ?" Mắt phượng phun ra chính là ào ạt nộ điểm.

Trong Bàng thính nhất thời người người nhiệt huyết sôi trào. Nữ tướng quân này thiệt là nhanh nhẹn dũng mãnh a, dĩ nhiên trực tiếp vào đề như vậy?

"Tướng quân không thể phủ nhận chúng ta từng có da thịt chi thân a."

Ôn Nhược Thủy áp lực lửa giận, cắn răng nói: "Thần lúc đó là bị Vương gia liên lụy mới té ngựa, nhất thời ngoài ý muốn, có thể nào đánh đồng với chuyện đó được?" Rõ ràng là nàng bị hại a, ông trời có thiên lý hay không vậy?

Lý Dật Phong chuyên hướng Hoàng thượng đang hứng thú lắng nghe, "Phụ hoàng, Ôn tướng quân đã thừa nhận xác thực là có việc này."

Hoàng thượng vô ý thức gật đầu, "Ân, trầm nghe được."

"Hoàng thượng, " Ôn Nhược Thủy gần như thổ huyết, "Từ trên ngựa té xuống nhất thời vô ý chạm môi thì thế nào cũng không thể xem như là phi lễ a?"

Hoàng thượng lại gật đầu, "Cũng đúng."

"Không phải tướng quân sau đó còn muốn đề bản vương lên mặt bàn sao?"

Mọi người ồ lên!

Đè lên mặt bàn? Trong đầu mọi người cùng trình diễn một đoạn vu lễ không hợp sách thánh hiền!!

"Vương gia..." Ôn Nhược Thủy giận quá hóa cười, "Có cần hay không thần đang điện biểu diễn lại tình hình lúc đó cho đại gia nhìn xem?"

Lý Dật Phong còn chưa kịp nói, Hoàng thượng đã kim khẩu nhất khai đáp ứng, "Ái khanh cứ việc diễn lại."

Lập tức thái giám nhanh nhẹn khiêng tới một cái bàn, đặt ở giữa điện.

Ôn Nhược Thủy mang theo nồng đậm lửa giận hướng tới Lý Dật Phong vẫn đang mỉm cười như cũ, ung dung không đổi.

Một màn trong tửu lâu lúc đó tái hiện, mọi người đều hút một ngụm lãnh khí.

Mặc cho ai cũng đều thấy được vị nữ tướng quân này ra tay hơi nặng, Bình vương ôn nhuận như ngọc trên trán chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, thực sự làm người xem tâm co rút lại.

Lý Dật Phong chịu đựng toàn thân đau đớn, nói: "Hành động tướng quân lúc đó, cũng không phải là trước bàn dân thiên hạ nhận là nương tử của bản vương sao, vì cái gì hôm nay lại cự tuyệt thừa nhận?"

"Ôn ái khanh, trước buồng Bình vương ra hãy nói." Hoàng thượng yêu thương nhi tử, vội vàng ra lệnh.

Ôn Nhược Thủy lúc này mới buông tay lui về phía sau.

Hoàng thượng tiếp tục hỏi: "Ái khanh có từng nói qua như vậy sao?"

Nàng vẻ mặt buồn bực, nhưng cũng chỉ có thể thành thật bẩm báo, "Thần nhất thời khẩu bất trạch ngôn." (**nói mà không suy nghĩ*)

"Tức là xác thực có chuyện như vậy?" Hoàng thượng trực tiếp kết luận.

Ôn Nhược Thủy âm thầm nắm chặt đấm tay. Rõ ràng là thiên vị trắng trợn mà, hừ hừ.

Hoàng thượng nhìn nhi tử biểu tình khăng khăng một mực, rốt cục quyết định, "Đã như vậy, ái khanh cuối cùng phải phụ trách đối với Bình vương."

Beng!

Thiên tử một lời, kết cục đã định.

Án kiện Bình vương bị tội tình bạc nghĩa, Ôn tướng quân thua thê thảm!

Chương 2

Nữ tướng quân Thiên triều xưa nay chưa từng có đã bị kết án bội tình bạc nghĩa một vị Vương gia, cuối cùng bị Hoàng Thương quyết định phải chịu trách nhiệm.

Tin bát quái trong kinh thành như nước chảy mây trôi gieo rắc tứ tán khắp nơi.

Phủ tướng quân lâm vào bầu không khí áp suất cực kì thấp, tú lâu của tiểu thư đương gia hơn ba trượng (**trượng Trung Hoa khoảng 3,33m*) không gặp một dấu chân người.

Một tiếng long ngâm (1), hàn mang (**kiếm khí*) nhẹ lay động, đang giắt trên tường Long tuyền bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, thân kiếm như nước, dưới ánh trăng phát ra hàn khí bức người.

[(1) Đoạn này mong các bạn chỉ giáo thêm, theo mình hiểu thì ngâm có một nghĩa là kêu rên, nên long ngâm có lẽ là tiếng kêu của Long tuyền kiếm khi rút ra khỏi vỏ]

Ôn Nhược Thủy thân thủ môn trốn thân kiếm, ngọn lửa từ đôi mắt phượng bùng cháy rừng rực.

Hạnh nhi bung trà vào phòng vừa vặn nhìn thấy cảnh ấy liền hoa dung thất sắc (**hoảng sợ*), "Tiểu thư, người đừng kích động."

"Thương" một tiếng, bảo kiếm vào vỏ, thu lại hàn ý khiếp người. Ôn Nhược Thủy nâng mâu (**con ngươi*) liếc nhìn thiếp thân nha hoàn, "Ta không sao."

"Tiểu thư, Bình vương gia ôn nhuận như ngọc lại tuấn mỹ nhã nhặn, là nhân tài khó có được a." Hạnh nhi quyết định 'mạo hiểm phiêu lưu' vì cô gia tương lai nhà mình mà van xin hộ.

"Tiểu thư nhà người ngang dọc sa trường, xan phong lộ túc (**ăn cơm bụi ngủ bên đường*), chịu không được tên vãn nhược thư sinh hủ lậu nho khí như vậy." Ôn Nhược Thủy trong mắt hiện lên tia hèn mọn, "Huống hồ hành vi của hắn không chút quang minh chính đại, khiến ta càng thêm khinh thường hắn."

"Tiểu thư..." Hạnh nhi có chút nhức đầu, trong lòng đối với hành vi của cô gia cũng thập phần không thể lượng giải.

"Hơn nữa... " nàng cau lại mày liễu , "Hạnh nhi, người không phải rất thích hắn sao?"

"Tiểu thư, lời này cũng không thể nói lung tung a, nô tỳ chưa từng có tâm tư này nha."

"Ta nhớ kỹ người lúc nào cũng một mực giúp hắn nói đỡ à." Nàng hùng hồn khẳng định.

Hạnh nhi vô lực phủ nhận, thanh âm cực kỳ vội vàng, "Tiểu thư, nô tỳ giúp Vương gia nói là bởi vì hắn thích tiểu thư nha." Tiểu thư trên chiến trường có thể nắm bắt thời cơ nhanh như chớp lại hết lần này tới lần khác đối với chuyện nam nữ tình ái dốt đặc cán mai, thật là bất đặc dĩ mà!

"A..." Ôn Nhược Thủy há hốc mồm, "Không có khả năng nha..."

"Vậy tiểu thư nói Bình vương vì sao muốn dây dưa tiểu thư như thế?"

"Người hỏi ta thì ta hỏi ai đây?" Nàng nhướn mày có chút phiền muộn, ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng đã có sẵn đáp án. Phụ thân cầm binh nhiều năm, tuy rằng đã cáo lão hồi hương, nhưng khó đảm bảo Hoàng thượng tâm không tồn kiêng kỵ với người, dùng hôn sự đến kiềm chế nàng là biện pháp tốt nhất.

Lịch sử ghi dấu biết bao trường hợp như thế đã giáo huấn nàng, làm người công cao chán chủ (**lập công trạng cao, nắm nhiều quyền lực*) là điều tối kỵ, từ xưa đến nay đế vương luôn ngờ vực vô căn cứ là chuyện thường tình.

Chỉ là vì mang danh "bội tình bạc nghĩa" mà phải lập gia đình làm nàng rất căm tức, thật không cam lòng a!

"Chuẩn bị bái thiếp, ngày mai ta đăng môn bái phỏng Bình vương gia." Ôn Nhược Thủy nghiên răng nghiên lợi phân phó.

Hạnh nhi cẩn thận lên tiếng trả lời, âm thầm vì cô gia cầu khẩn. Chọn loại biện pháp này để lưu lại tiểu thư, người thực sự không khôn ngoan nha!

Phái Hạnh nhi lui xuống, Ôn Nhược Thủy nhưng lại không có tâm trạng ngủ, cuối cùng dứt khoát xách Long tuyền bảo kiếm đến trong viện luyện võ.

Ánh trăng lung linh như nước, chiếu rọi lên thân ảnh tinh tế như ẩn như hiện, ba thước thanh phong (**chi thanh kiếm**) tại trong tay nàng rạng rỡ sinh huy (**sống động**), lướt vòng vũ động tựa như có sinh mệnh.

Đêm rất tĩnh, cõi lòng người múa kiếm cũng dần dần an tĩnh xuống, nàng chuyên chú vào kiếm pháp, phảng phất nhớ tới uy thế hào hùng tại chiến trường.....

Chờ Hạnh nhi sáng sớm đến hầu hạ chủ tử thay y phục mới phát hiện tiểu thư ất hẳn một đêm không ngủ, thể mà tinh thần vẫn không chút nào uể oải, trái lại càng thêm tỉnh táo.

"Tiểu thư, muốn mặc y phục gì?"

Ôn Nhược Thủy không chút suy nghĩ trả lời: "Quan bào."

"Tiểu thư," Hạnh nhi vẻ mặt không tán thành, "Người tuy rằng là thân, nhưng nay mai cũng coi như là vị hôn thê của Bình vương, nên mặc váy a."

"Tùy tiện đi." Chẳng phải là không có gì bất đồng ư?

Đương Ôn Nhược Thủy một thân váy áo mà kỳ mã băng băng phủ Bình vương, trên đường mọi người đều cảm thấy rất ư kinh ngạc, lắc đầu vô thức tự cho rằng chắc là tướng quân đi tìm Bình vương tính sổ đi!

Không cần báo đại danh, Bình vương phủ người hầu gần như chỉ cần liếc mắt liền nhận ra vị chủ mẫu tương lai này. Ôn Nhược Thủy vừa vào phủ thấy Lý Dật Phong liền bị dáng dấp của đối phương làm hoảng sợ.

Hôm qua tại trong cung vẫn khá lắm mà, cơ chi ngày hôm nay lại bị băng bó rồi?

Phảng phất nhìn ra nghi hoặc của nàng, Lý Dật Phong cười cười, khẩu khí vẫn đậm phong khinh, "Hôm qua nàng hạ thủ hơi nặng nha, thái y nói tốt nhất chính là bó lại cho chắc ăn."

Thấy hấn thành như vậy, Ôn Nhược Thủy không khỏi có chút băn khoăn, áy náy nói: "Là thần thất thủ."

"Nàng với ta không cần câu nệ như vậy, khụ..." Hấn liếc nhìn nàng một cái, lại đem tầm mắt dời về phía cây cối trong viện, "Không lâu nữa sẽ là người một nhà, nàng lấy thân tự xưng khó tránh khỏi có chút xa lạ."

Ôn Nhược Thủy trên mặt áy náy quét bay sạch sành sanh, trong mắt lại dấy lên hỏa diễm.

"Vương gia."

Lý Dật Phong thấy thế lập tức bung chén trà trên bàn, ân cần bắt chuyện, "Đây là loại trà thượng hạng được cống nạp năm nay, nàng uống thử xem vị có ngon không?"

Đối mặt với tên nam nhân ôn nhuận này, Ôn Nhược Thủy có cảm giác nghìn cân lực đạo của nàng toàn bộ đều

đánh vào không khí, ai, thật vô dụng mà...trong lòng phiền muộn a.

"Thần không phải đến uống trà."

"Vậy thì chuyện gì?"

"Thần là võ tướng chinh chiến sa trường, tuy có chức hàm nhưng lại không đăng điện, thế nên việc này cũng chỉ có thể làm phiền Vương gia ngài thôi."

"Nàng cứ nói đừng ngại."

"Là chuyện tuyền tú." Ôn Nhược Thủy hơi ngừng lại, "Vương gia và thần cùng bị chuyện tuyền tú liên lụy, Ngài càng có thể hiểu rõ bi ai của bản thân, không biết Vương gia có thể thượng tấu bệ hạ ngày sau bãi bỏ cử hành thiên hạ tuyền tú được hay không?"

Lý Dật Phong trong mắt hiện lên một mặt tán thưởng, cười nói: "Nàng với ta không mưu mà hợp."

"Vậy Vương gia đáp ứng thượng tấu sao?" Nàng thần sắc phức tạp nói.

"Có thể, bất quá.... " hần bí hiểm nhìn nàng, "Nàng phải đáp ứng bản vương một việc."

"Vương gia mời nói."

"Nếu như phụ hoàng chuẩn tấu, nàng sẽ không đối với cửa hôn sự này tìm mọi cách thoái thác."

"Vương gia lời ấy là có ý gì?" Nàng giả vờ không biết hỏi lại.

"Nàng chỉ cần đáp ứng là được." Hấn dùng nhu hòa chống lại nàng cường liệt.

Ôn Nhược Thủy trầm ngâm giây lát liền dứt khoát gật đầu, "Hảo, thần đáp ứng." Thiên hạ tuyền tú chính là truyền thống tự bao đời, nói bãi bỏ là dễ dàng vậy sao, nàng đã nghĩ thấu điếm ấy mới có thể đăng môn báỉ phỏng hấn à nha.

"Chúng ta liền một lời đã định."

"Vương gia có muốn cùng thần kích chưởng vi thệ (**đập tay lập lời thề*) hay không?" Nàng nhíu mày đáp lại.

"Cũng được."

Ôn Nhược Thủy đứng dậy đi tới hướng hấn, vươn tay.

"Ba" một tiếng, hai người song chưởng chạm nhau.

"Coi đây là thề."

Lý Dật Phong năm ngón tay nắm chặt tay ngọc nàng không kịp rút về, khẽ cười nói: "Bất ly bất khí." (**không bỏ không rời*)

Ôn Nhược Thủy dùng sức giãy ra bàn tay hấn, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

"Mong tướng quân ngôn nhi hữ tín (**nói phải giữ lời*)."

 Hấn không quên vọng nàng một câu.

"Thần từ trước đến nay ngôn xuất như núi." Nàng cũng không quay đầu lại mà nói.

"Nhu vậy rất tốt." Lý Dật Phong tại phía sau nàng cười đến ý vị thâm trường.

Hậu hoa viên tướng quân phủ, trăm hoa đua nở mỹ miều, cây cỏ xanh biếc ngát thơm.

Ôn Nhược Thủy mấy ngày nay tâm trạng rất tốt, nàng ngồi ở hành lang đọc sách, Hạnh nhi lại ở một bên lấy tú (**thêu*) làm bạn.

"Tiểu thư, người gần đây tâm tình thật vui vẻ nga."

"Không được sao?"

"Nô tỳ chỉ là hiếu kỳ mà thôi." Hạnh nhi đặc biệt cường điệu hai chữ "hiếu kỳ".

"Có gì đâu." Nàng khẽ cười một tiếng đưa tay lật qua một tờ, tiếp tục xem sách.

"Nhưng chuyện gì khiến tiểu thư tâm tình thư sướng như vậy, Hạnh nhi thực sự muốn biết a." Lẽ ra tiểu thư tâm tình không hảo như vậy nga, rõ ràng lúc đầu là nô bất khả át (**giận không nguôi*) cơ mà, lý nào vừa từ vương phủ trở về liền thái độ cũng đột ngột chuyển biến nhanh như vậy?

"Không có gì, chẳng qua có thể tại nhà tĩnh dưỡng chút thời gian nên ta thấy hài lòng thôi." Hôn sự có thể kéo liền kéo, thời gian càng lâu, chuyện phát sinh ngoài ý muốn sẽ càng nhiều, biết đâu cuối cùng lại không giải quyết được gì, ha ha.

Hạnh nhi vừa muốn tiếp tục truy vấn, lại thấy một nha hoàn vội vã đi vào.

"Tiểu thư, Bình vương phủ phái người tới."

"Chuyện gì?" Ôn Nhược Thủy trong lòng thầm giật mình, nét mặt nhưng lại bất động thanh sắc.

"Nói là thỉnh tiểu thư qua phủ uống trà."

Đây là cái lý do thú vị gì a?

Nàng khẽ nhăn mày liễu, "Nói cho nhân gia ta không thích uống trà, sẽ không tới cửa quấy rầy Bình vương gia."

"Hồi bẩm tiểu thư, người này còn mang đến lời nhắn của Bình vương gia nữa ạ."

"Lời nhắn gì?"

"Chớ quên kích chưởng chi minh." *(cái đập tay thề đó các bạn!)*

Nàng bỗng nhiên đứng lên, "Người đến thật nói như vậy sao?"

"Vâng, tiểu thư."

Ôn Nhược Thủy nắm chặt quyển sách trên tay, phút chốc liền ném tới ghế tựa phía sau, bước đi ra ngoài.

Không bao lâu, nàng đã cưỡi ngựa chạy tới Bình vương phủ.

Vẫn là tại phòng khách lần trước, một chung trà hảo hạng thơm lừng còn bốc khói như đang chờ nàng đến.

Ngồi ở chủ vị là Lý Dật Phong bộ dáng ôn nhuận như ngọc vụn năm không thay đổi, trên người thiếu đi lớp băng vải, trong cùng có vẻ phong thần tuấn tú. Quần áo giản đơn bằng gấm màu lam mặc ở trên người hắn càng tăng thêm vài phần thanh nhã mà không mất phần đẹp đẽ quý giá.

Thấy nàng cước bộ sốt ruột, hắn khuôn mặt khẽ điểm nụ cười, "Tướng quân quả nhiên hết lòng tuân thủ ước hẹn."

"Bệ hạ có thật đã ân chuẩn?" Nhiều lời làm chi a, nàng chỉ muốn biết đáp án, này là liên quan tới vận mệnh nha!

Lý Dật Phong thản nhiên cười, "Đương nhiên, bằng không bản vương cũng không dám thỉnh tướng quân quá phủ."

Ôn Nhược Thủy sắc mặt vừa biến, "Vậy sao, đó ắt là may mắn của nữ tử thiên hạ."

"Phụ hoàng đáp ứng sẽ hạ chỉ sau này không hề quảng tuyển tú nữ, sửa lại thành các cấp quan viên tự nguyện tòng nữ nhi tham tuyển."

"Như vậy rất tốt."

Lý Dật Phong lơ đãng nói: "Vậy tướng quân đáp ứng bản vương chuyện đó chẳng?"

"Thần tự sẽ không thất tín với Vương gia."

"Tốt lắm, " hắn gật đầu, "Trước hết nên đổi lại xưng hô đã, Nhược Thủy."

Ôn Nhược Thủy khóe miệng rút lại, nàng mím môi, rớt cuộc cam chịu cái "đại từ nhân xưng" này.

"Còn nàng đâu?"

"Ta?" Nàng hơi giật mình, có chút mờ mịt nha.

"Nàng còn muốn tiếp tục gọi ta Vương gia sao?"

"Có cái gì không thích hợp ư?"

Hắn cười cười. Là hắn quá mức nóng ruột rồi.

"Tùy nàng vậy, bắt quá chuyện thành thân vương phủ đã chuẩn bị thỏa đáng."

Nàng bắt giác nhướng mày, "Thần đã biết, nếu không có sự gì, thần trước cáo từ." Tên Bình vương này vì sao cứ tiến sát tới nàng từng bước như vậy?

Lý Dật Phong ngón trỏ tại nắp chén trà gõ nhẹ một chút, cười khẽ một tiếng, "Khó có dịp nàng quá phủ một chuyện, hay là theo ta đến hoa viên dạo một chút ba."

Ôn Nhược Thủy siết chặt tay, "Thần tuân mệnh."

Hắn thực sự muốn thử dài a, nhịn không được nhu nhu huyết Thái Dương. Không biết thân phận của hắn thì nàng nhanh nhẹn dũng mãnh cường hãn, đối với hắn không chút vị nể. Hôm nay cho dù trong lòng đối hắn vạn phần bất mãn lại vẫn thủy chung tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết quân thần.

"Nhược Thủy, nếu là ngày sau nàng cùng ta thành thân, nàng cũng kiên trì như vậy cùng ta ứng đối sao?"

"Thân. . ." Chạm tới ánh mắt hần nhẹ nhàng nhưng mang theo áp lực, nàng khẽ cắn môi, "Ta chỉ là nhất thời không quen."

"Ta còn là thích thái độ của nàng trước đây đối với ta."

"Vương gia ưa thích cũng cùng người khác bất đồng a." Nàng nhin không được nhàn nhạt châm chọc hần.

"Bản vương yêu thích cũng là phải xem đối tượng." Hần không thua kém đáp lễ một câu.

Nàng bị hần nói chỉ biết ghen lời, mắt phượng tròn tròn rồi lại không có biện pháp phản bác, cuối cùng chỉ có thể phần nộ xoay sang hướng khác ... đánh trống lảng là tốt nhất!

"Chúng ta đi thôi." Lý Dật Phong đi tới bên người nàng bình thản ung dung nắm lấy bàn tay ngà ngọc.

Ôn Nhược Thủy cả kinh, tự bản năng hất tay hần ra.

"Nhược Thủy, cần tập thói quen nha." Hần ý vị thâm trường mà nói.

Nàng mân chặt môi, miệng tươi cười có chút cứng ngắc, "Vương gia, thỉnh."

Thế là, Bình vương phủ hạ nhân liền được chiêm ngưỡng tràng cảnh cực kì lãng mạn: Vương gia nhà mình vô cùng thân thiết nắm tay Vương phi tương lai, cười nói đi vào hậu hoa viên.

Ôn Nhược Thủy vừa vào hoa viên liền thấy dựng bên tường giá cất binh khí, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, quay đầu nhìn người bên cạnh, "Nghĩ không ra Vương gia cũng không hoàn toàn là nhất giới văn nhược thư sinh a."

Lý Dật Phong cười lắc đầu, "Bản vương cũng không thích vũ đao lộng thương."

"Vậy ngài đặt giá đao ở đây làm gì?" Nàng có chút không giải thích được.

"Đây là chuẩn bị cho ngài." (**cảm động* ^^*)

.....

Ôn Nhược Thủy nói không nên lời...

"Nàng từ thuở nhỏ sinh hoạt trong quân , vũ đao lộng thương đã thành thói quen, bản vương thiết tưởng nàng sẽ cần nó."

Nàng trong lòng nhất thời có chút tư vị, người cũng vì thế mà cảm thấy không được tự nhiên.

"Nàng xem sân nhà cỏ hoa cây cảnh sắp xếp có thoả đáng không?"

"Vương phủ cảnh trí hiển nhiên là tốt rồi."

"Nàng nếu không hài lòng, ta liền sai người bố trí lại."

Ôn Nhược Thủy chỉ cảm thấy một cỗ sóng nhiệt lan tới da mặt, dưới tình thế cấp bách buông ra tay hấn, đi tới một bên mượn việc....ngắm hoa để che giấu thất thố, "Không cần, đã đẹp lắm rồi."

"Nàng thoả mãn là được rồi, nào, chúng ta đến bên này ngồi." Hấn vừa nói một bên vừa cầm tay nàng.

"Vương gia thỉnh tự trọng." Nàng nhin không được lạnh giọng, hấn có vẻ thích động tay động chân a!

Lý Dật Phong không cho là đúng cười nói: "Chung quy vẫn nên tập quen không phải sao?"

Mày liễu nương lên, nàng lần thứ hai giãy ra tay hấn, trợn mắt nhìn, "Người rốt cuộc muốn cho ta làm quen tới trình độ nào?"

"Hà tất phải sốt ruột, nàng dù sao cũng sẽ biết." Hấn ra vẻ thần bí. (*nham hiểm thì có :D*)

Nàng hừ một tiếng, đại mã kim đao (**giống như đao to búa lớn*) ngồi xuống bên cạnh hấn, "Hào, ta thật muốn nhìn, người kế tiếp còn muốn khiến ta thói quen cái gì." Nàng cũng không phải loại người văn nhược khuê tú, hấn tốt nhất nên biết điều này nha.

Lý Dật Phong mỉm cười, hướng tỷ nữ hai bên nói: "Đem giá y (**áo cưới*) của Vương phi mang tới."

Ôn Nhược Thủy không khỏi hướng hấn nhìn lướt qua.

Hấn thần sắc vẫn như thường giải thích: "Nàng ban đầu dự định theo cha hồi hương an cư lâu dài, chuyện hôn sự bất ngờ cũng vô tâm để ý, vì vậy bản vương liền giúp nàng lo liệu."

"Vương gia thật rất nhân tình nha."

"Thành thân chính là nhân sinh đại sự, sao có thể cho là nhân sự?"

"Vương gia muốn nghe nói thật sao?"

"Nói ta nghe một chút xem." Hấn biểu tình rất ư hứng thú.

Nàng về mặt thành khẩn nhìn hấn: "Nếu như có khả năng, ta thật lòng mong muốn Vương gia có thể chủ động hướng Hoàng thượng hủy bỏ cửa hôn sự này."

"Vậy giá y bản vương không phải chuẩn bị vô ích sao?" Hấn tự tiếu phi tiếu (**cười như không cười*) nói.

"Thiên hạ nữ tử muốn mặc giá y này nhiều như 'quá giang chi tức' (**cá diếc bơi sông, cái này không hiểu lắm!*), Vương gia không cần tự coi nhẹ bản thân."

"Thiên hạ nữ tử tuy đông nhưng Ôn tướng quân khước chỉ 'chích thử nhất gia biệt vô phân hào' (**đại ý là độc nhất vô nhị*) a."

Ôn Nhược Thủy oán hận trừng mắt hấn , tiếp tục quyết tâm quay sang...ngắm hoa!

"Vương gia, giá y mang tới."

"Đưa cho tướng quân thử."

"Vâng."

Nàng xem giá y dò thăm bụng đến trước mặt, nhíu chặt đầu mày, cũng không có ý tứ tiếp lấy.

"Thỉnh tướng quân thử y."

"Ta không thích màu đỏ."

Hắn khẽ cười nói: "Ta lại nhớ kỹ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nàng là mặc hồng sam (*đích thị màu đỏ ^^) nga."

Ôn Nhược Thủy nghẹn lời, khóí bốc cao cao...

"Thỉnh tướng quân thử y." Tỳ nữ vẫn duy trì tư thế phụng (*dâng) y như cũ .

Nàng mân môi, bắt lấy giá y, tay run run, xoay qua đem nó mặc ở trên người.

Lý Dật Phong ánh mắt sáng ngời, nàng quả nhiên thích hợp màu đỏ, hồng y phối hợp với trán gian (*vùng trán) lơ đãng bộc lộ sắc bén uy nghiêm khiến nàng cả người trong nháy mắt trở nên chói lóa không gì sánh được.

"Y phục ta đã thử xong, hoàn hảo." Trong nháy mắt, giá y đã nằm lại trên khay.

Hắn nhìn không được nở nụ cười, "Thử y như vậy làm sao có thể nhìn ra vấn đề a."

Ôn Nhược Thủy mắt phượng lạnh lẽo, "Lẽ nào Vương gia còn muốn để ta trước mặt nhiều người như vậy làm trò cười áo tháo đai (*thắt lưng) sao?"

"Đó là trăm triệu bất khả a."

"Vậy không thành vấn đề." Nàng chỉnh sửa vạt áo, "Ta lưu lại thời gian cũng đã không ngắn, xin phép cáo từ."

"Cũng không bao lâu, nàng hà tất phải vội vã rời đi?"

Nàng rút cuộc về mặt không kiên nhẫn, "Ta nếu không đi, lại đã thử xong giá y, Vương gia ngài có muốn hay không thuận tiện thử xem động phòng a?"

"Cái này bản vương đương nhiên không ngần ngại." (*mặt dày như Vạn lý trường thành ==*)

Ai, không thể, thật không thể, nàng chính là không thể nhìn được nữa mà!!!

Ôn Nhược Thủy lắc mình một cái đến trước mặt Lý Dật Phong, tay túm lấy vạt áo hắn đem người lôi tới trước mặt, "Vương gia, mọi việc đều là một vừa hai phải à nha."

Hắn lại dường như không có việc gì cười nói: "Cũng là chuyện sớm muộn mà thôi."

Thế là, Bình vương phủ hạ nhân lần này được đổi sang cảnh hành động, tận mắt thấy Vương gia tôn quý của bọn họ cứ như thế mà bị Vương phi tương lai coi như bao tải ném lên đỉnh lương đình (**chòi nghỉ mát*) đi phơi nắng!

"Nhược Thủy, 'âu yếm' trọng phu mình như vậy có điểm hơi quá mức phải không?"

"Vậy thành Vương gia nằm trên đỉnh lương đình vắt tay lên trán mà lý giải hàm ý của từ "quá mức" là được rồi." Nàng vừa nói vừa dùng ánh mắt trừng lui mấy tên thị vệ đương ý đồ đi tới giải cứu chủ tử.

Lý Dật Phong loay hoay chỉnh đốn tư thế, phải rút bụi trên áo, tạt trên đỉnh lương đình đường hoàng mà ngồi, tư thái thong dong hào hiệp, hầu như làm cho một màn chật vật vừa rồi giống như chưa từng phát sinh qua.

"Các người không cần khẩn trương, Ôn tướng quân sẽ không nặng tay", hắn ngừng lại một chút, bỗng nhiên vẻ mặt tràn đầy ý cười hài hước, "Bằng không qua mấy ngày nữa thành thân mà thiếu tân lang, tràng diện chung quy không được tốt a."

"Qua mấy ngày?" Ôn Nhược Thủy vẻ mặt kinh ngạc.

"Ta chưa nói với nàng sao?"

"Người ... chết tiệt, đương nhiên là chưa từng nói qua a!"

Mọi người ngạc nhiên. Vương phi tương lai dùng từ thô bạo nha!

Lý Dật Phong cười nhẹ nói, "Ta đây hiện tại nói cho nàng."

Sính lễ của Bình vương phủ chất đầy phòng khách có vẻ chật chội của Ôn gia, sắc đỏ gai mắt khiến Ôn Nhược Thủy đương ngồi trong phòng thật có loại vọng động đem cái bàn bỏ thành gỗ vụn ah!

Ai nha, nàng vừa hồi phủ thì ngày thứ hai hán đã khẩn cấp đem sính lễ đưa tới tướng quân phủ, thật là...phi - thường - hảo!

Càng “tốt đẹp” hơn là, người hạ sính (**không sính lễ đến*) nói, Bình vương ba ngày sau sẽ đến đây rước dâu!

Ôn Nhược Thủy chấp tay chậm rãi dạo bước trong vườn, khuôn mặt đắm chiều, cảm thụ ánh trời chiều ôn nhu mon trón trên làn da.

Gió tại kinh thành dịu nhẹ hơn biên quan biết bao, chẳng những không lạnh buốt tê lương, trái lại còn hơn cả Giang Nam tiểu nữ nhi một mặt thủy dạng nhu tình.

Những tia nắng hoàng hôn còn sót lại nhàn nhạt vương vấn trên người Ôn Nhược Thủy, tại quanh thân nàng soi sáng một tầng quang vịnh (**quầng sáng*), khiến nàng thoát nhìn nhu hòa mà tĩnh lặng hơn rất nhiều.

Hạnh nhi bung trà tới, thấy được một bức cảnh đẹp ý vui như thế.

"Tiểu thư, uống trà."

"Cha ta đâu?"

"Lão gia tại thư phòng đọc sách."

Nàng tiếp lấy trà, khẽ hớp một ngụm, thờ ơ mở miệng, "Hành lý của cha ta đã chuẩn bị xong rồi sao?"

"Bẩm tiểu thư, gia đình đều đã sắp xếp xong xuôi rồi, ngày tiểu thư xuất giá, lão gia cũng sẽ ly kinh hồi hương."

"Không được qua loa, dặn dò người đi theo phải cẩn thận một chút."

"Nô tỳ hiểu được."

Nhìn chân trời nơi phương xa một rặng đò hồng, Ôn Nhược Thủy bất đắc dĩ thở dài, "Dưỡng lão tại cố hương vẫn là tốt hơn, kinh thành ----" nàng dừng một chút, "thật quá rối loạn."

"Tiểu thư không phải rất tức giận sao?"

"Khí (**giận*) quá thì sao, khí lâu sẽ thương đến bản thân."

"Kỳ thực cô gia chỉ là muốn mau chóng cưới người quá phủ mà thôi, hẳn là không có ý định chọn người tức giận."

Ôn Nhược Thủy lờm nàng, khẽ cười nói: "Ta thật sự phải hoài nghi ngươi nha, rốt cuộc ngươi là nha hoàn của ai đây?"

Hạnh nhi cười rạng rỡ: "Nô tỳ là tiểu thư cứu, cả đời này đều là người của tiểu thư."

"Lời này ta mỗi lần nghe đều nhin không được nổi da gà a."

Hạnh nhi bĩu môi, vè mặt úy khuất: "Lẽ ra phải trách tiểu thư không sinh là thân nam nhi, làm hại Hạnh nhi không có cơ hội lấy thân báo đáp."

Ôn Nhược Thủy vạn hạnh (**vé may mắn*) nói: "May là." Đang cười đùa, bỗng nhiên nàng nghĩ đến cái tên-nào-đó cũng "lấy thân báo đáp" mà làm kẻ khác cực kì căm tức, rốt cuộc là ai bằng lòng ai? Vì sao nàng thấy thế nào cũng là nàng bị lỗ vốn nga?

Cầm trong tay trà uống xong, nàng phân phó: "Ta đi ra ngoài một chút, ngươi không cần theo ta."

"Vâng."

Trở về phòng thay một thân Thanh sam nam tử, Ôn Nhược Thủy từ cửa sau đi ra tướng quân phủ.

Từ lúc hồi kinh, nàng không có chút thời giờ nhàn rỗi mà hảo hảo dạo chơi ở kinh thành, ngày hôm nay cuối cùng cũng được đền bù mong muốn. Nghĩ đến đó, miệng nàng khẽ nhếch nụ cười tự giễu.

Nàng thoải mái không mục đích mà tiêu sái trên đường, từ lúc nắng chiều ngập trời đi cho tới khi tinh quang (**ánh sao*) lóe rạng.

Cuối cùng, nàng đi vào một gian tiêu tửu quán.

‘Thieu đao tử’, là loại rượu bình dân mà bách tính thường uống nhất, cũng là thứ tương sĩ trong quân yêu nhất.

Rượu một chén lại một chén chảy xuôi yết hầu, Ôn Nhược Thủy phẳng phất như thấy hình ảnh đó diễn tái hiện trước mắt....

Đâu đó thấp thoáng bóng dáng của một vị tuổi trẻ tướng quân xông pha tại lưỡng quân hỗn chiến, chính hắn thay nàng đỡ một mũi tên trí mạng mà ngã xuống ngựa... máu, hắn cả người đều là máu, phân không rõ rốt cuộc là máu hắn hay chính máu của địch nhân.... lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng ném phải mùi vị tiếc nuối đến đắng lòng.

Là nữ nhi ai không mơ mộng hoài xuân, chỉ tiếc nàng không kịp đổi hắn nói ra tâm ý bản thân, đã tận mắt chứng kiến hắn vì nàng mà chết.

Đau đớn muôn xé nát tâm can, trận chiến ấy, nàng giết chóc đến đỏ cả mắt rồi....

Ước chế không được nước mắt liền ngã nhào, nàng ngửa đầu muôn ngừng lệ đang rơi, cũng không ngờ càng rơi nhiều, nhịn không được nàng nằm úp trên bàn không tiếng động mà nức nở.

Tùng cho rằng đã quên, cũng không ngờ chỉ là lừa mình dối người, thân ảnh nhiễm huyết đó đã sớm khắc ghi thật sâu trong lòng đáy nàng, chỉ là nàng đã chôn chặt nó đến nỗi liền chính mình cũng tự gạt bản thân rằng đã không còn tồn tại.

Chẳng bao lâu, một tiếng than nhẹ truyền vào trong tai nàng.

Nàng lơ đãng say mờ mịt ngẩng đầu, ánh vào trong mắt chính là khuôn mặt thanh nhã tuấn mỹ của hắn, nàng không khỏi cười cười, "Là người nha."

Lý Dật Phong nhìn mặt nàng lệ ngân còn vương nơi khóe mắt, khuôn mặt ngà say ngây dại, nơi đáy mắt chất chứa nhàn nhạt đau thương như thiêu đốt trái tim hắn.

"Nhược Thủy."

"Ha hả, theo ta uống rượu đi." Nàng vô nghĩa cười, "Tiểu nhị, đem lên hai vò rượu."

"Hảo."

"Túy ngoạn sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỹ nhân hồi?" (**Say nằm ở sa trường xin bạn đừng cười, xưa nay chinh chiến mấy người về? <<từ điển Thiệu Chử>>*) Nàng một hơi uống cạn chén rượu, si ngốc rơi lệ, "Hoàng thổ mai thi, mộng hồn bất đáo quan sơn nan" (**thây táng đất vàng, mộng hồn khó qua quan ải*), chung quy có một ngày ta liền cả tướng mạo hắn cũng không thể nhớ rõ nữa rồi. . ."

Lý Dật Phong chỉ cảm thấy trong lòng chua xót. Một Ôn tướng quân dũng mãnh nơi sa trường khiến thế nhân đều đã quên nàng là thân nữ nhi, thế nhưng tối nay trước mắt hắn chỉ có một Ôn tiểu thư yếu đuối bi thương....

Từ mười lăm tuổi năm ấy nghe được đồn đại về nàng, hắn đã đối với thiếu nữ đặc biệt này tâm sinh ngưỡng mộ. Nữ trung đại trượng phu, nam nhi diệc tâm chiết (**nữ nhi như đại trượng phu, nam nhi cũng tâm phục khẩu phục*)

Chưa từng nghĩ tới hai người gặp nhau sẽ là tại tình hình dở khóc dở cười như thế, chỉ biết rằng từ ánh mắt đầu tiên trông thấy nàng, hắn liền tim đập thình thịch không thôi. Lúc biết được thân phận nàng hắn đã trong nháy mắt mà triệt để rơi vào tay giặc, thế nên hắn mới gần như vô lại quán quít lấy nàng như thế.

Chỉ là, tối nay thấy lệ nàng rơi, hắn vừa đau lòng lại cũng có chút hối hận, dùng cách khiên cưỡng nàng bên người hắn như vậy dĩ nhiên là có chút chột dạ: Nhược Thủy, ta là bắt đắc dĩ, nàng muốn say, ta liền bồi nàng say...

Chương 3

Bình vương cưới tướng quân, thật đúng là kinh thành đại sự.

Trên đường chật hẹp bách tính đi xem náo nhiệt, nếu nói nhón chân lên chỉ thấy toàn đầu người, phải chen chúc nhau chật như nêm cối cũng không ngoa chút nào nha, thậm chí còn cần đến cấm vệ quân đi mở đường mới có thể thuận lợi mà rước dâu về Bình vương phủ.

Tình cảnh nhộn nhịp đông vui bên ngoài Ôn Nhược Thủy dĩ nhiên không thể biết, nàng hiện tại chỉ duy nhất biết được là cái món mang tên phượng quan (**mỹ phượng*) nàng đội trên đầu vừa chói mắt lại đặc biệt nặng nề này khiến nàng vô cùng căm tức.

"Ngừng tay."

"Tiểu thư, " Hạnh nhi nhìn về phía vẻ mặt bối rối không biết làm sao của hỉ nương, nhin không được mở miệng, "nếu không nhanh chóng để hỉ nương thay người chỉnh trang lại, kiệu hoa đến sẽ không kịp đâu a."

"Ta rốt cuộc là thành thân hay là đi chịu tội đây?" Nàng giận dữ gỡ xuống phượng quan vừa được đội một cách công phu.

"Tiểu thư, dù là khổ thân cũng chỉ trong thời gian rất ngắn, người chịu khó nhẫn nại một chút sẽ xong thôi mà."

"Phượng quan này thực sự không thể không đội sao?"

"Đây là đại biểu cho thân phận vương giả a." Hạnh nhi gắng thuyết phục nàng.

"Cái thân phận này thật sự là rất phiền phức."

"Tiểu thư. . ." Hạnh nhi vừa bắt đắc dĩ liếc ra ngoài, bỗng nhiên mặt biến sắc, "Tiểu thư, không còn kịp rồi, kiệu hoa tới cửa, mau đội mau đội." Nàng còn chưa kịp phân trần, liền bị Hạnh nhi cầm lấy phượng quan chụp lên đầu, hi nương không để lỡ cơ hội lập tức tấn công, nắm khăn voan phủ kín mặt nàng.

Tiếng cỗ nhạc cùng chiêng, trống, kèn..rèn rĩ vọng tới, nàng bị người đưa vào trong kiệu, nghe bên ngoài mọi người vang vang câu chúc mừng đại hỉ mà trong lòng trăm vị lẫn lộn, lại cô đơn không có mấy may vui mừng của một tân nương....

Cứ thế, nàng vô tri vô giác hạ kiệu, hành lễ, cuối cùng được đỡ vào động phòng, an ổn mà ngồi vào hỉ sàng (**giường cưới*).

Ngăn cách với tiền sảnh ồn ào náo nhiệt, hi phòng có vẻ thật phần an tĩnh.

Ngồi mồm meo nửa ngày, nàng bắt đầu hết kiên nhẫn nổi. Từ buổi sáng rời giường đến bây giờ, một giọt nước nàng cũng chưa thấm môi, trong bụng đang xướng khúc 'không thành kế' rất hoành tráng nha (**tức là bụng trống rỗng ạch*)!

"Hạnh nhi!"

"Tiểu thư, người không thể nói chuyện, nhẫn nại một chút nào."

Ôn Nhược Thủy nhìn không được thắm mắng một tiếng. Thành thân quả thực so với chiến trường còn muôn phần gian nan khổ ải.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thỉnh an, Hạnh nhi "phốc" một tiếng cười ám muội, "Tiểu thư, cô gia thực sự hảo gấp gấp a."

Ôn Nhược Thủy hừ một tiếng. Nha đầu kia thực sự là càng ngày càng không biết lớn nhỏ mà.

Chỉ là đang nghe đến tiếng bước chân người nọ càng ngày càng gần thì, nàng không hiểu sao tim đập gia tốc, tay cũng không tự chủ được nắm chặt.

Khăn voan được vén ra, trước mắt sáng tỏ thông suốt, nàng nhìn thấy Lý Dật Phong một thân hồng mãng bào (**lễ phục của quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc*), đây là lần đầu tiên gặp lại hắn từ sau ngày say rượu đó, nàng trong lòng bỗng nhiên có chút xấu hổ.

"Nương tử, bản vương sợ nàng đợi lâu nên trong lòng không kiên nhẫn, cố về phòng thay nàng vén khăn voan, cũng tiện cho nàng ăn chút gì."

"Đa tạ."

"Nàng với ta là phu thê, hà tất phải khách sáo." Lý Dật Phong thân thủ thay nàng gỡ xuống phượng quan, khiến nàng kinh ngạc liếc nhìn hắn, "Ta biết nàng xưa nay không thích mấy thứ này, vả lại phượng quan cũng thật là nặng, mang lâu cổ và vai sẽ đau nhức."

"Cô gia suy nghĩ thật chu đáo."

"Người nếu biết phượng quan này là dành cho ta mang, lại cố tình làm nặng như vậy là để phục thù sao?" Nàng khẩu khí nhàn nhạt, nghe không ra nửa điểm dị dạng, thế nhưng vọng vào trong tai Lý Dật Phong lại thoang thoang mùi thuốc súng, hắn hai tay chống cằm, hắng giọng nói, "Phượng quan này chính là phụ hoàng ban tặng, lão nhân gia nói nương tử lấy thân phận tướng quân gả cho bản vương, chỉ có phượng quan quý giá như vậy mới xứng với nương tử."

Ôn Nhược Thủy nhếch miệng, trừng mắt phượng quan trên tay hắn, thật chậm rãi nói: "Hoàng thượng thực sự là suy nghĩ chu đáo, phượng quan này xác thực rất quý 'trọng'." Nàng dùng sức nhấn mạnh chữ 'trọng'. Không phải là Hoàng thượng muốn làm trò giáo huấn nhi tử hắn sao? Lại còn ở phía sau lưng đâm nàng một nhát.

Lý Dật Phong cười nói: "Bản vương còn phải đến tiền sảnh chiêu đãi tân khách, nương tử cứ tự tiện."

"Vương gia đi thông thả."

Hắn nhìn nàng một cái, lắc đầu cười rồi ly khai.

Cô gia vừa đi, Hạnh nhi lập tức lên tiếng: "Tiểu thư, người đối xử với Vương gia như vậy có quá lãnh đạm hay không?"

"Phượng quan này thực sự rất quý trọng mà." Ôn Nhược Thủy đáp bằng quơ. *(*nguyên bản là 'đáp phi sở vấn': hỏi một đấng, trả lời một nẻo)*

Hạnh nhi ra vẻ đồng tình, "Đúng vậy a."

"Vậy hiện tại ngươi còn nghĩ ta lãnh đạm sao?"

Hạnh nhi lắc đầu, kiên định không gì sánh được: "Nô tỳ cho rằng tiểu thư thật là ôn nhu."

"Vậy mang thức ăn tới đây."

"Ai nha, coi nô tỳ trí nhớ mới kém sao, nô tỳ lập tức mang tới cho tiểu thư a."

Đợi Ôn Nhược Thủy ăn cơm xong, rửa sạch trang dung (*lớp trang điểm), thay ra giá y, Lý Dật Phong vẫn không

chưa trở về, mà nàng thì nhanh gọn dứt khoát trực tiếp tắt đèn đi ngủ.

Vì vậy, đêm tân hôn, Bình vương thiên tuế cứ như thế bị chính Vương phi mới cưới của mình nhốt ở ngoài cửa.

Đương sáng sớm ngày thứ nhất khi ngoài thành tia nắng ban mai còn vương trên thân đại thụ thì, Ôn Nhược Thủy một thân hi phục đỏ rực đã tại lộ khẩu (**giao lộ*) đứng yên lặng thật lâu.

Lý Dật Phong chạy tới liền thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh nhìn phía cuối đường, nơi từng khóm hoa mang theo sương sớm, dưới ánh dương quang chiếu rọi xuống chiếu xạ ra thất thái quang mang (**bảy sắc cầu vồng*).

"Nhạc phụ đã đi thật lâu rồi, nàng ở chỗ này sao có thể nhìn thấy gì?" Hấn đi tới bên người nàng nhẹ nhàng nói.

Nàng cười cười, nhàn nhạt đáp: "Chỉ là muốn nhìn đến phương hướng người rời đi mà thôi."

Cùng nàng nhìn về phương xa, hấn điềm nhiên như không nói: "Thiệt là, nàng tại sáng sớm ngày đầu tiên sau khi thành thân đã biến mất không gặp thân ảnh, thực sự kinh hách đến mọi người trong phủ a."

"Ban đầu ta vốn dự định chỉ nhìn cha xa xa rồi sẽ trở về."

"Kết quả lại đợi đến lâu như vậy." Hấn nhẹ nhàng tiếp lời.

"Nói đến chuyện này, " nàng quay đầu nhìn hấn, "nghe nói người đêm qua uống không ít, ngày hôm nay thanh tỉnh được như vậy không phải quá nhanh sao."

"Tình tửu thang(**thuốc/canh giải rượu*) của Vương phủ rất công hiệu."

Ôn Nhược Thủy nở nụ cười, "VẬY CŨNG PHẢI."

Lý Dật Phong cười đến ý vị thâm trường, "Bản vương thật tình không có biện pháp, có người không cho bản vương trở về phòng ngủ, bản vương cũng chỉ có thể mượn rượu để che giấu chuyện xấu hổ của bản thân thôi."

Nàng không chút dấu vết tránh né ánh mắt hắn, bình thân ung dung nói: "Ta không thích cùng người say khướt đồng tháp cộng miên." (**ngủ chung giường*)

Lý Dật Phong gật đầu tỏ vẻ thụ giáo, "VẬY BẢN VƯƠNG ĐÃ BIẾT, SAU NÀY BẢN VƯƠNG SẼ KHÔNG UỐNG RƯỢU."

"Đó là chuyện của ngươi." Nàng vừa nói vừa phi thân lên ngựa.

"Nàng đi đâu vậy?"

"Hỏi phủ dùng điếm tâm."

"VẬY CÙNG NHAU ĐI." Hắn đưa tay hướng nàng.

Nàng hơi nhướn mày, cuối cùng cũng kéo hắn lên ngựa, quay đầu hướng trong thành chạy đi.

Hai người xuống ngựa trước Bình vương phủ, lập tức có người tiếp lấy dây cương. Ôn Nhược Thủy một đường đi vào, phát hiện hạ nhân nhìn nàng bằng ánh mắt rất quái dị, không khỏi hướng người cạnh bên khẽ hỏi, "Người trong phủ ngươi hôm nay thật kì quái nha."

Lý Dật Phong thần sắc như thường trả lời: "Trước lúc người trở về, bọn họ đều cho rằng người chạy trốn á."

"Ta là tướng quân, lẽ nào lại đào binh sao?" Nàng bĩu môi.

"Nguyên lai nàng xem việc gả cho ta hết như đi chiến đấu ư?" Thanh âm hấn bắt giác trầm xuống.

Nàng liếc xéo hấn một cái, mặt không chút biểu tình: "Tác chiến cùng với gả cho người, ta tình nguyện xung phong ra trận."

Lý Dật Phong quay đầu nhìn một bên người hầu, "Điềm tâm chuẩn bị tốt chưa?"

"Đã có người đưa đến phòng ăn ạ."

Hấn lúc này mới chuyển hướng thê tử, "Chúng ta dùng cơm thôi."

"Vương gia chính mình dùng đi."

"Vì sao?"

Nàng nghiêng đầu nhìn hấn một cái, hờ hững đáp: "Không có gì, ta chỉ là thói quen cùng Hạnh nhi dùng cơm mà thôi." Nói xong nàng xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh nàng hấn muốn nói lại thôi, cuối cùng buông xuống tầm mắt, bắt đắ dĩ thờ dài.

Bất quá chỉ trong giây lát, hấn đã lấy lại tinh thần đuổi theo nàng. "Nương tử, chờ ta một chút."

Nghe được thanh âm phía sau, Ôn Nhược Thủy không khỏi cười khở. Tên Bình vương này thật là. . . Đang lúc tâm niệm vừa lay động, tay nàng lại một lần nữa bị người ta nắm lấy.

"Bản vương từng nghe nói qua, giữ được thật lâu ấy chính là của ngươi." Lý Dật Phong hướng về phía nàng cười.

Trong mắt hiện lên tiểu ý, nàng mím môi, "Vậy ngươi có nghe qua một câu, thứ gì không phải của ngươi, chung quy cũng sẽ không thuộc về ngươi."

Hắn cười nói: "Chưa thử qua ai biết được kết quả đây, sao chúng ta không thử xem thế nào."

"Tùy ngươi."

"Ta nghĩ đến nàng sẽ phản đối." Hắn ngạc nhiên.

Nàng cười nhạt, "Phản đối nếu hữu hiệu, ta liền phản đối."

Lý Dật Phong lập tức nói: "Vậy nàng không cần phản đối nga."

Đương hai người cùng nhau đi vào gian phòng thì, Hạnh nhi đầu tiên là kinh ngạc, sau lại vẻ mặt buồn cười, "Tiểu thư, cô gia, hai người đã trở về."

"Ta đói bụng, đi lấy thức ăn đến đây."

"Nô tỳ đi ngay."

Ôn Nhược Thủy mắt nhìn tay hai người đang đan vào nhau, "Còn không buông ra?"

"Nắm tay cảm giác rất dễ chịu mà..."

Đạo lý là phải theo người biết đạo lý mà nói, thế nên Ôn Nhược Thủy quyết định im lặng là thượng sách!

Tiếng đàn tại hậu hoa viên vương phủ phiêu đảng trôi, chỗ đất trống bên cạnh giả sơn (**núi giả, hình như là hòn non bộ =. =**) ẩn hiện một thân ảnh mềm mại đang múa kiếm.

Vừa qua một trận mưa nhẹ, khí trời ẩm ướt mà khoan khoái, mang theo mùi hương hoa cỏ thơm ngát.

‘Nhiên hương phủ cầm, trì kiếm khinh vũ’ (**đại khái là một người đánh đàn một người múa kiếm**), mặc cho ai thấy được đều là một bức tranh phụ thê tình thâm làm người khác phải ngưỡng mộ, thế nhưng, vương phủ hạ nhân đều biết rõ, thành thân đã nửa tháng, Vương gia vẫn bị bắt ngủ ở thư phòng, cho tới bây giờ cũng không thể bén mảng tới tân phòng nửa bước.

Kiểm chi cầm đình (**kiếm ngưng đàn dừng**), Hạnh nhi chạy tới đưa khăn, dâng trà, thừa cơ hội thì thầm hỏi: "Tiểu thư, tối nay lại tiếp tục hành động sao?"

Ôn Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cũng đê thấp thanh âm trả lời: "Chơi đùa rất vui phải không?"

Hạnh nhi vẻ mặt oan uổng: "Nô tỳ nào có, tất cả đều là chiếu theo ý tứ tiểu thư mà làm."

"Ta cho tới bây giờ chưa nói qua nha." Nàng nghiêm trang nói.

Hạnh nhi chớp mắt, cười mập mờ, "Vây nô tỳ biết buổi tối nên làm như thế nào rồi." Nói xong xoay người muốn đi.

Ôn Nhược Thủy giữ nàng lại, nhỏ giọng cảnh cáo, "Ngươi đừng làm loạn nha."

"Các ngươi đang nói cái gì?" Lý Dật Phong từ bên kia đã đi tới.

"Tiểu thư, ta đi trừ phòng (**phòng bếp*) thay ngươi đem bỏ thang (*thuốc bỏ*) tới." Hạnh nhi lấy cố cáo lui, trước khi đi còn tổng cho chủ tử một nụ cười mờ ám.

Ôn Nhược Thủy chỉ có thể oán hận lườm nàng, lại không có biện pháp ngăn cản nàng chạy trốn.

"Hôm nay Vương gia không đi thư phòng đọc sách sao?"

"Sách lúc nào cũng có thể đọc, bồi nương tử quan trọng hơn a."

Nàng chớp mắt, điềm nhiên nói: "Nghĩ không ra một Bình vương được thế nhân tán thưởng là tao nhã đức hạnh, có thể nói là bách tính điển phạm (**giống như gương mẫu điển hình*), lại cũng là hạng người miệng lưỡi trơn tru."

Lý Dật Phong thân thủ bắt lấy lọn tóc đen mượt buông xuống vai nàng đưa lên ngửi: "Là hương hoa lái."

"Nghe nha hoàn thay ta chải đầu nói phát du (**đầu gọi đầu*) là Vương gia chuẩn bị."

Lý Dật Phong tươi cười càng sâu sắc, "Nàng thích là tốt rồi."

"Cũng là Vương gia một mảnh tâm ý." Nàng đem tóc dài tự trong tay hấn vuốt lại, xoay người đi tới một bên cầm trường kiếm tra vào bao.

"Nàng tới nay vẫn ở trong phủ có phải rất phiền muộn hay không?"

"Vương gia là muốn xuất môn giải sầu ư?"

"Nương tử quả nhiên rất thông minh."

"Cùng ta có quan hệ gì, là Vương gia người biểu hiện quá rõ ràng thôi." Nàng thay chính mình ngã một ly trà, chậm rãi uống một ngụm, ngẩng đầu hướng hắn nhàn nhạt cười.

Lý Dật Phong ngồi vào bên người nàng, từ trong tay nàng cầm lấy chén trà, cũng uống một ngụm, "Lấy lòng nàng không phải là khó như vậy chớ."

"Lấy lòng ta làm cái gì?" Nàng cầm lấy một cái chén khác châm trà.

"Nương tử nàng đoán xem."

"Ta đối với giải đồ từ trước đến nay không có hứng thú." Nàng chỉ chuyên tâm uống trà.

Lý Dật Phong thanh thanh yết hầu (**hắng giọng*), chần chờ một chút, áp sát người nàng, "Nương tử thật sẽ không nghĩ vẫn để bản vương ngủ thư phòng chớ?"

"Khụ khụ. . ."

"Nàng không sao chứ?"

Ôn Nhược Thủy thân thủ vỗ vỗ ngực muốn thuận khí.

"Nàng thực sự không sao ba?"

Rất cục quá tức giận nàng gạt bỏ tay hắn vẫn còn đang giúp nàng vỗ lưng trấn áp cơn ho, hung hăng trừng mắt hắn, "Ta nếu như bởi một miệng trà mà bị sặc chết, vậy cũng quá mất mặt rồi."

Hắn vẻ mặt vô tội nhìn nàng, "Ta cũng đâu có nói cái gì dọa người đâu...."

Rõ ràng là hù dọa nàng mà! Ôn Nhược Thủy tiếp tục trừng hắn...trừng cho người thùng lỗ luôn!

Lý Dật Phong cầm quạt gõ cái trán của mình, hơi cúi đầu, lầm bầm một tiếng, "Nàng còn không có trả lời ta nga."

Nàng nhẫn hết nổi rồi, không cần tốn hơi thừa lời, tay nắm thành quyền trực tiếp vung lên.

Hắn lập tức nhảy ra xa, hướng nàng thở dài, tiếp theo cười nói: "Đừng tức giận, đừng tức giận, không trả lời thì không trả lời."

"Thật là không hiểu, vì sao mỗi lần nghe người nói ta chỉ muốn đánh người một trận." Nàng mơ hồ không rõ nói thầm.

"Nương tử nàng nói cái gì?"

"Quan người chuyện gì?"

"Chúng ta đây có muốn hay không đi ra ngoài dạo chơi?" Hắn lập tức nói lái sang chuyện khác.

Nàng liếc hẩn một cái, "Vì sao không đi?"

Lý Dật Phong lần nữa bám dính lấy nàng, cười nói: "Vậy chúng ta thu thập một chút liền xuất môn đi."

"Chỉ có hai người chúng ta thôi sao?"

"Nếu như nàng muốn thì chỉ hai người chúng ta thôi."

"Người có ý tứ gì?"

Vừa thấy nàng nhướn mày, hẩn lập tức xoay người ra bên ngoài đã đi, "Chúng ta đi thôi."

"Ta trở về phòng thay y phục một chút."

"Thay y phục?"

"Làm sao vậy?"

Lý Dật Phong gập lại quạt, âm thanh mang theo chút cẩn thận hỏi: "Ta cùng nàng đi có được hay không?" *[pó tay a này, lì ớn (_ _!)]*

Nàng thật rất muốn đánh người nha, bắt quá nàng nhịn xuống, không nói một câu xoay người rời đi.

'Không nói lời nào a!'----- hẩn tự diễn giải thành 'nàng ngậm đồng ý', cho nên thật cao hứng lút cút chạy theo nàng.

Không ngờ, vừa tới trước cửa phòng liền nghe "Phanh" một tiếng, đã bị người nhốt ở bên ngoài.

Hắn chỉ có thể sờ sờ mũi, đứng ở ngoài cửa chờ. Ai, nương tử thật keo kiệt nha!

Đợi đến lúc cửa mở ra lần thứ hai thì, hắn chỉ có thể sững sờ tại chỗ!

Trên đời có một chuyện hoàn-toàn-triệt-để hạ gục tự tôn của nam nhân, đó chính là, thê tử của mình so với mình còn oai hùng hiên ngang, so với mình lại khí khái ngất trời, so với mình càng phong độ tuấn kiệt!

Hiện tại, Lý Dật Phong thật sâu sắc cảm nhận được sự mất mặt này.

"Nàng lúc mặc đồ bạch y khí chất so với mặc hồng y thì hoàn toàn bất đồng a." Hắn không khỏi cảm khái.

"Đi thôi." Nàng lướt qua hắn hướng ra ngoài cửa.

Tửu quán, trà lâu...là những nơi tản mạn nhàn nhã nhất, mà lúc này hai người đang đứng ở giữa nhai đạo (**khu phó*), bên trái là trà lâu, bên phải là tửu quán.

"Chúng ta đi đâu?" Lý Dật Phong bèn hỏi.

Ôn Nhược Thủy liếc hắn một cái, hướng trà lâu đi đến.

Hắn ở phía sau gọi, "Ta tưởng nàng muốn mời ta uống rượu."

"Ta không tùy tiện mời ai uống rượu."

"Vậy lần trước không tính là mời sao?"

Nàng cước bộ dừng lại, sau đó thân nhiên nói: "Đó là ta uống say."

Lý Dật Phong ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của nàng . Đêm hôm đó nàng nước mắt như mưa, từng giọt đều thấm đẫm lòng hãn, vậy mà sau khi tỉnh rượu nàng phảng phất như không nhớ một hồi say rượu đó.

Hai người mặc kệ tướng mạo lẫn khí chất đều xuất chúng hơn người, vừa xuất hiện liền vô luận thế nào đều là thập phần bắt mắt.

Thế nên hai người bước vào trà lâu vừa liếc mắt, tiểu nhị chạy bàn lập tức đến bắt chuyện.

Hai người tìm một vị trí cạnh cửa sổ trông ra đường ngòi xuống, gọi một ấm trà xanh, vài đĩa điểm tâm.

"Chúng ta ở chỗ này giải sầu sao?" Lý Dật Phong thử thăm dò.

Ôn Nhược Thủy giương mí mắt, nhàn nhạt đáp: "Người nếu có chuyện khác, cứ việc đi làm, không cần quản ta."

Hãn gảy nắp chén trà, lơ đãng nói "Nàng thật tình ước gì ta hiện tại có việc đúng không?"

"Người ở hay không cùng ta có quan hệ gì?"

"Ta tại, nàng không được tự nhiên." Hãn như thật như giả nói.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, khóe miệng nhô cười , "Nếu thật như vậy, ta sợ rằng cả đời cũng không được tự nhiên."

Lý Dật Phong bị lời của nàng làm ghen, giãy dụa nói: "Đã kích ta thực sự khiến nàng cảm thấy cao hứng vậy sao?"

"Chí ít còn có thể làm ta hài lòng, không phải tốt ư?"

Hắn nghe vậy nở nụ cười, "Tốt lắm."

Trên đường đột nhiên trở nên rất âm ỉ, Ôn Nhược Thủy hiểu kỳ hướng bên ngoài nhìn lại.

"Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu nhị vừa bung điểm tâm đến thì vừa lúc nghe được nghi vấn của nàng, liền cười nói: "Ngày hôm nay thiên kim nhà Trương viên ngoại Bắc thành ném tú cầu kén rể, bây giờ phỏng chừng sắp bắt đầu rồi."

"Cảm tạ tiểu nhị ca." Ôn Nhược Thủy quay đầu lại hướng tiểu nhị cười cười.

"Khách quan ngài không cần khách khí."

Tiểu nhị vừa đi, nàng nhìn về phía đối diện, tự tiểu phi tiểu: "Nguyên lai người xuất môn chính là vì cái này a."

"Trùng hợp, thật là trùng hợp a." Lý Dật Phong dưới tình thế cấp bách nắm tay nàng, gấp gáp biện giải.

Nàng nở nụ cười, rút tay về, mày liễu giương lên, nói: "Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta cũng qua nhìn một cái xem sao."

"Nương tử, đây thực sự là trùng hợp thôi mà."

Nàng thân thủ che cái miệng của hắn, đầu mày cau lại, "Kêu loạn cái gì?" Muốn cho tất cả mọi người biết nàng là nữ phần nam trang (* *nữ giả thành nam*) sao?

"Ta chỉ là sợ nàng hiểu lầm thôi." Bất quá, nếu nàng hiểu lầm một chút cũng tốt, chứ nàng bình tĩnh tự nhiên như bây giờ làm hắn rất nhụt chí nha.

"Đi ra ngoài xem nào nhiệt đi."

"Chúng ta ở chỗ này uống trà vẫn hơn a." Hắn biết nếu đi nhất định sẽ không có chuyện gì hay ho.

"Vây chính ngươi tiếp tục uống, ta đi xem."

Làm thế nào có khả năng như vậy, Lý Dật Phong bèn không thể làm gì khác hơn là theo nàng cùng đi.

Hai người ra trà lâu theo đoàn người dễ dàng tìm đến thái lâu nơi Trương gia tiểu thư ném tú cầu.

Ôn Nhược Thủy vẻ mặt hứng thú nhìn vị tiểu thư trên thái lâu, tự tiểu phi tiểu nói: "Vị cô nương này lớn lên xinh đẹp, với ngươi rất xứng."

"Đây là trùng hợp, thực sự mà." Hắn một lần nữa nhắc lại.

Nàng ngoảnh mặt làm ngơ nói: "Kỳ thực ngươi hẳn là nên đứng phía trước ta, như vậy cơ hội chụp được tú cầu sẽ

lớn hơn." Dừng lại, nàng nói tiếp: "Bằng không ta cũng có thể giúp người một chút."

"Nhược Thủy."

Nàng quay đầu nhìn hắn một cái, "Sinh khí (** tức giận **) sao?"

"Nàng nói đi?"

"Vừa lúc người có thể lĩnh hội một chút tâm tình của ta mỗi lần bị người chọc tức."

Lý Dật Phong mâu quang thâm trầm, thẳng tắp nhìn nàng về mặt mỉm cười, khóe miệng dần dần giương lên.

Đúng lúc này dưới đài nổi lên một trận hỗn loạn, Trương gia tiểu thư nọ cầm lấy tú cầu đi ra phía trước, hai người đều bị đoàn người chen lấn xô đẩy.

Đây tai đều là tiếng gào thét tranh giành, Ôn Nhược Thủy ánh mắt hướng chung quanh tìm kiếm lối ra. Nàng một thân nữ phần nam trang vạn nhất bị phát hiện, sự tình không lớn cũng sẽ phiền phức.

"Nhược Thủy, cẩn thận!"

Đột nhiên, nàng nghe được Lý Dật Phong kinh hô, vừa quay đầu lại liền thấy một vật hướng nàng bay tới, vô ý thức, nàng đưa tay bắt lấy, sau đó xung quanh liền sôi trào lên.

Nhìn trong tay tú cầu, nàng nhất thời ngạc nhiên, liền trước tiên đem vật phỏng tay này ném văng ra. Chờ nàng hoàn hồn quảng đi tú cầu đám người bên cạnh lập tức tranh giành thành một đoàn, thế nhưng, khoảnh khắc ngăn người ấy cũng đủ để người của Trương gia thấy rõ tất cả.

Lúc này, Lý Dật Phong cũng đi tới bên người nàng.

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Hấn hỏi nàng, đối với tình huống trước mắt thực sự là dở khóc dở cười.

"Về nhà." Nàng xoay người đã đi.

Lý Dật Phong không kịp nói cái gì nữa, tựa thấy có người ngăn cản nàng.

"Công tử, ngài đã tiếp tú cầu của tiểu thư nhà ta thì không thể đi được."

"Ta lưu lại cũng sẽ không có ích lợi gì với tiểu thư các người." Nàng hoàn toàn ăn ngay nói thật nha.

"Nàng nói chính là thực sự." Lý Dật Phong cũng xen vào làm chứng.

"Ngài tiếp tú cầu tiểu thư nhà ta sẽ phải cưới nàng, thực không thể đi."

Ôn Nhược Thủy chân mày cau lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Muốn ngăn cản ta, bằng các người chỉ e rằng hoàn toàn làm không được."

"Công tử, đừng làm khó dễ chúng ta.....những người làm hạ nhân này."

"Ta xin khuyên các người trở lại nói cho tiểu thư nhà các người, nhân lúc người dưới đài còn chưa kịp giải tán tựa ném một lần nữa là tốt rồi."

"Nhưng tiểu thư nhà ta nhìn trúng chính là công tử ngài."

"Vây ánh mắt của nàng thật không được tốt lắm." Nàng không chút khách khí nói.

Đối với lời của thê tử, Lý Dật Phong cực kì đồng ý. Dưới đài nhiều nam nhân như vậy, có gì Trương gia tiểu thư lại ném trúng một người giả nam nhân, hẳn chỉ có thể nói, Trương gia tiểu thư thực sự vận khí không tốt a!

"Vị công tử này, chẳng lẽ là ghét bỏ ta dung mạo xấu xí?"

Ôn Nhược Thủy phản ứng đầu tiên là muốn nhu huyết Thái Dương, nàng mân môi, chậm rãi xoay người, liền thấy Trương gia tiểu thư.

Nhìn gần, quả thật là nhân bì hoa kiều (**người đẹp như hoa*).

"Dung mạo cũng không thể nói lên cái gì, cũng không có thể đại biểu cái gì, tại hạ đối dung mạo tịnh không có cảm giác gì đặc biệt."

Lý Dật Phong nghe câu nói đó tâm nhất thời cân bằng lại. Nguyên lai là không phải hẳn không tuấn mỹ, mà là nàng đối tượng mạo không có hứng thú.

"Vây công tử vì sao lại như vậy?" Trương gia tiểu thư không rõ.

"Ném tú cầu kén rể thực sự là trò đùa, người đem hạnh phúc suốt đời của mình ký thác tại một quả cầu thực khiến người không thể đồng tình."

Chẳng biết vì sao, Lý Dật Phong tổng nghĩ những lời này của nàng lộ ra một cỡ như có như không trào phúng, hơn nữa đối tượng chính là hẳn a!

"Tựa như hấn, hiện tại chỉ sợ hối hận cực kỳ." Ôn Nhược Thủy vừa nói, đột nhiên chỉ tới trương phu.

Vốn là, Lý Dật Phong dự định mở miệng, bất quá nghe được nàng nói như vậy, hấn phải cho nàng thấy lập trường kiên định của hấn, "Ta cho tới bây giờ chưa từng hối hận qua."

Ôn Nhược Thủy trực tiếp một cước dẫm nát bàn chân hấn, tình giống như lơ đãng vòng vo, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: "Người cầm miệng cho ta."

Được rồi, thế tử đại nhân gặp nạn, hấn phải biết thức thời là tốt nhất!

"Ta không cảm thấy rằng công tử không thể đem lại cho ta hạnh phúc."

Người, tự tin là rất tốt, nhưng tự tin một cách mù quáng, thực sự bất hảo nha. Ôn Nhược Thủy do dự một chút mới nói: "Khiến tiểu thư thất vọng rồi, hai huynh đệ tại hạ còn có việc, sẽ không phụng bồi."

"Người không được đi, bằng không chúng ta phải đi gặp quan."

Mất thấy tiểu thư nhà mình lần nữa bị người cự tuyệt, hạ nhân nhịn không được làm dữ.

"Gặp quan à. . ." Nàng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười, "Vậy thỉnh tiểu thư đi cùng, tại hạ không có ý kiến."

"Người --" Trương gia tiểu thư mắt đã ngân ngấn nước.

"Không có ý tứ, tại hạ thực sự còn có việc."

Xoay người thấy mấy tên Trương phủ gia đình đang bày ra tư thế chặn đường, Ôn Nhược Thủy cũng không chút

chậm trễ liên thường bọn họ vài đòn quyền cước.

Lý Dật Phong lại lần nữa nhận thức một cách sâu sắc: đôi khi nắm đấm so với giảng đạo lý hiệu quả còn nhanh hơn nha!

Thế nhưng nếu nương tử đem nắm đấm dùng để đối phó hấn thì...chắc chắn, Lý Dật Phong nghĩ thầm giảng đạo lý vẫn là tốt hơn a, tuy rằng hiệu quả sẽ kém đi một chút...

Ps: ta nghi là thiếu một khúc à =, = ' !!!

Đỡ thất lưng từ trên mặt đất đứng lên, hấn nhìn thê tử an ổn nằm ở trên giường mà thở dài, "Nhược Thủy, nàng làm cái gì vậy?"

Ôn Nhược Thủy mặt hướng vào phía trong giường, đầu cũng không quay lại, chỉ là nhàn nhạt đáp: "Cho người vào phòng cũng không có nghĩa là sẽ cho người ngủ trên giường nga."

"Vậy ta đây ngủ ở chỗ nào?" Ánh mắt hấn rơi vào nhuễn tháp (**như là cái giường nhỏ vậy á!*) kế bên song cửa, dự cảm có điều chẳng lành.

"Nhuễn tháp."

Quả nhiên chính xác!

"Cái đó và ngủ thư phòng có gì khác nhau chứ?" Hấn thay chính mình mà âm ức đòi công đạo.

"Vậy người trực tiếp ngủ thư phòng là được rồi." Nàng cũng không miễn cưỡng hấn!

"Vậy ta sẽ ngủ ở đây!" Chí ít cũng khá được hơn chút.

"Cầm."

Hấn gơ tay chụp được tấm thảm mỏng nàng ném tới, ủy khuất nhìn nàng một cái, lúc này mới tràn đầy không cam lòng hướng nhuyễn tháp mà đi tới.

"Ta còn không quá quen thuộc."

Hấn bỗng nhiên quay đầu lại, đã thấy nàng như cũ hướng tường mà nằm, không khỏi giương lên khóe miệng.

"Thì ta sẽ chờ nàng quen...."

Ôn Nhược Thủy lại đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, vén chăn xuống giường.

Hấn phẫn chấn hấn lên, "Nàng đòi ý sao?"

"Ta khát nước." Nàng lờm hấn một cái.

"Vậy nàng cũng rót cho ta một chén nha." Phải hạ nhiệt thôi á, nhìn nàng chỉ mặc 1 lớp áo trong cứ như vậy lượn qua lượn lại, thực sự là muốn khảo nghiệm ‘tu vi’ của hấn mà.

Ôn Nhược Thủy không nghi ngờ ngã một ly trà cho hắn, sau đó tiếp tục uống trà của mình.

Lý Dật Phong nhìn nàng hơi ngửa đầu, một giọt nước từ khe miệng nàng rơi xuống, uyển chuyển uốn lượn theo cần cổ mảnh khảnh thấm vào trong áo nàng, hắn chỉ cảm thấy một cổ nhiệt hỏa từ đan điền (*vùng bụng dưới) bốc lên, nhất thời miệng lưỡi khô rằn, liền một ngụm đem trà trong tay uống sạch, ai dè hỏa không diệt được mà lại ngày càng ‘nóng bỏng’.

Ôn Nhược Thủy nào biết được cảm giác của hắn, cứ chậm rãi uống trà, tại lúc rót đến chén thứ ba bỗng nàng nhìn chằm chằm cái chén trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

"Lý Dật Phong, ngươi lại đây."

"Làm sao vậy?" Hắn chỉ có thể cố sức nắm tay áp lực dục hỏa, nhưng lại khát vọng đến gần nàng hơn một điểm, thực tình là thập phần mâu thuẫn.

"Trà này là ngươi cho người chuẩn bị sao?"

"Hắn là nha hoàn hầu phòng." Hắn không xác định lắm, "Có chuyện gì sao?"

"Ngươi nghĩ có điều gì không thích hợp không?"

"Ừm, thật sự không ổn lắm." Hắn dùng lực nắm chặt mép bàn, ép buộc chính mình không nhìn tới người trước mặt.

"Thực sự là hao tổn tâm tư mà." Nàng lắc đầu cười khổ.

"Làm sao vậy?"

Nàng mím môi, buông cái chén, ngẩng đầu nhìn hướng hắn, "Người nói chúng ta là muốn tắm nước lạnh, hay là không nên cô phụ người khác một phen hảo tâm đây?"

Nói đến chuyện này, Lý Dật Phong cũng chỉ có thể cười khỏ, "Tắm nước lạnh thôi." Vô luận là ý tốt của ai, hắn đều đã định trước rằng phải cô phụ tâm ý đó. Nếu như hắn thật sự làm như vậy, có lẽ sẽ đoạt được người nàng, nhưng muốn đến lòng của nàng, chỉ sợ càng khó hơn mà thôi.

Ôn Nhược Thủy theo dõi ánh mắt hắn, từng chữ từng chữ hỏi: "Người xác định?"

Hắn gật đầu, "Đúng."

Nàng chỉ vào ấm trà trên bàn, mang theo vài phần bất đắc dĩ nở nụ cười, "Đánh cuộc với người."

"Cược gì cơ?" Hắn phi thường phối hợp.

"Cược rằng được trong trà là ai hạ."

"Hắn là quân gia vương phủ."

"Không, nhất định là Hạnh nhi."

"Vì sao?" Hắn không hiểu.

"Không tin, chúng ta ngày mai hỏi một chút liền biết."

"Vậy nàng muốn đặt cược cái gì đây?"

"Không có việc gì không được quân quít lấy ta."

"Ta vốn là một Vương gia nhàn rỗi a." Yêu cầu này hẳn tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Nàng động thủ kéo kéo vạt áo, muốn giảm bớt một chút khô nóng đang ngày càng khó nhịn, thanh âm lại vì được lực mà có chút khàn khàn, "Quên đi, xem như ta chưa nói."

"Ta sai người đưa nước tiến đến." Hắn thấy trán nàng thấm ra một tầng mồ hôi, lòng thầm biết được tính trong cơ thể nàng cũng bắt đầu phát tác, không thể kéo dài được nữa.

"Không cần."

Lý Dật Phong cho rằng chính mình nghe lầm, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Ôn Nhược Thủy thấy hắn như vậy, không khỏi nở nụ cười, "Chúng ta vốn là phu thê không phải sao?!"

"Thế nhưng, nàng vẫn. . ." Cự tuyệt cùng hắn đồng sàng cộng chẩm (**cũng như đồng giường cộng miên, là ngủ chung giường*).

"Có những chuyện đôi lúc phải tập thói quen." Thanh âm của nàng trầm xuống. Người chung quy cũng cần phải đổi mặt sự thực....

Chương 4

Vừa mới sáng sớm, Bình vương phủ đã có nha dịch tìm tới cửa.

Đương người hầu vừa đến ngoài cửa phòng bẩm báo thì --

"Chuyện gì?" Bị nhiễu mộng đẹp nên Bình vương hiện tại rất không sáng khoái nha.

Người hầu nhin không được run lên. Ngày hôm nay chủ tử tính tình tựa hồ đặc biệt khó chịu, nhưng mà, chuyện này vẫn phải bẩm báo.

"Người của Tri phủ nha môn tới, nói Bắc thành Trương viên ngoại đệ đơn kiện cáo chủ tử."

"Bắc thành Trương viên ngoại?"

"Đúng vậy ạ."

"Được rồi, ta đã biết."

"Tiểu nhân cáo lui."

Lý Dật Phong quay đầu nhìn bên người cạnh hơi nhíu mày, tại lúc ngủ say mà khuôn mặt vẫn vẫn đăm chiêu, sùng nịch thay nàng vén lọn tóc rối sang một bên, thanh âm nhu hòa hết mực: "Nàng tiếp tục ngủ đi."

Nửa mộng nửa tỉnh Ôn Nhược Thủy tại trên gối cọ một chút, trở mình lại, toàn thân đau nhức khiến nàng nhin không được rên rỉ.

"Làm sao vậy?"

"Đau quá." Toàn thân đau đớn, lại mệt mỗi buồn ngủ khiến nàng thực sự không khỏe.

Thấy nàng cảnh xuân lơ đãng ẩn hiện, Lý Dật Phong tuần nhan ửng đỏ, da thịt mềm mượt nõn nà lúc này đầy vết xanh tím, làm hắn nghĩ đến tối qua một đêm cuồng hoan, lại còn có nàng tại dưới thân hắn uyển chuyển ngâm nga hết mực quyến rũ phong tình....khôn ý bỗng chốc bốc hơi không còn mây may, chỉ có cổ dục vọng quen thuộc lại dạt dào bùng cháy.

"Nhược Thủy."

"Người có việc thì cứ đi, ta muốn ngủ." Nàng buồn ngủ đến mắt cũng không muốn mở ra, tiện tay kéo chăn sẽ tiếp tục đàm đạo với chu công.

Hắn từ phía sau dán lấy thân thể trắng mịn, tay nắm thắt lưng nàng, kề sát bên tai nhẹ giọng thì thầm, "Đám nhân gia ngày hôm qua đem bản vương kiện lên quan phủ."

"Ân?" Nàng mơ hồ đáp lại.

"Ném tú cầu a." Hắn nhắc nhở nàng.

"Nga." Là nàng làm, thế nào lại kiện hắn? Loại sự tình này cũng có thể 'vợ sai chồng chịu' sao? Quái sự! Nàng mơ mơ màng màng nghĩ.

"Nhược Thủy. . ." Hắn tiếp tục tỉ tê bên tai nàng.

Muốn ngủ lại bị hấn quấy rối e rằng không thể say giấc được, Ôn Nhược Thủy dần dần có chút tức giận, tại lúc hấn bắt đầu câu hoan thì, không cần suy nghĩ liền một cước đem người đá rớt xuống giường.

"Còn quấy rối ta ngủ ta đập bẹp ngươi." Nàng đến mắt cũng không thèm mở hướng hấn vung nắm tay, sau đó ngã đầu ngủ tiếp.

Bị người đập rớt trên mặt đất Bình vương thiên tuế đành cười khổ. Nắm đấm của thê tử tương đối cứng ngà, thật đúng là khiến hấn đau đầu.

Tiếp đất ngoạn mục như vậy, Lý Dật Phong khi nãy còn hơi chút buồn ngủ giờ đã hoàn toàn tiêu thất, liền y phục chỉnh tề, quyết định đi xem một chút chuyện bị người trạng cáo.

Bình vương hồi hôn, việc này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ.

Thế nhưng, đợi được đương sự Lý Dật Phong đến nha phủ, Trương gia lại nói người muốn tìm không phải hấn.

Lý Dật Phong chất vấn: "Các ngươi vì sao cho rằng người kia là Bình vương?"

Trương gia đưa ra lí do thoái thác khiến hấn nghe xong rất chi là bực bội.

Bởi vì bọn họ lúc đó nhìn thấy hai người vào Bình vương phủ, lại xem vị bạch y công tử kia vô luận là bề ngoài lẫn khí chất đều có một loại quý khí trời sinh, cho nên mới nghĩ lầm hấn là Bình vương.

Bị so sánh kém hơn một người nam nhân đã rất mất mặt, thế mà lại bị một nữ nhân, đặc biệt là chính thê tử của mình hạ bệ, Lý Dật Phong thâm nghĩ thật là phi thường mất mặt!

Thấy Bình vương sắc mặt đại biến, tất cả mọi người không khỏi lo sợ bất an.

"Nếu bọn họ cáo sai người, vậy bản vương có thể truy cứu bọn họ tội vu cáo hay không đây?" Hấn rất không vui nha. Vốn bị quấy rối giấc ngủ đã có chút tức giận, bọn họ lại nghiễm nhiên cho rằng một người nam tử hàng thật giá thật như hấn lại không bằng Nhược Thủy giả nam nhân, cái này càng làm cho người ta không thể chịu đựng được mà.

"Đương nhiên có thể." Tri phủ đại nhân nịnh nọt, sau đó vỗ mạnh án thư, chuyển hướng đăm người Trương gia đang quỳ dưới công đường, lớn tiếng quát: "Điều dân lớn mật, dám cả gan vu cáo Vương gia, phải chịu tội gì?"

"Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội. . ."

Lý Dật Phong cũng không phải thực lòng muốn truy cứu tội bọn họ, xem người Trương gia bị dọa đến phải dập đầu tạ tội, liền hòa hoãn thần sắc, "Đứng lên đi, bản vương cũng không muốn cùng các ngươi tính toán, vậy ta cáo từ trước."

"Thế nhưng, có thể thỉnh Vương gia báo cho biết ngày hôm qua vị bạch y công tử đi cùng ngài kia là ở đâu không?" Trương viên ngoại run rẩy cố gắng lấy can đảm hỏi.

"Các ngươi không nên biết thì tốt hơn." Lý Dật Phong rất thật tình khuyên bảo.

"Thỉnh Vương gia cho biết." Hết lần này tới lần khác có người còn chưa hết hy vọng nha.

Cuối cùng, hấn đành thờ dài, "Đó là Vương phi của bản vương."

"Vương phi không phải nữ nhân ư?"

"Phải nha, nàng là nữ phần nam trang."

"Ta không tin, ta không tin. . . oa, ta không tin!" Trương gia tiểu thư tại chỗ khóc sụt sùi.

Hạnh nhi không dám nhìn Ôn Nhược Thủy, vừa chột dạ lại áy náy nên càng không dám đối mặt chủ tử.

Tiểu thư tuy rằng thường thường phát hỏa với nàng, nhưng giận đến mức không nói một câu nào mới là đáng sợ nhất. Trước đây trong quân doanh, loại dự báo ‘mưa gió rền vang’ này so với cơn giận dữ ‘sấm sét ầm trời’ càng làm cho chúng tướng sĩ trong doanh sợ hãi.

"Bịch" một tiếng, Hạnh nhi quỳ rạp xuống đất, "Tiểu thư, Hạnh nhi biết sai rồi."

"Phải không?" Ôn Nhược Thủy thanh âm nhẹ như gió, không mang theo chút tức giận nào.

"Nô tỳ không nên tự chủ trương." Nàng cúi đầu càng sâu.

"Vậy sao?"

Tiểu thư thực sự phi thường, phi thường tức giận. Hạnh nhi ảo não, một chữ cũng không dám nói thêm nữa.

Ôn Nhược Thủy trong tay cầm chén trà, như có chút suy tư nhìn chằm chằm nắp chén, trong lòng loạn thành một mớ tơ vò không cách nào gỡ.

Từ lúc tỉnh ngủ đến bây giờ, nàng cả người đều ở trạng thái lâng lâng, hình như đang suy nghĩ điều gì, lại tựa như cái gì cũng chưa từng nghĩ.

"Nương tử."

Thình lình toát ra tiếng gọi khê dọa nàng nhảy dựng, trong tay chén trà vừa nghiêng, nước trà hắt lên trên người.

"Đang suy nghĩ cái gì mà lại nhập thần như thế ?" Ngay cả hấn nhẹ nhàng gọi một tiếng đều có thể kinh hách đến nàng.

"Không nghĩ gì hết." Nàng cúi đầu, tránh đi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hấn.

"Hạnh nhi chộc nàng sinh khí ư?"

"Người xuống phía dưới đi." Hấn vừa nói thế nàng mới bừng tỉnh mộng, vội vàng nhìn về phía Hạnh nhi quỳ trên mặt đất.

Hạnh nhi ngẩng đầu lo lắng nhìn chủ tử, "Tiểu thư -- "

"Xuống phía dưới đi." Nàng hướng Hạnh nhi nhẹ nhàng gạt đầu.

Hạnh nhi lúc này mới lộ ra nụ cười mim, đứng dậy rời khỏi.

"Bởi vì chuyện tối hôm qua sao?" Hấn hỏi nàng.

Ôn Nhược Thủy không được tự nhiên quay đầu..."Vương gia chuyện đã xử lý xong rồi sao?"

"Ân."

"Uống trà không?"

"Thực là có chút khát nước, làm phiền nương tử a."

Nàng ngã chén trà đưa cho hắn, bỗng nhiên nghĩ đến tối hôm qua cũng là tình hình tựa tựa như vậy, một cỗ nhiệt khí phút chốc khiến nàng nóng bừng đôi gò má.

Thấy nàng thần tình ngượng ngùng, hắn ngẫm hiểu nhưng sáng suốt không tiếp tục truy vấn nàng.

"Vương gia ngồi đi." Nàng vừa nói một bên đứng dậy.

"Nàng muốn đi đâu?"

"Ta đến hoa viên dạo một chút." Tối hôm qua cùng hắn ở chung một phòng như vậy chung quy vẫn có chút xấu hổ, khiến nàng chân tay luống cuống không biết nên như thế nào đối mặt hắn.

"Ta đi cùng nàng."

"Không cần." Nàng vô ý thức thốt ra.

Lý Dật Phong nhìn nàng.

"Ta còn chưa quá quen." Đó là nàng thành thực trả lời.

Hắn hiểu rõ cười cười, "Vậy nàng đi đi."

Ôn Nhược Thủy có chút tâm hoảng ý loạn né tránh ánh mắt hắn, bước nhanh ra khỏi phòng.

Đọc theo đường đi thỉnh thoảng có người hướng nàng thỉnh an hành lễ, nàng đều làm như không thấy.

Thẳng đến vào hoa viên nhìn thấy giá đao quen thuộc, tâm tư hỗn loạn của nàng mới bình ổn được đôi chút, đi qua tùy ý rút ra một thanh trường thương, cổ tay nhẹ xoay, trường thương như ngân xà xuất động, đầu thương dưới ánh mặt trời phát ra hàn mang bức người.

Nàng thích vũ đao lộng thương, bởi vì ... đây là thứ có thể khiến lòng nàng bình tĩnh nhất.

Chỉ là, đêm qua là lần đầu tiên của nàng nên mới đi được vài đường đã cảm thấy cực kì không khỏe, nàng nhíu chặt đầu mày đến một bên ngồi xuống.

Tay đặt tại bên sườn hai bắp đùi, môi anh đào khẽ cắn, nhãn thần hiện lên vài tia oán hận. Loại đau đớn này nương nàng làm sao mở miệng? Hạnh nhi nha đầu chết tiệt kia lần này thực sự lộng hành quá mức, ý vào chính mình sủng nàng mà càng lúc càng lớn mật.

"Nha đầu chết tiệt kia." Nhịn không được nàng mắng nhỏ. Loại sự tình này là cái nha đầu như nàng có thể thay chủ tử quyết định sao?

"Còn đang sinh khí Hạnh nhi a?"

Nàng quay đầu lại tựu thấy Lý Dật Phong đứng ở cách đó không xa hướng nàng cười, "Có việc sao?"

Hắn đi tới, tại bên cạnh nàng ngồi xuống, "Thân thể khó chịu ư?"

Nàng cũng không giấu diếm, nhẹ nhàng mà gật đầu.

"Tìm đại phu xem một chút ba."

"Không cần." Nàng lập tức ngăn cản.

"Khó chịu thì cần phải để đại phu xem bệnh mới đúng chứ."

"Người đem cái lỗi tai lại gần đây." Nàng không muốn tốn hơi thừa lời với hắn nha.

Hắn ngoan ngoãn nghe lời để sát vào.

"Úc. . ." Bất thình lình bị nàng cản một phát ngay lỗi tai, hắn không khỏi đau nhức hô một tiếng, "Nương tử, nàng thế nào lại cản người á?"

"Giết người mà không cần đền mạng, ta thật sự muốn đánh chết người."

"Rốt cuộc là khó chịu ở đâu?" Hắn cuối cùng cũng có điểm minh bạch, khó chịu như vậy tám chín phần là liên quan tới hắn.

Ôn Nhược Thủy mặt đột nhiên nóng lên, há miệng vài lần cũng không thể nói ra. Thật sự là khó có thể mở miệng a.

Hắn nhìn nàng đột nhiên đỏ lựng hai gò má, nhãn thần càng thêm xấu hổ lẫn buồn bực, hai tay nắm thành quyền đặt tại trên đùi. . . Đột nhiên trong lúc đó, hắn phúc chí tâm linh (**phúc đến thì lòng cũng sáng tỏ*), chợt nói: "Chẳng lẽ là tối hôm qua. . ."

"Người cảm miệng." Nàng quát to.

"Là chỗ đó khó chịu sao?" Hắn hạ giọng.

Mặt nàng đỏ rực như bị thiêu cháy, cắn chặt môi dưới, liều mạng trừng mắt hấn.

Đúng rồi, tối hôm qua hấn quả thực là đòi hỏi quá độ, nàng không khỏe cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là hấn nhất thời không có nghĩ đến.

"Là bản vương không phải, chúng ta trở về phòng, ta thay nàng bôi thuốc mỡ được rồi."

"Thuốc mỡ đưa cho ta là tốt rồi."

"Thuốc mỡ tại thư phòng."

"Ta đi theo người lấy."

"Vây đi thôi."

Đây là nàng lần đầu tiên bước vào vương phủ thư phòng, thế nhưng, vừa vào tới, nàng liền có loại cảm giác quen thuộc dị thường, không khỏi quay đầu hướng người bên cạnh nhìn lại.

"Làm sao vậy?" Lý Dật Phong cười hỏi.

"Không có gì." Nàng thân sắc tự nhiên đáp.

Hấn từ trên giá sách cầm lấy hộp gấm, lấy ra một bình sứ.

"Đây là trong cung đặc chế hình lan cao, lưu thông máu tan vết bầm, hiệu quả rất tốt."

"Cảm ơn." Nàng cầm thuốc mỡ xoay người muốn đi.

"Nàng ở chỗ này bồi đi." Hấn nói, thân thủ kéo lấy nàng.

"Trong thư phòng rất bất tiện." Nàng cự tuyệt.

"Không có mệnh lệnh của bản vương, hạ nhân tuyệt không dám đi vào."

Ôn Nhược Thủy hơi trầm ngâm, gật đầu nói: "Vậy được rồi, ta vào nội gian (**gian phòng bên trong*) bồi một chút." Nàng đi hai bước, dừng lại, cũng không quay đầu mà thấp giọng nói: "Không cho người tiền vào nửa bước."

Lý Dật Phong sờ sờ mũi, có điếm không cam lòng nói: "Được rồi."

Sáng sớm nàng bởi vì từ gương ngừng nên vội vã rời giường mặc y phục, lúc này cởi ra xiêm y, mới rõ ràng thấy trên người mình đầy dấu vết xanh xanh tím tím, nhất là chỗ giữa hai chân phà da sung huyết (*woa.....@.@*), thảo nào nàng đi đứng lại đau đớn đến như vậy.

Thuốc mỡ nhàn nhạt tỏa ra một mùi hương hoa lan thanh nhã, bồi lên vết thương lại có cảm giác thấm lạnh sáng khoái, không hổ là trong cung kỳ dược.

Nghe được phía sau tiếng bước chân, Ôn Nhược Thủy nhin không được cắn răng, vội vàng đem xiêm y khép lại, "Nói người không được vào cơ mà."

"Ta sợ có chỗ nàng bồi không được."

"Nhiều chuyện."

Hắn đi tới phía sau nàng, "Trên lưng đúng là không có biện pháp chính mình bôi nha." Sau đó đưa tay thoát đi áo của nàng, cảm giác được nàng hơi chống cự, không khỏi khẽ cười một tiếng, "Nàng với ta phu thê không cần như vậy."

Nàng cuối cùng buông tay, tùy ý hắn đem áo mình kéo xuống.

Nhìn nàng phía sau lưng có vết tích của hắn, Lý Dật Phong vừa thỏa mãn vừa hổ thẹn, "Là ta không biết tiết chế."

"Bị người hạ được cũng không phải người nguyện ý."

"Mặc kệ thế nào cũng là ta không phải."

"Được rồi sao?"

"Lập tức xong ngay." Hắn đem mấy chỗ cuối cùng bôi nốt, "Được rồi."

Ôn Nhược Thủy lập tức kéo xiêm y, cấp tốc thắt lại vạt áo, lúc này mới xoay người lại.

"Vết sẹo ở vai trái nàng là chuyện gì xảy ra?"

"Trên chiến trường thụ thương luôn luôn khó tránh khỏi." Nàng cho là hiển nhiên nói.

"Nàng đem cao này bôi tại vết thương, một thời gian sau nhất định sẽ tiêu trừ dấu vết."

"Nga?"

"Cao này có công hiệu tiêu trừ vết sẹo." Hấn bổ sung nói rõ.

"Thật là thuốc tốt." Nàng nhìn một chút bình sứ trong tay, nở nụ cười.

"Từ lúc đến vương phủ, này tựa hồ là lần đầu tiên nàng bước vào thư phòng."

"Ân." Ta còn không kịp trốn thoát khỏi bị người khủng bố, tự nhiên sẽ không chủ động chạy tới gặp mặt người a!

"Thích thư phòng này sao?"

Nàng rút cục nhìn về phía hấn, mím môi, "Là Hạnh nhi nói cho người sao?" Nàng vừa vào thư phòng liền phát hiện, ở đây bày biện hầu như giống y đúc thư phòng của nàng, chỉ hơn là, chất liệu gỗ của gia cụ tương đối quý trọng hơn mà thôi.

"Không phải."

Nàng không hề truy vấn.

Hấn trái lại cảm thấy kỳ quái, "Nàng vì sao không hề hỏi?"

Nàng cười cười, "Ta sau này mới biết, từ lúc ta gả vào vương phủ, người chuẩn bị cho ta quần áo và đồ dùng hàng ngày đều là y theo ta yêu thích." Không nhắc tới kỳ thực là nàng thật sự không hề có cảm giác.

Lý Dật Phong nhìn nàng ý vị thâm trường nở nụ cười.

Nàng tránh ra ánh mắt hắn, "Được rồi, ta trở về phòng nghỉ tạm một chút, Vương gia tự tiện."

Hắn kéo tay nàng, bật cười nói: "Nguyên lai thật ra là bản vương hồ đồ, nàng là người mà cho dù thái sơn sập xuống mặt cũng không đổi sắc, trong lòng sớm có tính toán cũng không lộ nửa điểm thanh sắc."

"Người nói cái gì vậy?" Nàng mày liễu nhướng lên, không giải thích được.

"Nửa tháng qua nàng tựa như cái gì cũng chưa từng làm, nhưng chuyện gì cũng đều xem tại trong mắt, nghe vào trong tai, tối hôm qua nàng sờ dĩ để ta vào phòng, sợ rằng chính là bởi vì trong lòng nàng đã có quyết định, chỉ bất quá, âm trà kia không ở trong kế hoạch của nàng mà thôi."

Nàng cố sức rút tay về, "Nói thật nhiều."

Hắn thân thủ ôm thắt lưng của nàng, cười nói: "Nương tử, thẹn quá thành giận sẽ không tốt nha."

"Buông tay, ban ngày ban mặt người nói loạn cái gì." Nàng thấp giọng quát hắn cũng không mang theo nghiêm khắc, trái lại lộ ra vài phần e thẹn.

"Ta đây có phải từ hôm nay trở đi cũng không cần ngủ thư phòng đúng không?"

"Người nếu muốn ngủ, ta cũng không phản đối." Nàng một điểm cũng không miễn cưỡng hắn a, sự thực cũng chứng minh rằng một người ngủ vẫn ngon hơn, một đêm qua thôi so với nàng ra chiến trường quần thảo với bọn địch nhân còn 'vất vả' hơn nhiều, dùng 'mệt mỏi rã rời' để hình dung một điểm cũng không khoa trương a.

Hắn ôm chặt nàng, "Nhuyễn tháp ở thư phòng ngủ không thoải mái chút nào mà..."

Nàng không khỏi bật cười, "Người nhìn người xem, ngủ thư phòng cũng thành thói quen rồi."

"Phàm là nương tử mệnh lệnh, bản vương đều tuân theo."

"Vậy ngươi từ hôm nay trở đi tiếp tục ngủ thư phòng." Nàng trêu hấn.

"Không phải chứ?" Hấn rống thảm thiết.

"Thực sự." Nàng biểu hiện nghiêm túc không gì sánh được.

"Nương tử... "

"Được rồi, ta muốn trở về phòng nghỉ một chút." Nàng nhẹ nhàng một cước giẫm lên chân hấn, khiến cho hấn buông tay, hướng ra ngoài đi đến.

Phía sau Lý Dật Phong ôm chân gọi to, "Nương tử, nàng hôm nay giẫm mạnh hơn hôm qua a."

Ngày hôm qua nàng vừa lại bị thương, bắt quá, lời này nàng sẽ không nói với hấn.

"Ngươi có thể tìm đại phu xem một chút." Nàng bâng quơ lưu lại một câu, tiêu sái ly khai thư phòng.

Trong thư phòng còn lại mình vị Bình vương thì thào tự nói, "Ta đến tốt cùng chọc gì tới nàng nhỉ?"

Ngoài phòng gió thổi qua, không một ai trả lời hấn...

"Vương gia, người trong cung đến." Một gã người hầu vội vàng chạy tới bẩm báo.

Đang ngồi ở trong viện cùng thê tử uống trà, Lý Dật Phong kinh ngạc đứng dậy, "Trong cung?"

Rất nhanh, bọn họ liền biết người trong cung đến là vì sao.

"Trương gia?" Không ngờ chính là chuyện ném tú cầu, mà lại còn cáo trạng lên tận Hoàng thượng nha! Điều này làm cho Lý Dật Phong không khỏi kinh ngạc.

Ôn Nhược Thủy ngồi một bên trái lại vẫn điềm nhiên nở nụ cười, có chút suy nghĩ nhìn trượng phu, "Ta xem bọn hần đây là có dụng ý khác."

"Cái gì?" Hần bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm khiến cả người đều không được tự nhiên.

"Đã là Hoàng thượng triệu kiến, Vương gia mau mau tiến cung đi thôi." Nói xong, nàng đứng dậy muốn đi.

Hần kéo nàng lại, "Nàng giải thích cho ta lời ấy là có ý gì, bằng không trong lòng ta rất là khó chịu a, được không..."

Gã người hầu đứng bên cạnh mím môi cười trộm.

"Vương gia tới hoàng cung tự nhiên sẽ biết." Nàng không hề có ý định thay hần giải thích nghi hoặc.

"Nuơng tử, lúc này mà nàng còn úp úp mở mở với ta nữa sao?"

"Đâm lao phải theo lao mà thôi, thần thiếp cũng xin chúc mừng Vương gia sắp có được mỹ nhân trong tay nha." Nàng cười như không cười nhìn hắn.

"Bọn họ là muốn cho bản vương chấp nhận hôn sự này ư?!" Lý Dật Phong bừng tỉnh đại ngộ.

"Còn lại là chuyện của Vương gia, thứ cho thần thiếp không giúp được gì." Nàng phủi rất sạch sẽ a!

Hắn cầm lấy tay nàng không tha, "Chuyện này rõ ràng là do nàng gây ra cơ mà?"

"Nhưng người mà nhân gia muốn chính là Vương gia ngài." Nàng về mặt cực kì vô tội.

"Nàng đừng hòng trốn, theo ta cùng nhau tiến cung kiến giá."

"Thần thiếp giờ đã là nữ tặc nhân gia (**phụ nữ đã có chồng*), không nên xuất đầu lộ diện thì tốt hơn."

Lý Dật Phong cơ hồ cho rằng mình bị huyền thính (**nghe lảm*) a! Nữ tặc nhân gia? Xuất đầu lộ diện? Nàng cho tới bây giờ cũng không phải thiên kim khuê các đại môn cũng không ra nửa bước, hơn nữa lại là nữ nhân đầu tiên từ khi Thiên triều khai quốc tới nay được thụ phong chức tướng quân, đã ngàn vạn lần lấy mạng địch nhân như lấy đồ vật trong túi mình, mà còn sợ xuất đầu lộ diện sao?

"Nương tử, hiện tại không phải lúc nói giỡn nga."

"Ta rất nghiêm túc mà." Đương nói nàng còn cười trộm, thật là...

"Đi, chúng ta cùng tiến cung." Biết thuyết phục không được nàng, hắn chọn cách đơn giản hơn, trực tiếp lôi người đi.

Hai người vừa lên xe ngựa, Ôn Nhược Thủy liền dựa vào nhuyển điêm (**miếng lót mềm để tựa*) nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Dật Phong xích đến gần nàng, "Thế nào, thật không muốn theo ta tiến cung đến vậy sao?"

"Đó là làm việc vô ích."

"Nàng là thủ phạm gây ra a, đương nhiên giải quyết mọi việc ổn thỏa hơn ta rất nhiều, đúng không?"

"Nói trắng ra ngươi lười giải thích là đủ rồi, cần gì dông dài!" Nàng nhu nhu huyết Thái Dương.

"Nương tử, hà tất phải tính toán như vậy."

Nàng mí mắt cũng không thèm giương lên: "Là Vương gia một mực cùng ta tính toán mới đúng nha?"

"Nàng ta phu thê tuy hai mà một a."

Nàng trợn mắt nhìn hắn, tiến đến bên tai hắn nhẹ giọng nói: "Vương gia, ngươi lâu nay vẫn giấu điếm 'tài năng' như vậy có mệt hay không?"

Lý Dật Phong ôm nàng cười khẽ, "Ta chỉ cần biết chính mình muốn cái gì là tốt rồi."

"Ly ta xa một chút!"

"Nàng ức hiếp ta a...."

"Người còn như vậy, một hồi để người ta thấy người xấu xí chính là do người tự chuốc lấy đó."

"Vì nương tử, thể diện của bản vương không có cũng không sao a!"

Nàng nghĩ đá hấn xuống xe có lẽ là một chủ ý không tồi!

Bất quá, mãi cho đến lúc xe ngựa tiến vào hoàng cung, nàng cũng không có thực hiện, chung quy đá một Vương gia xuống xe đúng là có điểm kinh thế hãi tục à, tôn nghiêm của Hoàng thất vẫn cần phải giữ lại nga.

Ôn Nhược Thủy có chút không rõ, lần trước nàng bị kiện cáo đối với Bình vương bội tình bạc nghĩa đã có rất nhiều hậu cung phi tử chạy tới xem kịch, lần này 'Trương gia tú cầu án' hình như người còn đông đúc hơn. Rốt cuộc là ở trong cung quá nhàn rồi hay là Hoàng thượng quá dung túng đây?

"Người là nữ nhân." Trương gia tiểu thư nước mắt rất ư là khoa trương mà tuôn trào.

"Vẫn là." Cho tới bây giờ cũng không có đổi qua nha!

"Vậy người vì sao lại đứng trước thái lâu?" Ánh mắt nàng ta rung rung tràn ngập chỉ trích.

"Xem nào nhiệt." Ôn Nhược Thủy cực kì thành thực.

Bên kia, Hoàng thượng lặng lẽ triệu nhi tử qua hỏi nhỏ: "Nguyên lai vị cô nương này coi trọng lại là Vương phi của người!"

"Hồi bẩm phụ hoàng, nàng nữ phần nam trang xác thực so với nhi thần còn có sức hấp dẫn hơn ạ." Tuy rằng hấn thật không muốn thừa nhận.

"Người đầu, mang Bình vương phi xuống phía dưới hoán nam trang." Hoàng thượng bắt đầu cảm thấy hứng thú.

"Dạ." Lập tức có người trung thành đến chấp hành thiên tử mệnh lệnh.

Vì vậy, Ôn Nhược Thủy đang định cùng Trương gia tiểu thư hảo hảo biện giải một phen đành phải theo nội thị xuống phía dưới hoán trang phục.

Đợi đến lúc nàng hoán trang xong lần thứ hai xuất hiện tại đại điện thì, hết thấy ánh mắt cung nhân đều tập trung vào thân thể nàng, hầu như đem tuần mỹ Bình vương thiên tuế hoàn toàn ném sau đầu!

Trương gia tiểu thư làm trò khóc lóc càng dữ dội, lên án nói: "Người vì sao không là nam nhân?"

Ôi, một lời bày tỏ thay muôn tấm lòng nhân gia đang hiện diện tại đây a!

"May là nàng không phải nam nhân." Lý Dật Phong lại cảm thấy thập phần may mắn.

"Người tiếp tú cầu của ta thì nhất định phải cưới ta!"

"Nhưng người cũng là nữ."

"Thảo dân thỉnh Hoàng thượng vì tiểu nữ làm chủ, Bình vương phi trước mắt bao người tiếp tú cầu của tiểu nữ, dù gì cũng cần cấp phụ tử thảo dân một cái công đạo." Trương viên ngoại một bên nhìn Ôn Nhược Thủy, một bên tràn tình.

"Lúc đó ta đã mời nàng ném cầu lại một lần, nếu vậy trách nhiệm là vô luận như thế nào cũng không rơi tới trên đầu ta được nga." Ôn Nhược Thủy mặt không biểu cảm.

"Người muốn trăm làm chủ cho phụ tử các người thế nào?" Hoàng thượng hăng hái bùng bùng hỏi.

"Thảo dân mong muốn Bình vương có thể nạp tiểu nữ làm thiếp."

Không đợi Hoàng thượng mở miệng, Ôn Nhược Thủy đã giành nói: "Tục ngữ nói chí phải, người nào làm người đó chịu, tú cầu nếu là ta nhận được, như vậy nên do ta phụ trách."

"Người muốn phụ trách thế nào?" Hoàng thượng lại hỏi.

"Cưới nàng." Đáp án rất đơn giản a!

"Người xác định?" Hoàng thượng nhìn nhi tử rồi lại hỏi nhi tức (*con dâu).

"Trên đời này nào có chuyện nữ tử cưới nữ tử?" Trương viên ngoại đưa ra nghi vấn.

"Thế nhưng, cũng không có luật pháp nào cấm đoán không phải sao?" Ôn Nhược Thủy hời hợt nói.

"Không sai." Hoàng thượng nhiệt tình lên tiếng ủng hộ.

"Ta gả cho nữ nhân làm cái gì?" Quên băng khóc lóc Trương gia tiểu thư vội hỏi.

"Ta đây làm sao biết được." Ôn Nhược Thủy ngữ khí lãnh đạm, "Chính là các người nhất quyết đòi ta phải lãnh trách nhiệm, hiển nhiên ta chỉ còn cách cưới nàng. Về phần tiểu thư vì sao nhất định phải gả cho một nữ nhân như ta, nói thực ra, chỉ có chính tiểu thư mới rõ ràng nhất."

"Nàng cưới cô ta về làm gì?" Lý Dật Phong khẽ hỏi, thuần túy là hiếu kỳ.

Ôn Nhược Thủy con người hơi đảo một chút, mỉm cười nói: "Vừa lúc cha ta cáo lão hồi hương bên người không có ai làm bạn, ta cưới nàng, để nàng thay ta chăm sóc lão gia giữ trọn đạo hiếu của phận làm con."

Lý Dật Phong bội phục tán thưởng nàng, "Ý kiến hay!"

Hoàng thượng cũng gật đầu tỏ ý khen ngợi.

"Hiện tại Trương tiểu thư vẫn kiên trì muốn gả cho ta sao?" Nàng ung dung hỏi....

P/s: chương này chính thức là của hôm nay nha. Lần này ta cam đoan là bị thiếu rùi, vì chương sau là chuyển sang cảnh khác a!

Chương 5

Bình vương tại trong chúng chư vương trước giờ vẫn bị người ta đánh giá thấp - đã bởi 'vụ án' cưới vợ mà thanh danh bỗng chốc nổi như cồn, nay sau khi thành thân lại vì Bình vương phi tiếp làm tú cầu mà tiếng 'lành' truyền xa....

Bách tính kinh thành được dịp tán dóc say sưa, đối với Bình vương phi ra sức suy đoán đủ kiểu, người người đều cho rằng phiên bản của mình mới là chân thực nhất, đáng tin cậy nhất!

"Tất cả đều là nói bậy!" Nghe xong thiếp thân nha hoàn thuật lại sinh động y như thật, Ôn Nhược Thủy chỉ có thể 'phát ngôn' một câu lại như thế.

"Vây rốt cuộc tình huống lúc đó là thế nào?" Hạnh nhi hai mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm chủ tử, lỗ tai dựng thẳng lên cơ hồ phải so sánh với con thỏ nha.

"Tiểu thư nhà ngươi quyết chí đảm đương, can trường phụ trách, hi sinh cam chịu bị thiên hạ chê cười mà chấp nhận cưới Trương thị nữ nhi để dẹp an phần nộ của nàng, kết quả là nàng lại bỏ chạy trốn chết, cho nên tiểu thư ngươi là vô tội nhất!"

"Nếu như nàng ta thực sự chịu gả cho tiểu thư thì người sẽ cưới thật sao?!" Hạnh nhi cực kì không tin.

"Đương nhiên."

Hạnh nhi nhìn vương tử đang ngồi một bên nói không nên lời.

"Cưới xong lấy thất xuất chi điều (*) ra hưu nàng." Ôn Nhược Thủy bổ sung làm rõ.

*(*bảy điều mà nếu nàng dâu phạm phải sẽ bị chồng bỏ)*

"Tiểu thư. . ."

"Nàng nếu nhất định gả cho ta, thất xuất chi điều ắt hẳn sẽ có chỗ mà sử dụng." Nàng vẫn như cũ vẻ mặt thản nhiên.

"Điều gì?"

"Không con nói dối!"

Hạnh nhi thật nghĩ chủ tử mình rất có khả năng sẽ bị sét đánh a!

"Nếu như gả cho ta, như vậy một điều khác nữa...cũng sẽ áp dụng được." Nàng càng thêm vô tình nói.

"Dâm loạn?" Hạnh nhi nghi ngờ đoán thử.

"Không sai!"

Lão thiên gia a! Nếu ông ta mà không phái thiên lôi ban cho chủ tử nhà nàng vài búa thì quả thật không thể hiểu nổi nga!

"Cô gia, ngài nghe xong có cảm tưởng gì không ạ?" Hỏi một đương sự khác, Hạnh nhi quyết định phải tìm kiếm đồng minh.

Lý Dật Phong ưu nhã gõ nhẹ nắp trà, mí mắt cũng chưa từng giật một cái, thanh âm lộ ra mỉm cười, "Bản vương cũng cho rằng Vương phi rất có trách nhiệm."

"Cô gia ngài như vậy là sai a." Hạnh nhi nghĩ Vương gia hẳn là nên uốn nắn tiểu thư một chút mới đúng.

"Cánh tay thì luôn luôn hướng vào bên trong mà (*)!" Mỗ Vương gia nói rất hiển nhiên. *(*chắc ý nói người nhà bên nhau là đương nhiên áh)*

"Tiểu thư trước giờ đã đủ vô pháp vô thiên rồi, ngài cứ như thế sùng nàng làm sao được?" Hạnh nhi xuất ra một bộ "vô cùng đau đớn" biểu tình.

Lý Dật Phong bị ngữ khí cùng bộ dạng vừa sinh động vừa khoa trương của Hạnh nhi khiến cho nở nụ cười.

"Hạnh nhi." Ôn Nhược Thủy khẽ gọi một tiếng, không giận mà vô cùng nghiêm túc.

Hạnh nhi thức thời không lên tiếng.

"Xuống phía dưới đi."

Hạnh nhi len lén liếc nhìn sắc mặt chủ tử, bộ dạng phục tùng cặp mắt xuống lui ra ngoài.

"Thế nào, sinh khí sao?" Hấn dựa sát vào nàng.

Ôn Nhược Thủy hé miệng cười, "Không có chi, chỉ là nha đầu kia nếu không đe dọa một chút, sớm muộn cũng gặp phải tai ương."

Hấn liếc nhìn nàng một cái, ý vị thâm trường nói: "Thật là lao tâm khổ tứ a."

"Nha đầu của mình so với người bên ngoài cần dụng tâm một chút, tựa như Vương gia mới vừa nói, cánh tay luôn luôn hướng vào bên trong." Nàng hời hợt nói.

Gỗ nhẹ mép bàn, hần đường như có chút suy nghĩ.

Nàng giống như lơ đãng liếc hần một cái, sau đó đứng dậy từ trên giá sách rút ra một quyển tiện tay lật xem.

"Không muốn cùng ta nói chuyện đến thế sao?!" Hần thở dài.

Nàng nhếch môi không nói chuyện, tiếp tục đọc sách.

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy nàng, mùi hương quen thuộc thoang thoảng, nàng cup mắt, do dự một chút không tránh né hần.

"Chúng ta cùng ngao du thiên hạ có được hay không?"

"Hảo."

"Nàng một điểm cũng không kỳ quái vì sao ta đột nhiên nói như vậy ư?"

"Thần thiếp nhớ kỹ cùng Vương gia lần đầu gặp nhau đó là tại trên đường hồi kinh."

"Đúng vậy, kinh thành vốn là chôn thị phi."

Nàng cúi đầu đọc sách, phảng phát tựa như cái gì cũng không có nghe thấy.

"Nương tử, " hần xiết chặt hai tay, "Nàng không thừa nhận rằng chính mình đối xử với ta quá lãnh đạm sao?"

"Vương gia buông tay, ta sắp thở không nổi rồi." Nàng không trả lời hắn.

"Ta phát hiện nàng càng khách khí càng lễ độ tức là đối với ta càng xa lạ, ta trong lúc vô ý lại chọc nàng tức giận có phải hay không?"

"Không có."

"Nàng nói dối."

"Ta trở về phòng đọc sách, Vương gia tự tiện."

Lý Dật Phong ôm chân ở phía sau nhảy tung tung, "Nhược Thủy, nàng có thể không cần giẫm chân ta được hay không. . . rất đau a!"

"Làm người buông tay chỉ có biện pháp này là hiệu quả nhanh nhất mà thôi." Đi tới cửa nàng quay đầu lại hướng hắn thân nhiên cười, sau đó tiêu sái rời đi.

Hắn thừa biết nàng là cố ý mà!

Hạnh nhi cẩn thận giương mắt quan sát chủ tử, sau đó mới thập thò bước tới gần nàng.

"Muốn nói cái gì?" Ôn Nhược Thủy lật sang trang sách mới, vừa nói.

Hạnh nhi cười nịnh nọt, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, người rốt cuộc tức giận cô gia cái gì a?"

"Lắm chuyện."

"Cô gia thiệt rất tội nghiệp, đều không biết được đắc tội người chỗ nào, chỉ có thể đáng thương như vậy mà ngủ ở thư phòng."

Ôn Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng mà nhếch khóe miệng, "Người nói Trương gia bất quá chỉ là một hộ thương gia giàu có, ở tại tỉnh huồng đã sáng tỏ người tiếp tú cầu không phải là Bình vương mà vẫn ngoan cố không chịu buông tha, như vậy bình thường sao?"

"Rất không bình thường."

"Nhất là sự tình còn nháo đến tận trong cung."

"Chẳng lẽ là cô gia..." Không thể nào. Hạnh nhi vẻ mặt khó có thể tin.

"Cũng không phải, ta chỉ là không thích bị người dùng kế mà thôi." Nàng cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hạnh nhi vẻ mặt mờ mịt, nhìn không được gãi gãi đầu. Chuyện này như thế nào cùng cô gia giải thích đây?

"Được rồi, đừng ở chỗ này suy nghĩ nữa, cần phải đi báo tin rồi."

"Hả?" Hạnh nhi há miệng sững sờ ở tại chỗ.

"Người đi theo ta nhiều năm, còn muốn gạt ta sao?"

"Hạnh nhi không dám."

"Không, người thật ra lại dám ở trong nước trà hạ được." Ôn Nhược Thủy không có vẻ gì giận dữ nói, đem sách lật đến trang tiếp theo.

Hạnh nhi nhất thời hướng bên cạnh rụt lui ra xa một chút. Chuyện này nàng đích thật là làm quá mức, thế nhưng, lại có chuyện muốn nói, "Tiểu thư, người cũng không phải không thấy được cô gia làm những gì vì người, ăn-mặc-ở-dùng, đều tận lực dựa theo sở thích của người mà sắp xếp. Mà chuyện này nô tỳ cho tới bây giờ không hề nói qua với bất kì ai, bởi vậy có thể thấy được cô gia đối với người dùng tình thâm sâu cỡ nào, nhưng người vẫn để Vương gia ngủ thư phòng, cứ như vậy sớm muộn gì cũng bị người có dụng ý thừa cơ mà chen vào."

"Người nhìn thấy gì?" Ôn Nhược Thủy liền mí mắt cũng không chớp.

"Tiểu thư, người vì sao còn có thể lãnh đạm như thế?"

"Người nếu thấy được, tự nhiên là chuyện gì cũng không có phát sinh, không phải sao?" Nàng quay đầu hướng Hạnh nhi mỉm cười.

"Thế nhưng, tiểu thư, " Hạnh nhi mặt lộ vẻ hoang mang, "Người hiện tại cũng đã biết chân tướng, vì sao còn không để cô gia trở về phòng ngủ?"

"Đây là hai chuyện khác nhau."

"Nhưng người cũng không thể hành xử quá tùy theo tính tình của mình, người nọ là do quý phi nương nương thưởng cho cô gia, kỳ thực chính là đại a đầu thông phòng chuẩn bị cho cô gia a." Hạnh nhi nghĩ cần phải nói rõ ràng.

"Muốn nạp đã sớm nạp, không cần chờ tới bây giờ." Nàng cũng không thêm quan tâm.

"Quên đi, nô tỳ mặc kệ người."

"Người không lộn xộn là tốt rồi."

"Tiểu thư, ta là giúp người mà."

Ôn Nhược Thủy ngón tay xia trán thiếp thân nha hoàn, "Người nha, ít hại ta một điểm, ta liền a di đà phật."

"Tiểu thư, người lâu nay thật kỳ quái, bây giờ mới khôi phục bình thường." Hạnh nhi thân thủ xoa cái trán, trên mặt tràn đầy tiếu ý.

"Thúi nha đầu, người không phải muốn đi mật báo sao? Còn đứng đây làm cái gì?"

Hạnh nhi cười hạ giọng nói: "Nô tỳ không biết người cùng cô gia chơi trò bí hiểm gì, bắt quá, tiểu thư nói nô tỳ nhất định nghe theo, ta liền chạy qua cấp cô gia mật báo."

Nhìn nha hoàn cười lạnh lạnh chạy ra cửa, Ôn Nhược Thủy cũng nhin không được nở nụ cười, nàng một lần nữa cầm lấy sách, dự định tiếp tục xem.

"Nương tử."

Vừa nghe thấy thanh âm đó, nàng lấy tay bóp trán, thầm than ba tiếng. Hạnh nhi nha đầu chết tiệt kia thật đúng là

đi mật báo a.

Người đến cũng không quan hệ! Tại lúc hấn vào, nàng còn nghe được tiếng đóng cửa.

"Có việc sao, Vương gia?"

"Bản vương tới cấp nương tử nhận lỗi."

"Nga, phải không?"

"Chuyện của Trương gia chỉ sợ là mẫu phi ta nhúng một tay."

Nàng tay ngọc xoa trán không lên tiếng.

"Nàng cùng ta thành thân đến nay, ta ngoại trừ đêm đó vẫn là ngủ ở thư phòng, việc này mẫu phi đã biết, cho nên. . ."

"Muốn thay người làm chủ nạp thiếp." Nàng thay hấn nói nốt.

"Nương tử, đẩy người ra giải quyết việc này thực sự không phải ý định của ta, ta chỉ là sợ không thể thoát thân mới làm như thế."

"Nạp Trương gia tiểu thư cũng rất tốt."

"Cái gì?"

"Như vậy Vương gia sẽ không cần tiếp tục ngủ thư phòng." Nàng băng quơ nói.

"Kỳ thực ngủ thư phòng cũng rất tốt!" Hấn vội vàng đáp lại.

Nàng hướng hấn cười tươi, "Vậy Vương gia tiếp tục ngủ thư phòng nha, thần thiếp cũng hiểu được một người ngủ rất ngon."

Lý Dật Phong cũng cười, "Chính nàng từng nói qua, mọi việc luôn luôn phải thích nghi dần mà, nàng hôm nay đã là thê tử của ta, nếu không quen cùng ta đồng sàng cộng chẩm sẽ trở thành vấn đề rất lớn, ta thấy cần phải chậm rãi thích ứng mới tốt."

"Vô phương." Nàng giống như lơ đãng đứng dậy, khó khăn lắm mới né qua được hấn ôm ấp, "Vương gia chỉ cần nạ vài cơ thiếp là được."

"Bản vương liền nàng một người còn không 'trị' được, nhiều nữa cũng không có phúc hưởng thụ." Nói đến đây, hấn thở dài, "Huống hồ bản vương hiểu rõ một việc, giả như ta chạm đến nữ nhân khác, đời này muốn đến gần nàng lần nữa là tuyệt không có khả năng."

Ôn Nhược Thủy lông mi khẽ rung, môi vô ý thức mím chặt.

Hấn cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói: "Nếu quyết định cho ta cơ hội, vì sao lại lần nữa lảng tránh ta?"

Nàng trong lòng chấn động, mặt lặng lẽ ửng hồng. Đêm đó quá mức kịch liệt, dẫn đến nàng đối với chuyện phòng the tâm sinh khiếp ý, lời này thực sự khó có thể cùng hấn nói rõ.

Mấy ngày nay, tâm tình của nàng vẫn bị mâu thuẫn vây bủa, liền chính nàng còn không thể tìm ra lối thoát, người bên ngoài thế nào lại minh bạch được lòng của nàng?

Hắn đối nàng với tốt, là xuất phát từ chân tâm, hơn nữa nghe nói bóng nói gió, nàng cũng từ vương phủ quản gia biết được một sự tình, nam nhân này lưu tâm nàng không phải chuyện mới một năm rưỡi đây, nói không động tâm đó là gạt người.

Lý Dật Phong thấy nàng hai gò má phớt hồng, ánh mắt lóe ra, trong lòng hiểu rõ. Cho dù có là nữ kiệt tung hoành sa trường, rốt cuộc vẫn là thân nữ nhi, luôn phải có tâm hồn nhạy cảm tinh tế như bao nữ tử khác. Hắn dùng thủ đoạn lưu lại nàng xác thực không được quang minh, nàng có oán khí cũng là tự nhiên.

"Ta không bức nàng, nhưng là đừng cự tuyệt ta đối với nàng hảo." Đêm đó lệ của nàng cho hắn biết trong lòng nàng còn cất giấu chuyện cũ thương tâm, ắt hẳn là về nàng cùng một người nam nhân nào đó. Thế nhưng, trận tranh đấu này từ lúc bắt đầu liền đã định trước hắn sẽ phải thua, bởi vì, người sống vĩnh viễn không tranh lại người đã khuất.

Ôn Nhược Thủy đầu hơi buông xuống, hắn thấy không rõ được nét mặt của nàng, "Đừng đối xử với ta quá tốt." Nàng nhẹ nhàng nói.

"Ta lại chỉ sợ đối với nàng không đủ tốt." Hắn thật muốn đem mọi thứ trân quý nhất trên thế gian này mà dâng tặng cho nàng.

Trong phòng ngủ, đằng sau bức bình phong là một đại mộc dũng (**thùng gỗ bị để tắm*) đang bốc hơi nước cuộn cuộn.

Xuyên thấu qua bức bình phong thêu hoa lan uyển chuyển, mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh nửa ngồi nửa

nằm trong thùng, mái tóc dài được một tấm khăn bọc lấy, tay vốc nước nhẹ nhàng tưới ướt thân thể.

Giữa màn hơi nước dày đặc, từng đám bọt nước li ti lướt qua làn da nhẵn mịn nõn nà rồi trượt xuống lại một đũng.

Khe khẽ thở dài, Ôn Nhược Thủy thoải mái tựa vào mép bồn, hưởng thụ làn nhiệt khí cùng sự an tĩnh hiếm có.

Lúc nàng tắm đặc biệt không thích có người quấy rối, thế nên trong phòng chỉ có nàng một người, liền Hạnh nhi cũng không theo hầu một bên.

Mà cái tên thông thường dám ở phía sau lưng quấy rối nàng, trong Bình vương phủ cũng không ai dám ngăn cản hẳn. Vì thế, đương khi nàng nghe được thanh âm đầy mạnh cửa phòng thì không khỏi cười khẽ một tiếng.

Nghe được tiếng cười của nàng, Lý Dật Phong cũng cười nói: "Nương tử thật có nhã hứng nha, buổi trưa lại tắm rửa, là muốn tránh mặt bản vương ư?"

"Cũng không tránh được không phải sao?" Nàng giương khóe miệng nói.

Lý Dật Phong xuyên thấu qua bình phong chiêm ngưỡng được một màn phong cảnh kiêu diễm như vậy, nhìn không được tâm thần lay động. Buổi đêm nồng nhiệt hôm đó, dưới ánh nến chập chờn hẳn thật xem không được rõ ràng lắm, ban ngày thì nàng lại không cho hẳn gần nàng, thế nên đến bây giờ vẫn chưa được chiêm ngưỡng kĩ càng thân thể kiêu mị của nương tử hẳn.

Cổ nhân thường nói: vụ lý khán hoa(**trong sương mờ ngắm hoa*), cái loại khung cảnh mờ ảo mông lung này mới thực sự là câu dẫn nhân tâm nhất. Quả không sai!

Hắn đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, thay chính mình ngã chén trà, "Ta hôm nay tiến cung nghe được một tin

tức."

"Có thể khiến Vương gia vội vã hồi phủ như vậy, chỉ sợ không phải tin tức tốt lành gì."

"Yến quốc sứ giả hòa thân sẽ vào kinh thành."

"Phải không?"

"Hộ tống công chúa tiến cung hẳn là người quen cũ của nàng."

"Hoàn hảo người chưa nói là tình nhân cũ."

"Phốc." Lý Dật Phong trong miệng một ngụm trà nhất thời phun ra hết. Loại chuyện này mà nàng cũng dám thốt ra không cần suy nghĩ như vậy, thật bá phúc!

"Vương gia thật không bình tĩnh nga."

Hắn cũng có thể bình tĩnh sao, dù cho ai nghe được chính miệng thê tử của mình nói ra lời kinh thiên động địa như thế đều không có khả năng bảo trì bình tĩnh a.

Ôn Nhược Thủy với lấy y phục vắt trên bình phong, từ trong mộc dũng sai bước đi ra.

Lý Dật Phong nghe được thanh âm quay đầu nhìn, chỉ thấy thê tử trên người chỉ che bằng một chiếc yếm mỏng màu hồng phấn, hạ thân cũng chỉ mặc một cái tiết khổ màu trắng.

Ánh mắt hắn trở nên thâm trầm. Tắm rửa xong nàng tươi mát tựa một đóa sen mới hé, trên người tản ra nhàn nhạt mùi hoa lài, hẳn biết đây là hương liệu hắn vì nàng chuẩn bị, khóe miệng không khỏi vểnh lên đắc ý.

"Người quen cũ của ta là ai vậy?"

"Nàng không biết?"

"Là người nói người quen của ta, cũng không phải ta nói người quen của ta, ta thế nào biết được có phải thật là người quen của ta hay không."

"Nàng nói câu này thật đúng là lú lỏi nga." Hấn không khỏi bật cười.

Ôn Nhược Thủy liếc mắt hấn, bình thân ung dung rót một chén trà.

Lý Dật Phong vươn tay đem nàng túm vào trong lòng. Thật nếu Ôn Nhược Thủy phản ứng không mau, chén trà toàn bộ đã đổ ra ngoài.

"Làm cái gì vậy?"

"Chúng ta ra kinh đi." Nàng một điểm cũng không biết rằng chính mình trong lúc vô ý tản ra mị lực mê hoặc đã khiến hấn dục hỏa đốt người, thật sự là làm cho hấn hận muốn nghiền răng mà!

"Vì sao?"

Lý Dật Phong do dự một chút, mới hạ giọng nói: "Đối tượng hòa thân còn chưa có xác định."

"Cũng không nhất định sẽ là người."

"Chính là phòng bị trước vẫn tốt hơn."

"Vương gia quả nhiên cẩn thận."

"Ngày mai chúng ta liền lên đường."

"Ngươi không định để ta gặp cố nhân kia sao?" Nàng thờ ơ nói.

"Người nàng thật thom." Tâm tư bị lay động hấn gắng sức tại cần cổ nàng ngửi rồi lại ngửi.

Nàng cố gạt ra tay hấn, cau mày nói: "Buông ra, ban ngày mà ngươi nói linh tinh cái gì vậy?"

"Nhược Thủy, sinh cho ta một hài tử được không." Hấn ôm chặt nàng.

"Vương gia, trà của ngươi sắp nguội rồi." Nàng đánh trống lảng, muốn tránh khỏi hấn ôm ấp.

Lý Dật Phong nhỡn thần trở nên buồn bã, lại làm như không có việc gì cầm lấy chén trà trên bàn, vô ý thức nắm thật chặt.

"Vương gia còn chưa nói cho ta cố nhân kia rốt cuộc là ai vậy?"

"Cùng nàng đối địch tại biên quan nhiều năm, Gia Luật Phi Hùng."

Ôn Nhược Thủy nắm chặt tay rồi lại buông ra, trấn định ngã một chén trà cho mình, yên lặng uống.

Lý Dật Phong nhìn nàng, "Nàng tựa hồ không cao hứng muốn gặp mặt hấn lắm."

"Xác thực là không thể nào cao hứng được." Nàng cười cười, chỉ là tiêu ý chưa từng vọng nhập đến đáy mắt.

"Vậy thì chúng ta sớm ly kinh đi."

"Cũng tốt." Nàng không hề phản đối.

Buông trong tay chén trà, nàng cởi ra khăn vải quấn trên đầu, lập tức mái tóc dài rủ xuống như thác nước, nàng đi tới trước bàn trang điểm soi gương.

Lý Dật Phong đi qua đứng phía sau nàng, nhìn khuôn mặt nàng phản chiếu trong gương mà trầm mặc.

"Vương gia có tâm sự?"

"Hiếm có được lúc nàng quan tâm ta."

"Vương gia lời này nghe ra tựa hồ rất oán hận ta nga?"

Lý Dật Phong cười mà không nói.

"Chuyện phiến toái chính là, ta đối với Vương gia ngôn hành cử chỉ có phần bất kính, mẫu phi liền phái người đến đây trách cứ, làm nương tử như ta cũng hết sức khó khăn." Nàng thay hấn giải bày. Không phải ban đêm đá hấn xuống giường có vài lần sao, tai mắt trong phủ quả thật làm tròn phận sự mà.

Thì ra, vấn đề là ở chỗ này, thảo nào mấy ngày nay nàng với hấn khách sáo tựa như người xa lạ.

Suy nghĩ cẩn thận xong xuôi, Lý Dật Phong tâm tình sáng tỏ thông suốt, tiến đến nắm vai nàng, cười nói: "Nguyên lai là mẫu phi làm nàng tức giận, là ta sai rồi, không trách nương tử lạnh nhạt ta."

Nàng mặc cho hắn ôm, chỉ là nhàn nhạt đáp: "Còn đang giữa ban ngày, ngươi muốn làm cho người ta chê cười sao."

"Có cái gì buồn cười đâu." Tay hắn âm thầm tiến vào trong cái yếm quần quanh người Ôn Nhược Thủy, vừa khẽ hôn lên gáy nàng, "Mấy ngày nay ngủ nhuyển tháp rất khó chịu a, hôm nay. . ."

Ôn Nhược Thủy hướng bên cạnh né tránh, nhưng sau một khắc cuối cùng cũng bị hắn quần lấy, bên tai là hắn khẽ thì thầm mang theo nồng đậm dục hỏa.

"Ăn mặc mỏng manh như vậy trước mắt ta đi tới đi lui, nàng thật xem bản vương là thánh nhân sao. . ."

Hắn ôm nàng ngã xuống đệm giường, tiện tay tháo xuống màn trướng.

Ôn Nhược Thủy từ trên giường ngồi dậy, vừa định vén màn xuống đất. Lý Dật Phong rất nhanh gọn, từ sau lưng vươn tay rút dây yếm của nàng, hại nàng chỉ có thể lui về trên giường cố thủ, lấy chăn che lại cảnh xuân tiết ra ngoài.

"Lý Dật Phong, ngươi thực sự là càng ngày càng kỳ cục!" Nàng tức giận trừng mắt hắn.

Hắn đem kiện quần áo cuối cùng trên người mình ném ra ngoài màn, nhào tới đè lên người nàng.

"Thế nào, không đá ta xuống dưới sao?" Hắn trêu tức nhìn nàng.

"Ban ngày ban mặt làm cho người ta đến chế giễu ư?" Nàng rất không cam lòng tại đầu vai hắn nện mấy cái.

Hắn cười thừa nhận.

"Thay ta sinh một hài tử nha." Hắn lặp lại lần nữa.

Nàng còn chưa kịp trả lời, chợt nghe Hạnh nhi thanh âm từ ngoài cửa truyền đến.

"Tiểu thư, lão gia dùng bò câu đưa tin cho người."

Ôn Nhược Thủy một tay đẩy ra Lý Dật Phong đang nằm trên người, vén màn xuống đất, với tay lấy một kiện y phục từ giá áo phủ thêm, xong xuôi mới mở miệng nói: "Vào đi."

Hạnh nhi đẩy cửa tiến đến, trong lòng biết cô gia đang ở đây nên không tiến vào nội thất mà chờ tại ngoại gian.

"Đưa thư cho ta."

Thấy chủ tử đi ra, nàng duỗi tay đưa thư tới.

Trên tờ giấy chỉ đọc một chữ "Nhẫn" nhưng Ôn Nhược Thủy cũng đã rõ ràng minh bạch. Rốt cuộc vẫn là cha thấu hiểu nàng nhất, biết nàng thủy chung đối với Gia Luật Phi Hùng một mũi tên trí mạng năm đó vẫn canh cánh trong lòng. Thế nhưng, mặc dù nàng hận đến đâu, sự tình liên quan đến lương quốc hòa bình, nàng cũng sẽ không mất lý trí mà hành động nông nổi.

Chỉ là, phụ thân quan tâm khiến lòng nàng trở nên ấm áp, ánh mắt cơ hồ phiếm hồng.

Nàng thuở nhỏ liền cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, nếu không phải Bình vương khư khư cố chấp muốn cưới nàng, lúc này phụ tử bọn họ hẳn là hòa thuận vui vẻ quy ẩn điền viên.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi hướng nội thất nhìn lướt qua.

Nhận thấy chủ tử tâm tình không được thoải mái, Hạnh nhi cẩn thận mở miệng, "Tiểu thư, không có chuyện gì, nô tỳ cáo lui."

"Đi đi." Nàng có chút không yên lòng.

Hạnh nhi thức thời ly khai, tiện tay đóng cửa lại.

"Nương tử." Lý Dật Phong thanh âm từ bên trong truyền ra.

Ôn Nhược Thủy ánh mắt lóe lên, nhưng vẫn là đi vào.

"Ta nghĩ nàng sẽ giận ta mà đi." Nàng vừa lên giường, hắn liền ôm nàng.

"Có nghĩ tới." Nàng thập phần thành thực.

"Vậy sao lại không đi?" Hắn cũng rất nhàn rỗi trêu chọc nàng, chỉ bất quá vừa nói tay cũng không quên làm nhiệm vụ.

"Ta đi, ngươi làm sao bây giờ?" Mặt nàng bay lên rặng mây đỏ, có chút không tự nhiên quay sang chỗ khác....

Lý Dật Phong cười nắm lấy cằm xoay nàng lại, ôn nhu mà hôn lên. Hắn bắt đầu nghĩ muốn được lòng của nàng có lẽ không còn trắc trở đến vậy...

Nguyệt Nha(**trăng non, trăng lưỡi liềm*) treo cao cao phía chân trời, khắp nơi một mảnh yên lặng vắng vẻ...

Trong màn gấm truyền ra tiếng rên rỉ làm người ta mặt đỏ tới mang tai, màn lụa mỏng tại ám thất buông xuống, trong đêm không gió mà vẫn khẽ lay động.

"Nhuộc Thủy." Thanh âm hắn lộ ra vài phần khàn khàn bởi mang theo vị tình dục vẫn chưa tan hẳn.

"Ân." Nàng đôi mắt nhắm hờ, mị hoặc đáp lại hắn.

"Nàng thật đẹp."

Nàng nghe vậy khước miệng giường lên, "Ta không đá người xuống giường đâu, không cần lấy lòng." Nói xong thân thủ đẩy ra hắn, xoay người nằm nghiêng lại.

Lý Dật Phong từ phía sau dán lên người nàng, tiếp tục dây dưa, "Nếu đã tỉnh, theo ta trò chuyện một chút đi."

"Ngủ." Nàng chỉ ném cho hắn một chữ.

Hắn gặm gặm vành tai nàng, "Cái tên Gia Luật Phi Hùng gì gì đó vì sao lại chỉ đích danh muốn gặp nàng?" Phụ hoàng ra ý chỉ làm bọn họ không thể ly khai kinh thành, hiện tại người kia đối với thê tử hắn có ý đồ bất minh, lòng hắn trở nên cực kì bất an.

Ôn Nhuộc Thủy bị hắn trêu chọc khó lòng đi vào giấc ngủ, có chút tức giận. Người này phân nửa đêm đều động dục, khiến nàng đương ngủ mơ màng phải giật mình tỉnh giấc, xong lại đem nàng ăn sạch sẽ không còn mảy may.

"Có việc ngày mai nói tiếp." Đối với Gia Luật Phi Hùng thỉnh cầu, nàng cũng không hiểu rõ lắm, nhưng nàng rõ ràng hơn chính là giờ này khắc này, nàng không muốn thảo luận chuyện chi hết.

"Đã qua giờ tỵ, hiện tại là sáng sớm ngày thứ hai rồi." Cách hùng đông cũng không bao lâu a.

"Còn nháo nữa...ta sẽ đá thật đó...Ồ..." Nàng xoay người muốn quát hấn, không ngờ bị hấn bắt chốt khóa chặt đôi môi, lời vừa định nói ra bị hấn nuốt hết vào trong bụng.

Cảm thấy dưới thân nàng có chút gãy dựa, Lý Dật Phong hôn càng thêm sâu, dùng đều gối thành thạo mà tách ra hai chân nàng, tại lúc nàng đương thờ gập liền không cần tốn nhiều công sức mà tiến nhập thân thể nàng.

"Nhược Thủy. . . Nhược Thủy. . ."

Nàng tại trong lúc hấn càng tăng nhanh tốc độ kim lòng không dặng mà rên rỉ, hầu như vô pháp thừa nhận khoái cảm quá mức như vậy. Giữa lúc chìm ngập trong cõi hoan ái mệnh mỏng, bên tai vẫn rõ ràng vắng vắng tiếng hấn khê gọi tên nàng tràn ngập tình ý. . .

Hai người cùng nhau trầm luân, ôm ấp lẫn nhau hưởng thụ dư vị hoan tình lên đến đỉnh điểm.

Hô hấp vừa thuận, nàng liền không chút lưu tình đem hấn đẩy ra một cước đá xuống giường.

"Đông" một thanh âm vang lên, lúc nửa đêm, tại trong phòng tĩnh lặng mà phá lệ rõ ràng.

Lý Dật Phong đỡ thất lung từ trên mặt đất đứng lên, sững sốt một chút. Vì sao hấn lại thấy động tác này quen quen thế nào, hơn nữa lại càng ngày càng quen thuộc nha!

Luôn luôn như vậy bị thê tử nửa đêm đá xuống giường, hẳn đã dần dần bắt đầu quen, thật không biết nên khóc hay nên cười đây?

"Tới muộn tháp ngủ đi." Trong sa trường truyền ra Ôn Nhược Thủy thanh âm hờ hững.

"Lại ngủ tháp thượng?" Hấn nhin không được lắm bả.

"Người một người ngủ, hảo hảo thanh tĩnh." Chẳng phân biệt được thời gian còn không biết tiết chế, người này thực sự khiến kẻ khác căm tức mà.

"Ta cũng đâu có làm gì a. . ." Phu thê ân ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, rõ ràng nàng cũng cùng hấn hưởng thụ không phải sao....

Lý Dật Phong sờ sờ mũi, nhìn nhuyển tháp liếc mắt một cái, sau đó một lần nữa bò lên trên giường.

Nghe được tiếng động hẳn lần thứ hai lục đục leo lên, Ôn Nhược Thủy mặt vẫn hướng trong tường mà khẽ mím môi, chung quy không đuổi hẳn xuống phía dưới nữa.

Hấn theo thói quen ôm nàng thật chặt.

"Ngủ." Nàng cảnh cáo hẳn.

"Nàng còn không có trả lời vấn đề vừa rồi của ta."

"Cái gì?" Nàng hiện tại thậm muốn hảo hảo mà ngủ thôi.

"Hấn vì sao muốn gặp nàng?" Vấn đề này làm hẳn suy nghĩ cả ngày, khiến hẳn đêm ngủ cũng bất an.

"Người đi mà hỏi hấn." Nàng cũng không phải giun đũa trong bụng Gia Luật Phi Hùng nga!

Ấn theo tên kia đường hoàng thuyết pháp rằng hấn chỉ là muốn cùng đôi thủ cũ nâng cốc ngôn hoan, Lý Dật Phong đối với lí do này cười nhạt. nam nhân kia ánh mắt khiêu khích rõ ràng như thế nói cho hấn biết toàn bộ đều là xảo trá.

"Nương tử, nàng bao lâu mới thay ta sinh một hài tử?" Hấn công tác làm rất cần cù chăm chỉ nha, vì sao cái bụng của nàng thủy chung cũng không thấy động tĩnh?

Ôn Nhược Thủy thực sự phát hỏa, "Việc này là ta có thể làm chủ sao?" Sinh hài tử cũng không phải chuyện một người cơ mà.

Vừa thấy thê tử nổi giận, Lý Dật Phong lập tức cười trấn an, "Ta sai rồi, ta sai rồi, chúng ta ngủ đi ha."

"Lăn xuống!" Nàng thúc khuỷu đẩy khai tay hấn, khẩu khí bất thiện gằm nhẹ.

Hấn anh dừng bắt khuất quần lấy nàng, "Nương tử ta sai rồi, đừng tức giận."

"Ngày mai bắt đầu ngủ thư phòng!"

"Chúng ta đổi một cái hình phạt thế nào?" Hấn thương lượng.

"Đổi cái gì?" Nàng thuận miệng hỏi.

"Chỉ cần không cho ta đi ngủ thư phòng." Đại trượng phu mà, co được thì giãn được!

"Ngày mai ta cho người đem nhuộm tháp đến gian ngoài." Nàng vừa nói thế, mí mắt đã muốn sụp xuống.

"Giường lớn như vậy, kỳ thực nằm hai người không chật chút nào a..." Hắn cười khẽ ôm nàng, cẩn thận thay hai người đắp kín lại chăn mỏng.

"Ồn ào. . ." Nàng hướng tới trong lòng hắn cọ cọ, rốt cục chìm vào mộng đẹp....

Chương 6

Ôn Nhược Thủy một thân trường sam bằng gấm bạch sắc phiêu dật trong gió, mái tóc dài dùng một thanh trâm thủy ngọc bới cao, thắt lưng quấn ngọc đá, mặt tựa quan ngọc, quả nhiên là cực kì phong lưu phóng khoáng, phong thần tuấn tú.

Mỗi lần nhìn thấy thê tử hoán nam trang, Lý Dật Phong đều phiền muộn vô hạn. Rõ ràng không tuấn mỹ nho nhã bằng hẳn, vậy mà khí thế đường hoàng toát ra từ nàng lại hết lần này tới lần khác cướp sạch hào quang của hẳn.

"Nàng mặc thành như vậy là để đi gặp hẳn sao?"

"Ai?" Nàng vẽ mặt khó hiểu.

"Gia Luật Phi Hùng."

"Ta vì sao phải gặp hẳn?"

"Tôi hôm qua không phải là ta đã nói với nàng sao?" Nàng rớt cuộc có nghe hay không vậy?

Nàng suy nghĩ một chút, hẳn tựa hồ là có nói nha, nhưng mà, "Lẽ nào hẳn muốn gặp, ta liền nhất định phải gặp hẳn ư?"

"Cứ trốn tránh như vậy không gặp hẳn cũng có chút không thích hợp." Dù sao người ta cũng là khách, đến vì lưỡng quốc hữu nghị, cũng không thể đối xử với hẳn như vậy nha.

"Hắn chỉ nói với Vương gia đúng không?" Nàng hỏi.

"Đúng."

"Vậy thì coi như ta không biết." Nàng cười đến giảo hoạt a.

"Vậy nàng hiện tại muốn đi đâu nè?" Vấn đề này mới là chính yếu.

"Đến miếu dâng hương."

Hắn do dự một chút, nói: "Nàng nên mặc nữ trang đi." Thấy thê tử tư thế oai hùng hiên ngang như vậy, thân là phu quân hắn sẽ tự ti lắm a.

Hạnh nhi ở một bên nói: "Tiêu thụ ra ngoài đều là mặc nam trang."

"Các người lần trước quay về kinh không phải là mặc nữ trang sao?"

"Hoàng thượng tuyển tú, dân gian thường lang, không mặc nữ trang, chỉ sợ đường hời kinh càng rắc trở vụn phần." Ôn Nhược Thủy thay hắn giải đáp nghi hoặc.

Nghe vậy, Lý Dật Phong nở nụ cười, "Nói cũng phải, Phụ hoàng vì Ôn lão nguyên soái chiến công hiển hách đặc biệt ân chuẩn cho nàng miễn tham tuyển, nàng ngoại trừ sợ bị cướp rồ ra không sợ cái khác nha."

"Ngược lại thì có." Nàng nhìn hắn liếc mắt, "Ta không cướp người, trái lại còn bị người ta vô lại quần lấy."

Lý Dật Phong không được tự nhiên dờn tầm mắt, ho nhẹ một tiếng, "Hay là nàng thay đổi trang phục, bản vương cùng nàng đi."

"Cô gia cũng muốn đi?" Hạnh nhi cười trộm.

"Dù sao ở trong phủ cũng không có việc gì." Ai biết ở bên ngoài sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, cho nên bám dính bên người nàng là an toàn nhất.

Ôn Nhược Thủy nhú mày, thoáng trầm ngâm, sau đó xoay người hướng bên trong đi vào, "Hạnh nhi, tiến đến giúp ta chải đầu."

"Vâng." Hạnh nhi cười theo đi tới.

Lý Dật Phong cười cười, cũng theo vào.

Nữ trang của Ôn Nhược Thủy rất ít hoa văn cùng những chi tiết rườm rà, tất cả đều toát vẻ gọn gàng đơn giản mà nàng vốn yêu thích, không hề có chút nào cản trở hành động của nàng. Gả vào vương phủ, ngoại trừ cung trang cùng lễ phục, quần áo hàng ngày của nàng đều là kiểu dáng như vậy.

Hạnh nhi giúp chủ tử thay một bộ y phục nguyệt sắc (**xanh nhạt*), đem một khối ngọc bội trong suốt lấp lánh gắn bên hông nàng.

Ôn Nhược Thủy mái tóc cũng không quá nhiều trang sức, chỉ cài một thanh ngọc trâm, một cái thoa cài tóc ngọc phượng, cũng không đeo khuyên mà chỉ có hai dải lụa từ mái tóc đen nhánh buông xuống sau vành tai. Mặt nàng nhẹ điểm chút son phấn, đậm nhạt mà thanh nhã, ẩn hiện một loại phong tình mị hoặc.

Cho dù là Hạnh nhi xinh đẹp như hoa đứng bên cạnh nàng cũng vô pháp che lấp đi ý vị đặc biệt thuộc về nàng.

Lý Dật Phong không để ý có người ở tại, đi qua ôm lấy thể tử, tại môi nàng ấn lên một cái hôn khẽ, "Ta đột nhiên phát hiện rằng vô luận nam trang hay nữ trang, nàng đều khiến ta lo lắng bội phần."

Ôn Nhược Thủy một chương đánh văng hẳn ra, mặt mang theo nộ khí, "Hạnh nhi, chúng ta đi."

Hạnh nhi che miệng nhìn cô gia, sau đó vui vẻ đuổi theo nàng.

Lý Dật Phong chỉnh lại vạt áo, cười lắc đầu, chậm rãi đuổi kịp.

Theo làn sóng người đi vào Tướng Quốc Tự, Ôn Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn bức hoành trước cửa đại điện, khóe miệng hơi giương lên, mâu quang thiếu đi phần sắc bén mà trở nên ôn hòa bình tĩnh như nước.

"Nương tử, chúng ta đến thiên điện bái Quan Thế Âm cầu con đi." Lý Dật Phong vừa nói vừa nắm tay thế tử hướng thiên điện đi tới.

Ôn Nhược Thủy bỏ qua tay hắn, trừng mắt, "Người bái một mình đi." Người này muốn hài tử sắp diên rồi nha!

"Hai người cầu khẩn hiển nhiên là thành tâm hơn, như vậy mới có thể linh nghiệm." Hắn không chết tâm kì kèo lôi kéo nàng.

Lần này, nàng không chút khách khí đem người quăng ra ngoài.

Hạnh nhi vội vàng chạy tới đỡ, vẻ mặt ghen cười, "Cô gia, ngài đừng chọc tiểu thư, nàng vốn tính tình không được tốt lắm, nhất là lúc đối mặt với ngài càng khó chịu hơn a."

"Xem ra ta hẳn là may mắn." Lý Dật Phong mặt mang tiểu ý, không chút nào có ý bởi trước chốn đông người bị

xấu mặt mà bất mãn.

Bên này Ôn Nhược Thủy đi vào đại điện, không hẹn mà cùng một người ánh mắt tương giao, có chút nao lòng.

Người nọ thấy nàng cũng là cả kinh, trên gương mặt vẫn nhàn nhạt tiếu ý, chấp tay hành lễ, nói: "Ôn tướng quân, đã lâu không gặp."

Ôn Nhược Thủy theo thói quen cũng chấp tay đáp lễ, "Gia luật tướng quân, hạnh ngộ."

Lý Dật Phong vừa vội vã chạy tới liền trông thấy một màn, trong lòng cực kỳ khó chịu. Rốt cuộc bọn họ cũng gặp nhau, theo nàng tới đây quả nhiên là quyết định đúng đắn.

Nếu không đối với thê tử thập phần tin tưởng, hẳn hầu như cho rằng này là do bọn họ ước hẹn trước cũng nên.

"Mặt tướng gặp qua Bình vương." Gia Luật Phi Hùng hướng Lý Dật Phong lễ phép ân cần thăm hỏi.

"Tướng quân ngày hôm nay cũng đến chùa dâng hương a, sớm biết vậy liền cùng nhau đến đây." Lý Dật Phong vừa cười vừa nói.

"Tại dịch quán không có chuyện gì làm liền xuất môn đi dạo, không ngờ lại cùng Vương gia phu thê gặp gỡ." Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nhìn hai người đứng chung một chỗ xác thực là một đôi bích nhân, mà hẳn vẫn quen thấy nàng một thân quân trang, hôm nay liếc thấy nàng mặc nữ trang, thực sự nhượng hẳn kinh diễm.

"Quả thực là rất khéo." Lý Dật Phong không vết tích lấy thân ngăn trở đối phương dùng ánh mắt vô cùng nồng nhiệt chiếu tướng thê tử hẳn.

"Ôn tướng quân cũng tin quỷ thần mới đến sao?" Gia Luật Phi Hùng hướng bên cạnh đi qua hai bước, ánh mắt

sáng quắc nhìn nàng.

"Là cầu tâm an mà thôi." Ôn Nhược Thủy nhàn nhạt nói, sau đó tự nhiên đi tới trước phật tượng quỳ xuống bái lạy.

Lạy xong tam bái, nàng tiếp lấy hương Hạnh nhi đưa tới cắm vào lư hương.

"Ôn tướng quân, cầu cái gì?"

Ôn Nhược Thủy đăm đăm trả lời: "Quốc thái dân an."

Lý Dật Phong tay phải nắm lại gác tại bên môi che giấu mỉm cười. Khẩu khí này thực sự là 'miên lý tàng châm' (*), hết sức trào lộng a.

(trong bông có kim: ý châm biếm Yến quốc đang nhòm ngó Thiên triều nên phải cầu như thế!)*

Gia Luật Phi Hùng nghe vậy cười nhẹ, "Hiện tại lưỡng quốc lui binh, ta được phái hộ giá công chúa hòa thân, lời người cầu nhất định có thể thực hiện."

"Hòa bình này có được không hề dễ." Nàng hướng phật tượng chấp tay trước ngực, nhẹ nhàng tựa như thì thầm mà khấn: "Nguyện linh hồn tướng sĩ mai cốt nơi tha hương sớm được yên nghỉ."

Gia Luật Phi Hùng thần tình cũng hết sức chú mục, giống nàng thành kính chấp tay hành lễ, nhắm mắt cầu khấn.

Một khắc đó, Lý Dật Phong đột nhiên nghĩ chính mình thật dư thừa.

Bọn họ đều là tướng tài của quốc gia, lăn lộn nơi sa trường giết địch, bằng lương tâm mà nói, hai người bọn họ

mới là môn đặng hộ đỗi, tương ngộ lương tài, kỳ phùng địch thủ.

Nhất là hiện tại, nhìn bọn họ động tác giống nhau quỳ gối trước phật, nữ uyển chuyển hàm súc, nam hào sảng tuấn lãng, ngực hấn tràn ngập tư vị ghen tuông.

"Nương tử, chúng ta đến thiên điện bái Quan Thế Âm đi."

Không ngoài dự đoán nhận được cái trừng mắt của thê tử, bất quá ngực hấn lại thoải mái rất nhiều.

Ai ngờ Gia Luật Phi Hùng vào lúc này lại mở miệng: "Lời hôm qua ta nhờ Vương gia thay ta chuyển đạt, muốn mời Ôn tướng quân một bữa, chẳng biết ý tướng quân làm sao?"

Ôn Nhược Thủy cười cười, "Ta thời gian này thân thể không được khỏe, ngày hôm nay cũng là đến miếu cầu bình an, vì vậy Gia luật tướng quân mời sợ là vô pháp đồng ý."

"Chúng ta chuyến này đến mang theo một đại phu y thuật rất cao minh, không bằng để hấn thay Ôn tướng quân khám một chút xem sao?" Gia Luật Phi Hùng nói.

Lý Dật Phong lập tức ngắt lời, "Bản vương sẽ thỉnh ngự y trong cung đến khám, không làm phiền Gia luật tướng quân." Làm trò nịnh nọt trước mặt trượng phu là hấn, xưa rồi nha!

"Vậy là tốt rồi, Ôn tướng quân nên cẩn thận ngọc thể."

"Lao nhọc Gia luật tướng quân quan tâm." Ôn Nhược Thủy cố nén không nhíu mày. Tuy biết người Yên quốc tính tình cởi mở, thế nhưng lời nói cùng hành động của hấn thân thiết như vậy khiến nàng có chút không thích ứng.

Tuy nói chiến trường không có thù riêng, nhưng nàng đối với mũi tên hại chết Trần Đào năm đó vẫn đau đớn

trong lòng, hấn là vì nàg mà chết, chung quy vẫn là nàg thua thiệt hấn. Mà hiện tại, nàg ngay cả thay hấn báo thù cũng không thể...

"Trần tướng quân, ngươi cũng là mong muốn lưỡng quốc vĩnh viễn không giao chiến, bách tính an cư lạc nghiệp có đúng không?" Nàng ngẩng đầu nhìn phật tượng cao cao tại thượng, yên lặng nhủ thầm.

"Chẳng biết có thể làm phiền Ôn tướng quân tận nghĩa chủ nhà, dẫn ta dạo quanh Tượng Quốc Tự một chuyến được không?"

Ôn Nhược Thủy hướng hấn áy náy cười, "Không dỗi gạt Gia luật tướng quân, ta sau khi hồi kinh cũng là lần đầu tiên đến nơi đây, đối với cảnh trí cũng không rõ hơn so với ngươi là bao nhiêu." Sau đó, quay đầu đối với người bên cạnh nói: "Vương gia, không bằng mời ngài thay thế tử tận nghĩa chủ nhà đi."

"Đương nhiên." Lý Dật Phong không chút nào trốn tránh, "Gia luật tướng quân, thỉnh." Có thể đem hấn tự bên người thế tử đá văng ra xa, hấn cầu còn không được.

"Vậy Ôn tướng quân đây?" Gia Luật Phi Hùng hỏi.

Nàng bình tĩnh tự nhiên nói: "Ta muốn hướng trụ trì đại sư thỉnh giáo kinh văn."

"Hạnh nhi, bồi tiểu thư nhà ngươi đi." Lý Dật Phong phân phó.

Hạnh nhi ngậm hiểu, "Nô tỳ tuân mệnh. Tiểu thư, chúng ta đi gặp trụ trì đi."

"Thiếp thân xin cáo lui." Ôn Nhược Thủy hướng hai người nhẹ nhàng thi lễ, sau đó xoay người ly khai.

Gia Luật Phi Hùng nhìn phương hướng nàng rời đi, có chút giật mình. Nhiều năm đối chiến, luôn luôn chém giết

trên lưng ngựa, cũng từng nghĩ tới tư thái nữ nhi của nàng nhưng thật vẫn không bằng một góc được tận mắt thấy nàng tươi sáng như vậy.

"Gia luật tướng quân, thỉnh." Hãn phi thường, phi thường khó chịu nga, cái tên Gia Luật Phi Hùng này đối thê tử hãn quả thực là mơ tưởng trắng trợn. Trời mới biết, lần này hãn chủ động làm sứ giả hòa thân là xuất phát từ mục đích gì, còn không phải là hướng về phía thê tử mà đến sao, hừ!

Lý Dật Phong bỗng cảm thấy có chút may mắn. Hoàn hảo, hoàn hảo, hãn đã hạ thủ rất nhanh, ha ha!

"Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì vậy?"

Nghe được nha hoàn thanh âm, Ôn Nhược Thủy đang ngắm hoa quay đầu lại, "Không có việc gì, Vương gia đâu?"

Hạnh nhi vui vẻ, "Tiểu thư, người rốt cục bắt đầu để ý cô gia rồi sao?"

Ôn Nhược Thủy giơ tay muốn đánh, Hạnh nhi cười chạy đi, "Nha đầu chết tiệt kia, nói bậy bạ gì đó?" Mặt nhưng lại nhin không được có chút nóng lên.

"Hạnh nhi lại thế nào mà chọc giận nàng vậy?" Lý Dật Phong thanh âm mang theo tiếng cười truyền đến.

"Cô gia, tiểu thư có việc hỏi ngài đó."

"Tìm ta chuyện gì?" Hắn có chút kinh ngạc. Nàng rất ít chủ động tìm hắn.

Ôn Nhược Thủy trừng nha hoàn, mới nói: "Không có gì, Vân Yên công chúa hôn sự đã định rồi sao?"

Lý Dật Phong cười mà có ý tứ khác, "Lo lắng ư?"

"Thúi a, người sao cũng giống nha đầu Hạnh nhi chết tiệt kia, nói lung tung gì đó?"

Hắn kéo nàng ôm vào lòng, nghịch ngom dải lụa buộc tóc trước ngực nàng, "Công chúa kia thật ra không giống người thường, chưa đến đã nói nhất định phải gả cho hoàng tử, tới kinh thành rồi còn đòi chính mình lựa chọn."

"Người Yên quốc xưa nay luôn nhanh nhẹn dũng mãnh." Nàng trái lại không lấy đó làm kỳ quái.

"Làm như lần này bại trận là chúng ta hay sao ấy."

"Có thể hòa bình so với chiến tranh là tốt rồi." Nàng nói.

Hắn vỗ vỗ vai nàng, thập phần lý giải tâm tình của nàng. Nàng thuở nhỏ liền sinh trưởng trong quân, phơi sương giải nắng nơi sa trường, tất nhiên là so với người khác càng thấu hiểu hòa bình là không dễ dàng đánh đổi được.

"Cũng may công chúa đó dung mạo kiều diễm, mỹ nhân có chút ương ngạnh cũng là chuyện đương nhiên."

Ôn Nhược Thủy giương mắt nhìn hắn.

Lý Dật Phong lập tức thanh minh, "Nương tử, bản vương xin thề, ta thực sự không có coi trọng Vân Yên công chúa, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi."

"Giấu đầu lòi đuôi."

"Oan uổng a!"

"Có tật giật mình."

Hắn nhìn mắt nàng, chợt ngộ ra: "Thế nên nàng vẫn đối với Gia luật tướng quân im lặng không nói chuyện?"

"A. . ." tiếng kêu thảm thiết quen thuộc tại bên trong Bình vương phủ vang lên, hết thầy hạ nhân nghe mãi cũng thành thói quen nên không buồn để ý, ai đương làm gì vẫn tiếp tục làm việc nấy.

Một cước đạp tại ngực hắn, Ôn Nhược Thủy hơi cúi người, mắt xéch híp lại, khẩu khí không tốt nói: "Ta cùng với Gia Luật Phi Hùng có chuyện gì?"

"Không, không có việc gì. . ." Có việc chính là cái tên Yến quốc đại tướng rắp tâm bắt lương kia kìa!

"Lẽ nào tại Tướng Quốc Tự còn có chuyện gì?" Hắn là như thế rồi.

"Không có việc gì." Hắn trả lời như đinh đóng cột không chút do dự.

"Ta rất thắc mắc." Nàng nhíu chặt đầu mày, "Hắn tìm ta làm cái gì? Mà ngươi lại muốn gạt ta cái gì?" Hai nam nhân đều rất kỳ quái nga.

"Nương tử, nàng trước tiên để ta đứng lên, như vậy rất khó chịu, cũng rất hổ thẹn a."

Ôn Nhược Thủy buông ra hắn, đến bên hành lang ngồi xuống.

Lý Dật Phong phủi phủi bụi trên người, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nàng lườm hắn thật bén, không nói gì.

"Nương tử tựa hồ không thích nhìn thấy Gia luật tướng quân."

Đương nhiên là không thích, Trần tướng quân chết ở dưới mũi tên của hắn, hơn nữa là vì cứu nàng, đó là trong lòng nàng vết thương vĩnh viễn đau nhức.

"Nhưng hắn dù sao cũng là Yên quốc đại tướng hộ tống Vân Yên công chúa, lễ nghi đối đãi chúng ta cũng không được làm quá mức có lệ."

Đạo lý này nàng tự nhiên minh bạch, không ai so với người xông pha trên chiến trường mong muốn hòa bình hơn cả.

"Hắn vài lần mời nàng nâng cốc ngôn hoan." Yên quốc phong cách thật sự là cực kì cởi mở, một điểm nam nữ không nên tiếp xúc thân mật cũng không biết phải tránh.

"Vương gia thay ta từ chối là được." Tấm lòng nàng còn chưa đủ rộng lượng đến mức làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Cứ như vậy, thực sự sẽ có chuyện." Hắn cuối cùng kết luận.

Hình như thật là thế, chỉ bất quá, "Nếu như hắn lại mời thì hãy thay ta đáp ứng." Từ chối thì quá mức rõ ràng, chính là không nên chọc cho người Yên quốc bất mãn.

"Cái gì?!" Lý Dật Phong kích động đứng lên.

"Chối từ lần nữa, sẽ làm đôi phương tức giận." Nàng trấn an hắn.

"Nhưng các người nam nữ thụ thụ...." Hắn không thể nhịn được nữa.

Ôn Nhược Thủy nở nụ cười, "Ở trong mắt Gia Luật Phi Hùng, ta cho tới bây giờ sẽ không là một nữ nhân." Trên chiến trường chỉ có quân nhân, không phân biệt nam nữ, mà nhân dân Yến quốc lại kính trọng anh hùng, trong mắt bọn họ, nàng cũng là một anh hùng.

Này rõ ràng là nàng ngộ nhận, ánh mắt Gia Luật Phi Hùng nhìn nàng, trần trụi không chút nào che giấu là ánh mắt cháy bỏng của nam nhân nhìn nữ nhân. Thế nhưng lời này, Lý Dật Phong cũng không thể nói với thê tử.

Nếu là ngộ nhận, vậy vớ vĩnh viễn ngộ nhận đi, có lúc ngộ nhận cũng là một loại hạnh phúc...

Chí ít, hắn rất hạnh phúc!

Yến Quốc là dân tộc sinh sống trên lưng ngựa, vô luận nam nữ lão ấu đều am hiểu thuật cưỡi ngựa.

Thế nên, Vân Yến công chúa đề nghị muốn mọi người cùng nhau săn bắn, là bởi lý do này.

Chỉ là khổ cực những người trong hoàng thất sống an nhàn sung sướng lâu nay, hầu như mỗi người đều được nuông chiều từ bé, đâu có thể cùng Vân Yến công chúa am hiểu văn võ mà đánh đồng.

Sau đó, tất cả mọi người đều nghĩ đến Bình vương phi!

Cơ mà hết lần này tới lần khác Bình vương phi xuất thân con nhà võ tướng lại từ lúc đoàn sứ giả hòa thân vào kinh liền vẫn cáo ốm tại gia, khiến người ta nghĩ nàng cáo bệnh thực sự là không đúng lúc chút nào.

Tối hậu, hoàng thượng hạ chỉ, Bình vương phi vô luận như thế nào trong buổi đi săn cũng không được phép vắng mặt.

Bởi vậy, đương Ôn Nhược Thủy xuất hiện tại khu vực săn bắn của hoàng thất thì, hết thấy ánh mắt nữ nhân đều tìm lòng không đặt mà bay tới trên người nàng.

Ngày hôm nay có thể cùng Vân Yên công chúa đưa tài cũng chỉ có nàng, sao có thể không dẫn tới mọi người chú mục đây?

"Người là Ôn thiếu tướng quân?" Vân Yên công chúa ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Ôn Nhược Thủy lễ phép gật đầu, "Mặt tướng gặp qua công chúa." Nàng hành lễ chính là quân lễ, đại khí mà gọn gàng.

"Đã sớm nghe danh Ôn thiếu tướng quân là anh thư, hôm nay vừa thấy quả nhiên khí độ bất phàm không kém bậc tu mi."

"Công chúa quá khen." Nàng thần tình lãnh đạm, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Vân Yên công chúa hướng Lý Dật Phong phía sau nàng nhìn thoáng qua, khoe miệng khê nhếch, nói: "Bản cung vẫn cho rằng tướng quân cho dù lập gia đình cũng sẽ gả cho đại tướng trong quân, phu xướng phụ tùy, cũng không ngờ vào kinh mới biết tướng quân lại làm dâu hoàng gia, từ nay về sau rửa tay gác kiếm."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây sắc mặt khê biến. Đây kỳ thực là chuyện không ít người trong lòng rõ ràng, Ôn Nhược Thủy từ đầu liền đối với hôn sự này một mực không tán thành, nói là Bình vương dùng quyền ép người cũng không quá phận.

Lý Dật Phong ánh mắt hơi trầm xuống. Vân Yên công chúa lời nói ra, cho tới giờ vẫn là yếu điểm của hắn.

Ôn Nhược Thủy nghe vậy mim cười, "Thế gian này hôn nhân vốn không do mình định đoạt, công chúa làm thế nào biết được chính mình sẽ ly quốc hòa thân?"

Lời nói nhẹ nhàng nhưng ngưng trọng bắn trúng tâm tư Vân Yên công chúa, nàng mặt cười cứng lại, chột như không có việc gì cười nói: "Tướng quân nói rất phải."

Ôn Nhược Thủy nhàn nhạt cười.

Vân Yên công chúa mắt thấy người hầu dắt ngựa lại, ánh mắt chột lóe, nói: "Chẳng biết tướng quân có phải là cung mã thành thạo hay không?"

Lý Dật Phong cau mày lại. Yên quốc công chúa này lại lần nữa khiêu khích, rốt cuộc ý muốn thế nào đây?

Hắn có chút lo lắng nhìn về phía thê tử. Gả cho hắn, thủy chung ngay từ đầu là không phải nàng nguyện ý, hắn cũng hiểu được mình thua thiệt nàng, hôm nay vị Vân Yên công chúa này lại lần nữa đâm trúng nỗi khổ riêng đó, hắn chỉ sợ nàng sẽ không khống chế được.

Nhưng, hiển nhiên là hắn lo lắng quá nhiều.

Chỉ thấy Ôn Nhược Thủy đạm nhiên cười, từ trong tay người hầu tiếp nhận dây cương, gọn gàng phi thân lên

ngựa, "Công chúa thử một lần liền biết."

Lời này, trong bình thân lại thấm đượm vị khiêu khích.

Bình vương phi cùng Yến quốc công chúa trong lúc nhìn nhau, giao phong vô số, không gặp ánh đao nhưng ẩn giấu kiếm ảnh, mà hiển nhiên là Bình vương phi bản lĩnh cao hơn một bậc.

"Nương tử."

Ôn Nhược Thủy cúi đầu nhìn trọng phu đứng ở dưới chân ngựa hướng mình vươn tay, "Vương gia?"

"Ta cưới ngựa rất kém cỏi." Hấn nói rất tự nhiên, tuyệt không cho rằng có cái gì hảo mắt mặt.

Nàng nét mặt tươi cười hiện lúm đồng tiền, kéo hấn lên lưng ngựa.

Vân Yến công chúa trong mắt hiện lên một tia khinh thường. Đường đường một đấng nam nhi, lên ngựa còn cần thể tử hỗ trợ, làm sao có thể giao phó cả đời?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi đối Ôn Nhược Thủy đáp lại ánh mắt đồng tình. Thương cảm nàng một đời danh tướng, dĩ nhiên ủy khuất gả cho nhân vật như vậy.

Tự thủy chung yên lặng mà nhìn xem tất cả - Gia Luật Phi Hùng, nhãn thần phút chốc trở nên âm đạm. Tươi cười phát ra từ tâm can nọ nàng chỉ cấp Bình vương xem, mà Bình vương trong mắt chan chứa sùng nịch không chút nào che giấu, hấn không thèm quan tâm cái nhìn người khác, chỉ cầu lấy của nàng một nét nhăn mày cười.

Hấn nếu là Bình vương, cũng sẽ không biểu lộ ưu điểm của mình ra, Bình vương này cũng thật là dụng tâm kín đáo, ngược lại công chúa nhà mình lại thiếu ánh mắt nhìn người. Hấn trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu.

Đương tiếng trống vừa vang lên thì, mọi người chờ xuất phát.

Một tiếng thanh la, khu vực săn bắn nhất thời ngựa chạy như bay.

Nhìn tất cả mọi người phóng đi, Lý Dật Phong ôm thê tử thất lung cười hỏi: "Thế nào, sao lại không đi?"

"Ngày hôm nay chúng ta cũng không phải là nhân vật chính, không cần cướp danh tiếng của người khác."

"Vậy nàng nói ngày hôm nay ai là tâm điểm?"

Ôn Nhược Thủy quay đầu liếc hẩn một cái, nở nụ cười, "Vương gia không phải trong lòng hiểu rõ sao?"

"Ta hiện tại chính là hỏi nàng."

"Ai là vai chính đều được, chỉ cần không phải là chúng ta." Vân Yên công chúa rõ ràng là nhằm vào nàng, loại tình huống này nàng tránh né còn không kịp, tự nhiên tuyệt đối sẽ không đi gây chuyện náo động.

"Chúng ta tạm thời coi như là một lần dạo chơi ngoại thành được rồi."

"Nói cũng phải." Nàng khẽ động dây cương, con ngựa chậm rãi chạy nước kiệu.

Ở một bên mọi người giương cung giục ngựa truy đuổi con mồi thì, Bình vương phu phụ thả lỏng dây cương nhìn chung quanh, thưởng thức cảnh trí khu vực săn bắn hoàng gia.

"Thỏ!" Ôn Nhược Thủy kinh hi thấy một con thỏ trắng như tuyết trước mắt lui qua.

"Muốn bắn sao?" Hấn hỏi.

"Nó khả ái như vậy, sao lại muốn bắn?"

"Nàng muốn nói với ta rằng mình chưa từng bắn thỏ ư?" Hấn không tin.

"Nếu không phải vì sinh tồn, hà tất phải giết oan." Nàng trả lời như thế thật giống như đạo lý tướng quân không muốn chiến, nhưng lại không hề sợ chiến.

"Bên kia hoa thật xinh đẹp, ta đi hái cho nàng." Nói, người đã nhảy xuống ngựa.

Ôn Nhược Thủy không nói gì ghìm cương ngựa, nhìn hấn hướng tới chỗ thỏ trắng lùi mắt mà chạy qua.

Lý Dật Phong hái được hai đóa hoa trà, đưa đến trước mũi người, sau đó đứng lên, hướng về cách đó không xa phát phát tay.

Ôn Nhược Thủy vốn đang nhàn nhạt nhìn hấn, đột nhiên nhãn thần trở nên sắc bén, cả người từ trên lưng ngựa nhảy dựng lên.

"Cẩn thận... "

Chỉ là, nàng ở quá xa, châu sai (**thoa cài tóc*) trong tay không kịp phóng tới, hấn đã trúng tên mà ngã xuống đất, tâm nàng tại một sát na (**giây, khắc*) đó dường như bị ai xé rách, phẳng phát lại nhớ tới một màn nhiễm huyết trên chiến trường năm ấy.

"Lý Dật Phong ..." nàng run run hai tay nâng hấn dậy.

"Nương. . . từ. . ." Hấn giơ lên trong tay hoa trà, "Tặng cho nàng."

Lệ nàng không hề báo trước mà tuôn trào, "Ta không thích hoa." Nàng chỉ muốn hấn bình an, ý niệm này giờ đây thật sâu khắc trong đầu nàng.

Hấn cố sức đem cánh hoa hoa gài lên mái tóc nàng, lại nôn ra một búng máu, "Rất đẹp....."

Ôn Nhược Thủy nhìn mũi tên cắm vào sườn hấn, lòng trở nên an tâm một chút, sau đó ôm lấy hấn, hướng ngựa đi đến.

Khu vực săn bắn phát sinh biến cố, nhưng mọi người trở tay không kịp.

Hoàng thượng vội vã hạ lệnh đình chỉ lần đi săn này, sau khi mấy người thái y kinh qua một phen luống cuống tay chân chữa trị, Bình vương đương suy yếu được khiêng về vương phủ.

Nhìn người trên giường uống thuốc xong say ngủ, Ôn Nhược Thủy ngồi ở bên giường thật lâu không hề động đậy.

Không biết qua bao lâu, Hạnh nhi nhẹ nhàng đẩy cửa tiến đến, "Tiểu thư, người cũng ăn chút gì đi, cô gia không có việc gì, chỉ là cần tĩnh dưỡng."

Ôn Nhược Thủy tái nhợt cười cười, từ bên giường đứng lên, đi tới gian ngoài.

Trên bàn Hạnh nhi đã dọn xong cơm nước, thế nhưng nàng lại không ăn uống gì.

Nguyên lai, sinh hoạt hàng ngày đã quen có một người tồn tại, đột nhiên không có hấn, thực sự rất không thích ứng, trống rỗng, tịch tịch cô độc lại càng thêm đau lòng.

Vốn là, nàng đã quen với việc hấn tồn tại, lúc nàng còn chưa kịp ý thức, hấn đã trở nên một phần trọng yếu trong lòng nàng.

Nắm càng lâu, quả nhiên sẽ trở thành của mình. Nàng nhin không được không tiếng động mà nở nụ cười.

"Tiểu thư, người có tâm sự."

Ôn Nhược Thủy giương mắt nhìn nha hoàn, không nói chuyện.

"Cô gia biết tiểu thư quan tâm ngài như thế nhất định sẽ phi thường vui sướng."

"Loại vui sướng này không có cũng được." Lần này nàng trả lời rất nhanh, vừa rõ ràng lại quả quyết.

Cảm giác đau đớn đến tận xương cốt này ném một lần là đủ rồi, nhiều thêm nữa nàng thật vô pháp thừa nhận.

"Cô gia thụ thương đều không phải lỗi của tiểu thư." Hạnh nhi lo lắng nhìn chủ tử, "Người không nên quá tự trách."

"Ta không có." Nàng phủ định cho chính mình nghe.

‘Rõ ràng là có.’ Hạnh nhi ở trong lòng nói thầm.

Ôn Nhược Thủy buông chiếc đũa, "Ta no rồi."

Hạnh nhi nhướn mày, "Tiểu thư, người rõ ràng mới ăn vài miếng mà thôi."

"Không ăn nổi nữa."

"Cô gia còn cần người chiếu cố, người không muốn ăn cũng phải ép buộc chính mình ăn nhiều một chút." Hạnh nhi đem chiếc đũa nhét lại trong tay chủ tử.

Nàng miễn cưỡng ăn thêm vài miếng, sau đó lần thứ hai buông đũa, "Mang xuống đi thôi, bảo trù phòng (**phòng bếp*) nấu cháo thịt cho ta, chờ Vương gia tỉnh lại ăn."

"Tiểu thư ..." Hạnh nhi lo lắng.

"Ta không sao." Nói xong câu đó, Ôn Nhược Thủy liền đi thẳng vào nội thất.

Nàng cũng không ngồi vào bên giường, mà là đứng phía trước cửa sổ, nhìn xa xa phía chân trời ngơ ngẩn xuất thần.

Bần làm sao?

Khóe miệng trào phúng nhếch lên, tay gác phía sau lưng nhẹ nhàng nắm chặt.

Ánh trăng chiếu vào thân thể của nàng, đem thân ảnh của nàng soi bóng trên mặt đất.

Lý Dật Phong tỉnh lại liền thấy nàng đang quay lưng lại phía hắn, bóng dáng cô đơn mà hiu quạnh, đó là khí tức từ quanh thân nàng phát ra.

Phảng phất lại nhớ tới trước khi thành thân tại tiểu tửu quán đêm hôm đó, nàng cũng là bộ dạng như vậy làm cho hắn đau lòng.

Lúc này đây, dù là vì hắn, nhưng hắn lại không cách nào vui vẻ, hắn tình nguyện nàng vẫn như cũ bình tĩnh mà không có việc gì, nàng như vậy khiến hắn cực kì lo lắng.

"Nhược Thủy ..." hắn nhẹ nhàng kêu, liền kinh hách đến nàng.

Ôn Nhược Thủy từ trong tư lự hoàn hồn, kinh hãi quay đầu lại, khoe miệng bất giác giương lên, "Tỉnh rồi sao, có chỗ nào khó chịu không?"

"Ta không sao, không cần lo lắng."

Nàng gật đầu, "Đói bụng không? Ta gọi Hạnh nhi thay ngươi đem cháo đến."

Hắn nhìn nàng tại thái dương vẫn gài đóa hoa trà, cười cười, "Ta thực sự không có việc gì, bất quá xác thực là hơi đói bụng."

"Hạnh nhi, thay Vương gia chuẩn bị thức ăn."

"Vâng, tiểu thư." Hạnh nhi thanh âm từ ngoài phòng truyền đến.

"Lại đây ngồi với ta." Hắn hướng nàng vươn tay.

Ôn Nhược Thủy cầm tay hắn tại bên giường ngồi xuống, không nói gì.

"Ta làm nàng sợ, có đúng hay không?"

Nàng vẫn im lặng không nói, không muốn nhớ lại một màn tê tâm liệt phế như vậy.

"Xin lỗi." Hắn nhẹ nhàng nói.

Nàng nắm chặt tay hắn, "Đừng nói xin lỗi với ta, nhất là lời xin lỗi như vậy." Nàng không phải là người lãnh huyết vô tình, không nên khảo nghiệm năng lực thừa nhận của nàng...

"Không có lần sau." Hắn đảm bảo.

"Ngươi thề?"

"Ân."

"Ta tin tưởng ngươi."

Chương 7

Kinh qua sự kiện ngày đi săn bắn đó, Vân Yên công chúa rốt cục không còn gây khó dễ nữa, sáng khoái đồng ý gả cho thái tử, đến đây việc hòa thân giữa hai nước xem như kết thúc viên mãn.

Đại hôn được ấn định nửa tháng sau cử hành, Hoàng thượng hạ chiếu thông cáo cho toàn dân thiên hạ.

Mà Bình vương, nhân vật nổi bật của sự kiện hiện rất ngoan ngoãn ở tại trong phủ dưỡng thương, mỗi ngày đều cùng Vương phi uống trà, chơi cờ giết thời gian.

Ôn Nhược Thủy hầu như nhất định ngày nào cũng phải tại hoa viên vũ thương lộng dao một phen, mà khán giả ngoại trừ thiếp thân nha hoàn của nàng, hiện tại lại nhiều thêm một vị trượng phu nhân rồi.

Chỉ là nhìn nàng thân ảnh di chuyển thoăn thoắt múa kiếm, Lý Dật Phong tâm tình thập phần yên ổn bình tĩnh. Cứ như vậy cùng nàng làm bạn đến già có lẽ là một chuyện phi thường hạnh phúc.

Đem trường thương cắm vào giá đao, Ôn Nhược Thủy cầm lấy khăn Hạnh nhi đưa đến, một bên chà lau mồ hôi trên mặt, một bên hướng trượng phu đang nằm nghỉ tại nhuyển tháp trên hành lang mà đi đến.

"Nghe Hạnh nhi nói nàng hôm nay muốn xuất môn?" Hấn hỏi, cổ ra vẻ không để ý.

Nàng liếc mắt thiếp thân nha hoàn, gật đầu.

"Nàng đi làm chi vậy?"

"Vương gia thân thể còn chưa khang phục không cần di chuyển nhiều, ở nhà hảo hảo tĩnh dưỡng là được." Nàng đạm mạc nói.

Lý Dật Phong trầm nghĩ... mình bị bỏ rơi...

Hạnh nhi đứng một bên hé miệng cười trộm. Tiểu thư đã nói rõ không muốn để cô gia nhúng tay mà.

"Hạnh nhi, giúp ta chuẩn bị một bộ nam trang."

"Muốn nô tỳ cùng đi sao?"

"Không cần."

Cái này, Lý Dật Phong nghĩ không thể bảo trì trăm mặc nữa, "Hay là để nàng đi theo đi."

"Không cần."

"Nhược Thủy ... "

"Có một số việc càng ít người biết càng tốt."

Nàng nói như vậy, hấn lại càng lo lắng, "Ta đi theo nàng."

"Vương gia có thương tích trong người." Nàng rất nhẹ nhàng, đơn giản mà phân bác hấn.

Cuối cùng, Bình vương chỉ có thể tức giận bất bình nhìn thê tử tiêu sái ly khai hoa viên.

Đợi được Hạnh nhi lần thứ hai trở về hầu hạ thì, Lý Dật Phong nhin không được dò hỏi, "Tiểu thư nhà người

trước đây cũng thường như vậy sao?"

Hạnh nhi thành thật khai báo: "Chỉ cần không vượt quá chừng mực tiêu thụ, nàng sẽ không trở mặt, nhưng nô tỳ cũng chỉ phụ trách ẩm thực cùng sinh hoạt hàng ngày của tiểu thư, chuyện liên quan đến quốc gia đại sự, tiểu thư chưa bao giờ để nô tỳ biết được."

Nói cách khác, nàng cùng Gia Luật Phi Hùng ân oán chỉ có chính nàng rõ ràng nhất, cho dù Hạnh nhi là thiếp thân nha hoàn cũng hoàn toàn không biết gì cả. Lý Dật Phong trong lòng tràn ngập phiền muộn, vốn tưởng sẽ hỏi thăm Hạnh nhi được một chút tin tức.

Hạnh nhi con người đảo quanh, hạ giọng nói: "Cô gia, kỳ thực ngài không cần lo lắng, tiểu thư cùng Gia luật tướng quân kia nghe nói là tử địch."

"Sao lại nói như thế?"

"Nô tỳ lúc ở biên quan thì nghe một tướng quân khác tiết lộ, tiểu thư có một lần thiếu chút nữa chết dưới tiễn của Gia Luật Phi Hùng, mà Gia Luật Phi Hùng cũng nhiều lần bị tiểu thư đánh đến mặt xám như tro tàn, tính mệnh suýt nữa khó giữ được."

Lý Dật Phong cau mày có chút suy tư. Gia Luật Phi Hùng chắc là tại cùng Nhược Thủy nhiều năm giằng co chiến đấu nên đối với nàng này sinh tâm tư khác.

Chỉ là, thoáng trong đó, hẳn cảm giác được thâm tử đối Gia Luật Phi Hùng có một loại hận ý, khiến hẳn bất giác liên tưởng đến đêm đó nàng say rượu đã thất thần đề cập đến chuyện cũ.

Có thể là người chết cùng Gia Luật Phi Hùng có liên quan?

Tướng Quốc Tự bầu trời quanh năm hương khói lượn lờ, tiếng chuông cổ không dứt bên tai.

Hậu viện, tán đại thụ che trời, phi thường yên tĩnh.

Gia Luật Phi Hùng đi vào hậu viện thì, thấy một thân ảnh màu lam đang chấp tay đứng trầm ngâm dưới một gốc đại thụ, tựa hồ đang ở thưởng thức phong cảnh cổ tự (**chùa cổ*) nơi đây.

"Quả nhiên là người muốn gặp ta."

"Tướng quân là một người thông minh." Người nọ chậm rãi xoay người lại, không phải Ôn Nhược Thủy còn có thể là ai?

Cho dù thiếu đi nón sắt hay giáp trụ trên người, nàng vẫn như thê: dung mạo ngời sáng, thần thái tung bay đoạt hồn phách người khác. Gia Luật Phi Hùng tâm thần lay động, phải mạnh mẽ bức mình đem ánh mắt dời sang chỗ khác mới đi thẳng vào vấn đề: "Chẳng biết người muốn cùng ta nói chuyện gì?"

"Thẳng thắn lắm! Đã như vậy, ta đây cũng sẽ không vòng vo." Nàng trực tiếp hỏi, "Vân Yến công chúa là không phải tự nguyện hòa thân đúng không?"

Hắn ngẩn ra.

"Nói một cách khác, nàng cũng không hy vọng lưỡng quốc lui binh?" Nàng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm đôi mắt đối phương.

Gia Luật Phi Hùng không khỏi cười cười, "Vấn đề của ngươi thật sắc bén."

"Là do các ngươi làm chuyện khiến người ta không thể ôn hòa mà chống đỡ."

Hắn do dự một chút, sau đó nghênh đón ánh mắt của nàng, khẳng định nói: "Đó chỉ là ngoài ý muốn."

"Ngươi cho rằng ta sẽ chấp nhận lí do này sao?" Nàng mày nhíu cao, mắt phượng ẩn hiện hàn mang.

"Từ xưa đến nay lại có nữ nhân nào là thật lòng tự nguyện đi hòa thân?"

Ôn Nhược Thủy gật đầu, "Chuyện này thực ta cũng không phủ nhận, thế nhưng, nàng hôm nay hành động cũng rất dễ phá đi hòa bình của hai nước."

"Thế nên, hoàng đế quý quốc cũng lựa chọn ẩn nhẫn không phải sao?"

"Điều ngươi muốn hỏi đã rất rõ ràng minh bạch." Nàng không cho hắn lảng tránh.

"Vì sao?"

"Bởi vì nàng vừa gặp liền trực tiếp nhắm vào ta, chuyện này, thực ta nghĩ tướng quân sẽ không, cũng không thể phủ nhận nga?"

Gia Luật Phi Hùng cười khở, "Cái này ta căn bản vô pháp phủ nhận." Chuyện đã xảy ra trước mắt bao người, mặc cho ai cũng đều thấy mười mười.

"Nguyên nhân?"

"Người vì sao cho rằng ta nhất định sẽ nói cho người?" Hấn không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Trực giác."

"Bởi vì ta."

Đáp án này thực sự là rất bất ngờ, Ôn Nhược Thủy trong chốc lát tim đập loạn nhịp, "Ta bây giờ hiểu rõ vì sao là người hộ tống công chúa đến đây hòa thân." (1) Ly biệt cố hương, xa giá (*gá) hòa thân, phụ hãn của công chúa cũng chỉ có thể dành cho nàng tối hậu một niềm an ủi như vậy.

"Là tại hạ liên lụy Ôn tướng quân."

"Người ta vốn không hận, công chúa đối ta có oán khí cá nhân ngược lại xác thực có chút trầm trọng." Nàng hồ hững nói.

Gia Luật Phi Hùng thoáng xấu hổ nhắm mắt lại, hấn không có dũng khí thẳng thắn thừa nhận là bởi vì công chúa nhìn ra hấn tương tự nàng, thẹn quá thành giận mới làm ra cử chỉ không thoả đáng như vậy.

"Gia Luật tướng quân nên khuyên công chúa một chút thì tốt hơn, nếu đã quyết định hi sinh chính mình thì không nên rước lấy sóng gió không cần thiết." Nàng nói không hề khách khí.

Gia Luật Phi Hùng lý giải tâm tình của nàng. Nếu mũi tên đó lệch đi vài phân, nói không chừng lại châm ngòi một hồi chiến tranh, đó cũng không phải là kết quả song phương muốn đạt đến.

Thấy nàng xoay người phải đi, hấn không khỏi lên tiếng, "Người. . . phải đi sao?"

"Người cùng ta thân phận đặc thù, vốn là không nên lén gặp mặt." Nàng nhắc nhở hấn.

"Này cũng là nguyên nhân người lần nữa lảng tránh ta?"

"Có thể nói như vậy." Nàng không phủ nhận.

"Vậy thì ta hiểu được."

"Cáo từ, mong rằng trong thời gian tới, công chúa sẽ không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn."

"Ta cũng hi vọng như thế."

Cuối cùng, hắn chỉ có thể yên lặng dõi theo nàng đi xa nhưng cái gì cũng không thể nói.

Gặp lại không bằng cứ hoài niệm, sớm biết tình hình là như vậy, hắn sẽ không đồng ý làm sứ giả hộ giá hòa thân. Chỉ là, tất cả đã không thể quay đầu lại rồi....

*(1) Chỗ này có một câu, hình như là thơ: 人间自是有情痴, 此事不关风与月 (*đại ý là nhân gian vốn hữu tình, chẳng quan đến chuyện gió cùng trăng; ta không hiểu lắm nên không dám đưa vô, hix)*

Trở lại Bình vương phủ, Ôn Nhược Thủy rất trầm mặc, điều này làm cho Lý Dật Phong cảm thấy càng thêm buồn phiền.

Người của nàng ở bên hắn mà hồn lại không biết phiêu du đến tận nơi nào.

"Nương tử." Hấn gọi nàng.

Từ trong trầm tư giật mình bừng tỉnh, thần tình của nàng có chút không tự nhiên, "Vương gia có việc gì ư?"

"Nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Vân Yên công chúa."

Hấn thờ dài, "Nàng ta thì có cái gì để nghĩ?"

"Vô duyên vô cớ bị nàng ta hận, chung quy là cảm giác có chút khó chịu."

"Nguyên lai ta đây là bị vạ lây a." Hấn cảm thán.

"Ta cũng như ngươi, rất vô tội." Nàng nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Nàng suy nghĩ lâu như vậy, nghĩ ra điểm gì chưa?"

"Không có."

Trả lời quá nhanh trái lại biểu hiện nàng đang nói dối, Lý Dật Phong cũng không vạch trần nàng.

"Chờ đến sau khi công chúa đại hôn, chúng ta liền ly kinh chu du thiên hạ, được không?"

"Hảo." Nàng không hề dị nghị. Kinh thành dù gì vẫn lắm thị phi.

"Vậy mấy ngày tới, nàng tranh thủ thu thập hành lý đi."

"Ta biết."

"Nhược Thủy. . ."

"Ân?"

"Không có việc gì." Nàng không muốn nói, hẳn sao phải nhất định ép nàng nói ra đây.

Ôn Nhược Thủy suy nghĩ một chút nhìn hắn, "Thời gian không còn sớm, Vương gia sớm một chút nghỉ ngơi đi."

"Nàng muốn làm gì?"

"Ta đến hoa viên đi dạo."

"Có tâm sự sao?"

"Ân." Nàng cũng không phủ nhận, hiện tại tâm tình nàng rất rối loạn.

"Đêm khuya nặng sương, nàng nhớ phủ thêm y phục." Điều hắn có thể làm cũng chỉ có như thế mà thôi.

"Được."

Mở cửa ra, ngoài phòng đêm lạnh như nước, bầu trời ánh sao thưa thớt, trăng bạc treo cao.

Lững thững đi tới hậu hoa viên, Ôn Nhược Thủy từ giá rút ra trường đao, dưới ánh trăng vũ động.

Hạnh nhi vừa tới liền thấy tiểu thư nhà mình luyện đao dưới trăng, phảng phất như phải đem hết thủy chuyện không vui theo thế đao mà phát tiết bằng sạch.

Ôn Nhược Thủy buông trường đao thì, Hạnh nhi đưa khăn tới.

"Ngươi sao lại còn chưa ngủ?" Nàng nhẹ nhàng hỏi.

"Tiểu thư, cô gia rất lo lắng cho người." Hạnh nhi chân chờ một chút, vẫn là nói ra.

Ôn Nhược Thủy mí mắt nhẹ buông, "Là hấn kêu ngươi tới?"

Hạnh nhi im lặng.

"Ta không sao, chỉ là có chút tâm phiền ý loạn mà thôi."

Này mà coi như không có việc gì ư? Hạnh nhi không nói gì nhìn chủ tử.

"Không cần nhìn ta như vậy, ta thực sự không có việc gì." Sau đó, nàng không khỏi thở dài, "Được rồi, ta có việc, nhưng việc này không phải là chuyện ngươi có thể giúp đỡ, cho nên, ngươi chính mình đi ngủ đi."

"Cô gia rất lo lắng." Hạnh nhi nhịn không được lần thứ hai nhắc nhở.

Nàng nhu nhu cái trán, có chút bất đắc dĩ gật đầu, "Được rồi, ta trở về phòng, ngươi giúp ta chuẩn bị nước tắm."

Luyện đao là ra một thân đầy mồ hôi, không tẩy rửa là không có biện pháp ngủ.

"Nô tỳ đi ngay." Hạnh nhi xoay người ly khai.

Nàng quay hướng hoa viên bốn bề vắng lặng thờ dài. Gặp Gia Luật Phi Hùng trở về, nàng suy nghĩ rất nhiều, cũng đã thông suốt ẩn ý hắc không nói rõ ra, lúc này nàng trăm vị hỗn tạp, không biết nên có cảm tưởng gì.

Trong quân sinh hoạt nhiều năm, lâu đến mức nàng hầu như quên mình là một nữ nhân. Thế nhưng, hiển nhiên rất nhiều người vẫn không quên điếm này.

Nàng trở lại phòng ngủ thì, hắc quả nhiên còn không có ngủ, đang tựa ở đầu giường đọc sách.

"Trên người có thương tích, sao còn không ngủ?" Khẩu khí của nàng mang theo một tia trách cứ.

Lý Dật Phong nhìn nàng cười cười, "Nàng không ở, ta luôn luôn ngủ không được."

"Biết rồi, ta tắm xong sẽ ngủ."

"Ta chờ nàng."

Khí trời u ám vài ngày sau, rôt cuộc trong xanh trở lại.

Chủ tớ Ôn Nhược Thủy nhân lúc tâm tình tốt ra phủ đi dạo phố. Từ khi trở lại kinh thành, các nàng vẫn không có

dịp hảo hảo dạo chơi, khó có được cơ hội này, dĩ nhiên là nắm chặt.

Chỉ là đi tới nửa đường, các nàng mới phát hiện một chuyện nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ : quên mang tiền!

"Người thế nào lại quên mang ngân lượng xuất môn?" Ôn Nhược Thủy đau đầu nhìn nha hoàn.

Hạnh nhi vẻ mặt vô tội, "Nô tỳ nghĩ tiểu thư có mang theo."

"Vậy thì chúng ta không thể làm gì khác hơn là quay lại lấy rồi."

"Để nô tỳ trở lại, tiểu thư ở đây chờ đi." Hạnh nhi đề nghị.

"Quên đi, cùng nhau trở về." Không phải nàng chịu khó, mà là dư quang nơi khoe mắt vừa quét tới một người, khiến nàng quyết định nên tránh đi thì tốt hơn.

Sứ giả hòa thân thật là quá nhàn rỗi, nếu không sao có thể chạy loạn khắp đường cái thế kia?

Hạnh nhi tuy rằng có chút kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vô cùng cao hứng theo sát chủ tử trở về.

Nếu đã trở về, Ôn Nhược Thủy hẳn là thuận tiện đi xem trạng phu có đúng hạn uống thuốc hay không. Hẳn thập phần sợ đấng, cho nên nếu uống thuốc mà không ai giám thị, hẳn thường thường có thể đổ liền đổ sạch.

Đi tới bên ngoài phòng ngủ, phát hiện người hầu hai bên tựa hồ có chút né tránh ánh mắt của nàng.

Trong lòng hồ nghi, nàng đẩy ra cửa phòng, bước vào.

"Vương gia ..." hết thấy lời đang muốn nói tại lúc nhìn đến một màn trên giường thì lùi hết vào trong bụng, đôi mắt mắt xé rách sắc bén nheo lại.

Trên giường, thân thể trần truồng đang cùng trượng phu của mình ôm ấp quấn quít cùng một chỗ kia há chẳng phải là nàng đại a đầu mà quý phi bà bà thưởng cho Lý Dật Phong sao?

"Cô gia!" Hạnh nhi theo sau vào phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hai tay bụm miệng lại, vẻ mặt không dám tin.

Ôn Nhược Thủy tâm tình cũng không có bao nhiêu hảo, hiện tại, càng thêm phần phần nộ ngập trời!

Lý Dật Phong có miệng mà không thể trả lời, đối diện với việc thê tử trong nháy mắt bộc phát lửa giận chỉ có thể cam chịu thừa nhận. Hắn vừa uống thuốc xong cả người liền vô lực, mặc người bài bố, nếu không phải ngại va chạm đến vết thương của hắn, nha đầu kia chỉ sợ liền trực tiếp thô bạo "cưỡng bức" hắn thành việc đã rồi.

Chỉ là, tình huống như vậy cũng đủ khiến hắn bối rối xấu hổ.

Hạnh nhi rõ ràng nghe được mười đốt ngón tay chủ tử vì cố sức nắm lại mà phát ra tiếng kêu răng rắc. Tiểu thư cực kì tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nha! Nàng len lén hướng tới cửa phòng bỏ trốn, ai tạo nghiệt người đó gánh chịu a, nàng chỉ là người qua đường vô tội, bảo vệ cái mạng nhỏ vẫn là quan trọng hơn!

"Rất ... hảo ... " Ôn Nhược Thủy từng bước một đến gần giường, thẳng tắp một đường mà nhìn chăm chăm vào nha đầu xinh đẹp kia. Thật có lỗi, cho tới hôm nay nàng cũng không thể nhớ kỹ tên của nha đầu mẹ chồng thưởng cho, cũng không có ý định nhớ.

Nàng vung tay lên, dễ dàng đem đôi phương từ trên giường xách ra, tiện tay ném tới trên mặt đất, lại chụp lấy trượng phu cũng ném tới một bên nhuyển tháp, lạnh như băng mở miệng, "Người đâu!"

Ngoài phòng người hầu lên tiếng trả lời đi vào, mắt thấy đại a đầu người trần truồng nằm trên mặt đất cuộn mình co rúm, lại nhìn đến Vương gia chỉ phủ mỗi một lớp ngoại y nằm trên nhuyển tháp, thức thời chớ hề lên tiếng.

"Đem Vương gia các người khiêng đi ra ngoài, từ hôm nay trở đi không cho phép bước vào trong phòng này nửa bước." Nói vừa xong, xoay người từ trên tường rút ra bội kiếm.

"Vương phi." mấy người hầu không hẹn mà cùng kinh hô ra.

Nháy mắt đã thấy nàng huy kiếm hung hăng hướng giường chém tới, chỉ vài đường, chiếc giường bằng gỗ tử đàn hoa lệ mà kiên cố chạm trổ hoa văn xinh đẹp trong nháy mắt sụp đổ, trở thành một đống gỗ vụn.

Ôn Nhược Thủy tiện tay phóng một phát, trường kiếm đâm sâu vào tường ba tấc có thừa, ông tay áo vung lên liền xuất môn.

Lo lắng vạn phần nhưng khổ nổi vô pháp mở miệng, Lý Dật Phong tức giận công tâm, chỉ cảm thấy yết hầu có vị ngòn ngọt, một ngụm huyết nhất thời phun tới.

"Vương gia, Vương gia? !" Mấy người hầu sắc mặt đại biến.

Nghe được bọn họ kinh hoàng kêu to, Ôn Nhược Thủy trong lòng run lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên mặt huyết sắc không còn.

"Lý Dật Phong ..." nàng phóng như bay tới bên người hắn.

Lý Dật Phong thân thủ gắt gao nắm cánh tay của nàng, huyết không ngừng từ trong miệng phun ra, nhưng vẫn như cũ vô lực không nói được gì.

Ôn Nhược Thủy rốt cục nhận thấy được hấn có điểm không thích hợp, ánh mắt sắc bén, hướng đại a đầu trên mặt đất nhìn lại, lạnh lùng nói: "Người cho hấn ăn cái gì?"

"Hồi bẩm. . .hồi bẩm Vương phi. . . là được làm cho người trong hai canh giờ tứ chi vô lực. . . nói. . .nói. . .nói không ra lời. . ."

"Hảo thủ đoạn!"

Nha đầu nọ nhất thời co rúm lại một chỗ.

"Hạnh nhi."

"Nô tỳ ở đây." Hạnh nhi chạy vội tiến đến, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Thay nàng ta tìm mảnh vải che thân, một hồi ta sẽ truy hỏi."

"Vâng." Hạnh nhi nhìn khắp bốn phía, sau đó từ trên giường đã bị đồ sụp xé ra một mảnh màn trướng phi trên người đại a đầu.

"Tìm thái y đến."

"Vâng." Hạnh nhi vội vã chạy ra ngoài. *(tội nghiệp, đang định chuẩn mà bị sai như cu ly ==)*

Đợi được thái y đến, sau một hồi thi châm dùng được, Lý Dật Phong rốt cục có thể nói được vài chữ, tuy vậy

nguyên khí cũng đã bị đá thương trầm trọng, đã thương càng thêm thương, người thiếu chút nữa đi châu diêm vương!

Mà đương Ôn Nhược Thủy hỏi rõ động cơ của đại a đầu nọ thì, nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Nguyên lai, vừa nghe nói phu phụ bọn họ sẽ nhân lúc Yên quốc công chúa cùng thái tử thành hôn xong ly kinh đi xa, biết chính mình thời gian không còn nhiều lắm, liền thừa dịp chủ tớ các nàng ly phủ khẩn cấp tiến hành kế hoạch, thậm chí bất chấp Lý Dật Phong có thương tích trong người, quyết định “gạo nấu thành cơm” trước, ép hẳn phải nạp nàng.

Ôn Nhược Thủy không biết nên bội phục dũng khí đáng khen ngợi của nàng, hay nên mắng nàng ngu xuẩn vô tri.

"Chính ngươi xem đi." Nàng quyết định để người nào đó tự mình đi giải quyết.

Lý Dật Phong túm trụ tay nàng, ngăn cản nàng ly khai, mặt không biểu tình nhìn người phục trên mặt đất đang lạnh run, "Ngươi nếu đã dám làm chuyện như vậy, Bình vương phủ không thể chứa chấp ngươi. Cũng may chuyện sai chưa thành, bằng không ngươi chỉ có một con đường chết. Hiện tại ngươi mau chóng thu dọn một chút rồi khỏi phủ, từ nay về sau cùng vương phủ không liên quan."

Không nên trách hẳn độc ác, nếu hôm nay sự đã rồi, chỉ sợ dùng cả đời này, hẳn cũng vô pháp vấn hồi tâm thể tử.

Nhược Thủy tính tình cương liệt, so với tên của nàng thật sự là hoàn toàn tương phản, không giận thì thôi, một khi phẫn nộ liền sóng thét gió gào, xoay chuyển trời đất.

"Vương gia. . . nô tỳ sai rồi. . . tha nô tỳ đi. . . Vương gia. . ."

"Lôi đi ra ngoài." Lý Dật Phong lạnh lùng phân phó.

Bọn hạ nhân không dám nhiều lời, lập tức đem đại a đầu tha đi ra ngoài.

Ôn Nhược Thủy há mồm muốn nói, nhưng chung quy không thốt ra nửa lời. Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, nha đầu kia chính là gieo gió gặt bão.

"Nhược Thủy..." hấn tràn đầy hổ thẹn gọi nàng.

"Người hảo hảo nghỉ ngơi đi." Nàng quyết tâm rút tay về, cũng không quay đầu lại ly khai phòng ngủ. Giờ này khắc này, vô luận như thế nào, nàng cũng không có biện pháp cùng hấn làm như không có việc gì tiếp tục ở cùng một chỗ.

Hoàng mệnh quả thực có lúc rất quý dị.

Hiện tại, Ôn Nhược Thủy đương lần thứ hai có loại cảm giác này.

Ngay lúc vấn đề giữa nàng cùng trượng phu còn chưa giải quyết xong, Hoàng thượng hạ một đạo thánh chỉ không thể tưởng tượng nổi -- mệnh nàng tông đoàn sứ giả hòa thân xuất quan.

Mà khi biết được đây là do Vân Yến công chúa thỉnh cầu thì, nàng liền bình thường trở lại.

Nguyên bản Lý Dật Phong thương thế vừa có phần khởi sắc, sau lần “bắt gian” đó lại trở ngược nặng thêm, vừa

nghe tin tức thê tử phụng chỉ tổng đoàn sứ giả xuất quan sau, liền thổ huyết.

"Tiểu thư, người thực sự nhẫn tâm như thế?" Hạnh nhi nhìn chủ tử thu thập hành lý, chần chờ mở miệng. Cô gia mấy ngày nay thực thảm, trong phủ mặc cho ai thấy cũng đau lòng, hết lần này tới lần khác tiểu thư lại cố gắng ép mình không quan tâm tới.

"Ta cũng muốn đem một màn nợ ở trong đầu quét sạch, thế nhưng, ta làm không được." Ôn Nhược Thủy nhắm mắt, cười khổ.

Hạnh nhi trầm mặc. Tràng cảnh đó xác thực quá. . . Tiểu thư trước giờ trong mắt không dung được dù chỉ là hạt cát nhỏ, này là nàng hiểu.

"Cho nên, như bây giờ cũng tốt." Chỉ ít tạm thời không cần đổi mặt, nàng đột nhiên rất muốn làm đà điểu. "Người theo ta cùng đi thôi."

"Nô tỳ đương nhiên phải theo tiểu thư, tiểu thư ở đâu, nô tỳ theo đó." Hạnh nhi kiên định trả lời.

Ôn Nhược Thủy nở nụ cười, sờ sờ tay nàng, cảm xúc thâm hậu nói: "May mắn ta còn có người."

"Tiểu thư còn có lão gia a."

"Đúng...ta còn có cha." Tổng đoàn sứ giả xuất quan xong, liền đi vòng về quê hương nhìn phụ thân, từ nay về sau phụ tử sống nương tựa lẫn nhau cũng tốt.

"Tiểu thư, ngày mai xuất phát, người thực sự không tới gặp cô gia, nói lời từ biệt?"

"Càng thêm thương cảm mà thôi, không đi cũng được." Ôn Nhược Thủy thần tình buồn bã.

Hạnh nhi không dám nhắc lại, trong lòng sự thay tiêu thư cảm thấy không đáng, cũng vì cô gia mà âm ức.

Muốn trách chỉ có thể trách quý phi nương nương không có việc gì làm nên gây chuyện, lẽ nào nàng chưa từng nghe qua "con cháu tự có con cháu phúc" sao? Khiến cho hai người vốn đang cảnh đẹp ý vui nay lại lâm vào cục diện bế tắc.

"Ngày mai cùng sứ giả đi, sớm một chút nghỉ ngơi." Nàng đem hành lý chuẩn bị đầy đủ phóng tới một bên, bắt đầu cởi áo ra chuẩn bị lên giường ngủ.

Từ phát sinh sự kiện nọ sau, mấy ngày nay nàng vẫn cùng Hạnh nhi ngủ chung một chỗ, giường lớn trong phòng ngủ đã hủy, mà nàng cũng không muốn hồi tưởng lại tất cả, không tái đặt chân vào nửa bước.

Chủ tớ hai người thôi đèn đi ngủ, một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, đương khi hai người mang theo tay nải dự định lặng lẽ ly phủ thì, liền thấy Lý Dật Phong sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân hình gầy yếu chấp tay đứng trước cửa phủ, lẳng lặng nhìn các nàng.

"Thân thể không khỏe, liền trở về phòng nghỉ ngơi, không cần tiễn đưa chúng ta." Ôn Nhược Thủy đem ánh mắt dờn về phía chỗ hắn, ngữ khí đậm mạc nói.

"Cứ như vậy mà đi sao?" Hắn hỏi, thanh âm suy yếu mà vô lực, thỉnh thoảng nương theo một hai tiếng ho khan.

"Thánh mệnh khó từ." Nàng biện giải.

"Ôn Nhược Thủy." Hắn cúi đầu gọi tên của nàng.

Ôn Nhược Thủy vốn muốn leo lên yên ngựa liền dừng lại, mắt sụp xuống, cũng nhẹ giọng nói: "Người còn có chuyện gì muốn dặn dò ta sao?"

"Nàng thật vô tình." Hấn không phải chỉ trích, mà là trần thuật sự thực.

"Có thể." Nàng không phủ nhận.

Hấn đi tới bên người nàng, cầm tay của nàng, thanh âm mang theo thống khổ, "Nhưng vì sao nàng vô tình như vậy, ta vẫn là không buông tay được?"

"Người quá đa tình." Nàng muốn rút tay về, thế nhưng hấn nắm quá chặt, "Buông ra, ta còn phải cùng đoàn sứ giả hội hợp."

"Thật vô tình. . ." Hấn đầu hơi nghiêng, một búng máu phun trên tảng đá, đỏ thẫm một màu, nhìn thấy mà giật mình.

"Người. . ." Nàng quay đầu lại, "Tội tình gì?" Bức nàng như vậy để được gì? Hiện tại nàng thực sự không có biện pháp tâm bình khí hòa cùng hấn ở chung.

"Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (*)" Hấn nhẹ nhàng mà kiên định nói.

(đại loại là nắm tay cùng nhau sống đến bạc đầu ==)*

"Người cần tỉnh dưỡng." Nàng không đáp lại.

Lý Dật Phong yết hầu cảm thấy ngọt, lại phun ra một búng máu.

Hạnh nhi ở một bên chịu không nổi, "Tiểu thư, người coi như lừa gạt cô gia cũng tốt, hấn còn cứ thô huyết như vậy, người chưa ra kinh thành liền thành tân quả phụ a."

"Có việc gì chờ ta trở lại tính sau." Ôn Nhược Thủy đem khăn tay đưa cho hấn.

Hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, "Nàng còn có thể trở về sao?"

Nam nhân này thực sự là rất hiểu nàng. Ôn Nhược Thủy bất đắc dĩ lần thứ hai tách ra khỏi tầm nhìn của hấn, "Đương nhiên."

"Ta không tin."

"Thời gian thực sự sắp trễ rồi, Vương gia ngươi cũng cần phải tĩnh dưỡng, chúng ta sẽ không thể ở đây dây dưa."

"Ta với nàng cùng đi."

"Không được." Nàng kiên quyết cự tuyệt. Hấn hiện tại thân thể đâu chịu nổi lặn lội đường xa?

"Nàng có thể xem bản vương có hay không làm được." Hấn không chút nào nhân nhượng.

"Hà tất phải như vậy?" Giọng nói của nàng mềm nhũn.

Hấn đem nàng kéo lại gần, từng chữ từng chữ một nói: "Vậy nàng tại sao nhất định phải vì sai lầm của người khác mà nghiêm phạt ta?"

"Đừng ép ta." Nàng sắc mặt khê biến, "Ta chỉ là không có biện pháp miễn cưỡng chính mình."

"Đồng dạng, " hấn nhìn chăm chăm mắt của nàng, "ta cũng không có biện pháp miễn cưỡng chính mình quên nàng."

"Tiểu thư, rốt cuộc đi hay không đi?" Hạnh nhi ở bên cạnh thổi lửa.

"Người cầm miệng cho ta!" Ôn Nhược Thủy hỏa đại quay đầu hướng nàng rống lên một tiếng, sau đó nhìn sang trương phu, "Thời gian khởi hành lập tức sẽ tới rồi, đoàn sứ giả không có khả năng chờ đợi người."

"Người đâu!"

Ôn Nhược Thủy kinh ngạc nhìn từ bên cạnh hiện ra một chiếc xe ngựa.

Lý Dật Phong cười cười, "Ta sẽ không để cho bọn họ chờ." Phụ hoàng để Nhược Thủy tổng Gia Luật Phi Hùng đoàn người xuất quan, này là biểu thị bọn họ sẽ sớm chiều ở chung một đoạn thời gian, mà điều này làm cho hấn rất không yên tâm.

Cho dù nàng cái gì cũng chưa từng nói, nhưng hấn chính từ thần tình của nàng đoán ra, nàng đã sáng tỏ tâm tư của Gia Luật Phi Hùng.

Mà sự tình phát sinh tại lúc phu thê bọn họ đang chiến tranh lạnh càng thêm không ổn, hấn nói gì cũng không có khả năng ngồi xem mặc kệ.

"Tùy người." Nàng buông tha cùng hấn tranh chấp, nam nhân này một khi đã bướng bỉnh thì không thể nói lý.

"Theo ta ngồi xe đi." Hấn lôi kéo nàng hướng xe ngựa đi đến.

Ôn Nhược Thủy không phải tránh không ra, nhưng là nàng lo lắng nếu dùng sức quá mạnh lại làm bị thương hấn,

cuối đúng là bị hấn kiềm chế, đành leo lên xe ngựa.

Hạnh nhi ở phía sau len lén nở nụ cười. Tiểu thư rốt cuộc vẫn là luyện tiếc cô gia!

Chương 8

Đoàn người một đường thẳng hướng biên quan phía tây mà đi.

Bởi vì có Lý Dật Phong mang trọng thương gia nhập vào đội ngũ khiến hành trình bị ảnh hưởng không ít, cũng may song phương đều vẫn duy trì im lặng không nói.

Ôn Nhược Thủy không chỉ một lần khuyên hấn ở lại chờ vết thương khỏi hẳn lại tiếp tục, nhưng đều có kết quả giống nhau, cùng lọt vào vòng cự tuyệt của Lý Dật Phong.

Cuối cùng, nàng cũng lười hơn thua với hấn.

Tuy rằng Ôn Nhược Thủy đối với hấn vẫn có khúc mắc, nhưng bọn họ dù sao cũng là phu thê, trước mặt người khác chung quy vẫn cần duy trì biểu hiện hoà thuận vui vẻ giả dối, cho nên mỗi ngày lúc tìm nơi ngủ trọ hoặc hạ trại, hai người không thể tránh khỏi cùng ở chung một phòng.

Chỉ là, mỗi khi Lý Dật Phong muốn ôm nàng thì, nàng luôn luôn không tự chủ được hồi tưởng lại một màn không thể chịu nổi trong phòng ngủ ngày đó, từ trong tâm lý đều cảm thấy bài xích hấn gần gũi mà tránh thoát.

Điều này làm cho Lý Dật Phong bắt đầu dĩ càng thêm thống khổ.

Ngon đèn ở trên bàn chập chờn tranh sáng tranh tối, trong sương phòng vắng vẻ thính thoảng chỉ có âm thanh của ngọn đèn dầu lép bép cùng với tiếng hít thở của hai người.

Lý Dật Phong si ngốc mà nhìn khuôn mặt say ngủ của thê tử, lòng không khỏi tràn đầy phiền muộn.

Trong lúc sơ suất không kịp thời đem nha đầu mà mẫu phi ban cho xử lý triệt để, liền gây nên tai họa lần này. Mà

Nhược Thủy tạm thời không có biện pháp trừ tận gốc bóng ma trong lòng cũng là có nguyên do, hẳn chỉ hy vọng thời gian sẽ không lâu lắm, bằng không hẳn thực khổ sở.

"Đêm đã khuya, còn không ngủ?" Đương ngủ trên chăn đệm trải dưới đất Ôn Nhược Thủy mở miệng, sau đó trở mình, đem bóng lưng lưu lại cho hắn.

Lý Dật Phong không tiếng động cười cười. Nguyên lai nàng cũng không ngủ được.

Ôn Nhược Thủy hơi cau mày, mím chặt môi. Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm nàng như vậy, nàng cũng không phải người chết, thế nào lại không có cảm giác?

"Nhược Thủy, ta khát nước."

Ôn Nhược Thủy ở trong lòng nguyên rửa một tiếng. Đêm mai nhất định phải để Hạnh nhi nha đầu chết tiết kia qua ngủ chung để “phục vụ” hắn vậy.

Đứng dậy giúp hắn ngã chén trà, nàng xem hắn uống xong, sau đó đương nàng tiếp lấy cái chén thì, hắn cầm tay nàng.

"Nhược Thủy, muốn tha thứ cho ta thực sự khó khăn như vậy sao?"

Nàng đôi mắt buông xuống, "Ta nói rồi, cần có thời gian." Nàng sớm biết hắn theo tới chỉ để đảo loạn lòng của nàng, nhân lúc nàng không đề phòng sẽ xuất ra một màn chịu không thấu như vậy kích thích nàng.

"Theo ta ngồi một chút được không?" Hắn dè dặt hỏi.

Nàng rút tay ra, cầm lấy cái chén, xoay người, "Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường sớm."

Lý Dật Phong trong lòng thâm than. Nàng lại tránh né hẳn a.

Mà lúc này, Ôn Nhược Thủy cũng không có tâm trạng ngủ, liền dứt khoát mở cửa sổ nhà trọ, đưa mắt trông về phía xa.

Lòng nàng lúc này rối loạn tựa như những ngôi sao nhỏ đầy trời kia không ngừng di động lấp lánh, hết lần này tới lần khác tên “bị cáo” kia lại không chịu cho nàng một chút không gian yên tĩnh, kiên quyết muốn bắt đầu lại.

Khóe miệng nàng xả ra một nụ cười khổ. Ban đầu hẳn chẳng phải cũng cứng rắn như vậy sao? Tính cách này thực sự là làm cho người ta không chịu được mà...

Nghे được phía sau có tiếng động, nàng không quay đầu lại, cũng không nghĩ sẽ quay đầu lại.

Đương lúc một kiện áo choàng phủ lên vai thì, nàng ở trong lòng thở dài, xoay người.

Quả nhiên, hẳn cũng chỉ mặc một kiện trung y, nhưng lại đem áo choàng phủ thêm cho nàng, đây là ý định muốn hại nàng xót hẳn sao?

Thay hẳn đem áo choàng buộc lại, Ôn Nhược Thủy thanh âm dẫn theo tia khẩn cầu, "Người để ta một người yên lặng một lúc đi."

"Đang suy nghĩ cái gì?" Hẳn luôn nghĩ cảnh tượng nàng nhìn về phía xa xa luôn cho hẳn một loại cảm giác rất phiêu hốt, phảng phất như sau một khắc nàng sẽ tự hẳn bên người vĩnh viễn biến mất, điều này làm cho hẳn rất không an lòng, không khỏi nghĩ đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này.

"Không nghĩ cái gì, chỉ là đột nhiên có chút cảm khái mà thôi."

"Cảm khái thế sự vô thường?"

Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười, "Ta hình như là ở chỗ này gặp nàng lần đầu tiên."

Nàng nét mặt ửng đỏ, không mở mắt.

Là nha, hắn là ngay tại Thanh Châu thành này chính thức quán quít lấy nàng, từ đó về sau liền đem vận mệnh hai người găt gao buộc cùng một chỗ, muốn gỡ cũng gỡ không xong.

"Ngày mai ra khỏi thành hắn là còn có thể đi ngang qua trà lâu nơi chúng ta sơ ngộ, cùng đi uống chén trà được không?"

"Ngủ đi." Nàng đóng cửa sổ, hương chãn đệm dưới đất đi đến.

Hồi ức tốt đẹp luôn luôn dễ dàng trôi qua, hướng hồ lần bọn họ sơ ngộ, thật đúng là cùng với hai chữ "tốt đẹp" hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

"Có lúc, ta thật nghĩ nàng rất tàn nhẫn."

Ôn Nhược Thủy mím môi, không nhẹ không nặng trả lại một câu, "Kỳ thực, người cũng rất tàn nhẫn."

"Nhược Thủy --" hắn không hiểu.

"Là người khiến ta trở nên tàn nhẫn như vậy." Nàng nhẹ nhàng mà nói.

Lý Dật Phong nhất thời á khẩu không trả lời được....

Nào biết đâu người còn cảnh mắt!

Trà lâu cư nhiên đã không còn tồn tại, đoàn người lặng lẽ từ trên quan đạo đi ngang qua, xe ngựa lộc cộc.

Lý Dật Phong bỗng nhiên mơ hồ có chút thương cảm, ở trong lòng hấn nơi gặp nàng lần đầu đẹp đẽ là thế nay chỉ còn lại trong hồi ức!

Cả ngày hôm nay, nàng không ngồi trên xe cùng hấn, mà là cưỡi con ngựa đỏ thẫm của nàng, thông thả theo sát cạnh xe.

Hai bên đường cây cối cao to rợp bóng mát, mỗi khi cơn gió nhẹ thổi qua lại phát ra âm thanh "rào rào", thậm chí lâu lâu sẽ có một hai phiến lá cây úa vàng chậm rãi chao nghiêng.

Trời đã vào thu, phía Bắc Trường thành lúc này đương lúc mã tráng thú phi, chính là mùa săn bắn.

"Tiểu thư, chim kia." Hạnh nhi hưng phấn kêu to.

Chỉ thấy thấy thân ảnh của nàng mạnh mẽ từ trên lưng ngựa nhảy dựng lên, giữa không trung uyển chuyển xoay người, lại hạ xuống trên lưng ngựa, trong tay là một chú chim nhỏ lông trắng bạc điểm vài đốm đen.

"Con chim thật xinh đẹp!" Hạnh nhi cẩn thận tiếp nhận, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó khẽ buông tay, chim non một lần nữa tung cánh bay vào khoảng trời mênh mông.

"Nếu thích vì sao lại buông tay?" Phía trước Gia Luật Phi Hùng quay đầu lại nhìn Hạnh nhi cười hỏi.

Hạnh nhi về mặt chăm chú: "Là bởi vì thích mới buông tay a."

"Nga?" Gia Luật Phi Hùng về mặt thỉnh giáo.

"Chim non ly khai bầu trời tựa như cá lia xa nước, ta tình nguyện nhìn nó an nhàn tự tại bay trên bầu trời, cũng không muốn nhìn nó tại trong lồng vũng vầy điều linh."

Vốn là lời nói vô tâm, rơi vào tai "hữu tâm nhân" bỗng trong lòng giật mình.

Hai nam nhân ánh mắt không tự chủ được rơi vào thân ảnh một người, mà nàng lại đang nhìn phương hướng chim bay mắt kia thất vọng mắt mắt.

Lý Dật Phong nhăn thần hơi trầm xuống. Có hay không nàng cũng vì hấn mà mất đi đôi cánh bay lượn trên bầu trời? Cho nên nàng mới buồn bã như thế? Muốn chạy trốn hấn như thế?

Gia Luật Phi Hùng cũng thở dài trong lòng. Đúng vậy, hôm nay Ôn Nhược Thủy tuy rằng dịu dàng xinh đẹp, nhưng vô tình lại mất đi loại quang mang lóa mắt tại trên chiến trường.

Ôn Nhược Thủy bỗng dung nở nụ cười, nhẹ hô một tiếng, "Nga, Hạnh nhi, chúng ta so tài xem, ai tới lỗi rẽ kia trước."

"Tiểu thư, người lại muốn..." Hạnh nhi thúc ngựa đuổi theo.

Tiếng cười chủ tớ hai người như chuông bạc bay bổng tại không trung.

Lý Dật Phong nhìn thân ảnh các nàng chạy đi, có chút suy nghĩ, hấn tựa hồ rất lâu chưa từng thấy nàng nhiệt tình như vậy.

"Vương gia."

Lý Dật Phong thấy Gia Luật Phi Hùng giục ngựa đi tới bên cạnh xe, lễ phép cười đáp, "Gia luật tướng quân, có việc sao?"

"Vương gia có cảm tưởng gì?" Gia Luật Phi Hùng thẳng thắn hỏi.

Dân chúng phía bắc Trường thành quả nhiên là rất dũng mãnh a. Lý Dật Phong trong lòng không khỏi mỉm cười, "Tướng quân thì sao?" Hấn không đáp mà hỏi ngược lại.

Gia Luật Phi Hùng nhìn hấn ý vị thâm trường nói: "Tựa hồ mỗi người đều có một mảnh bầu trời thích hợp với họ nhất."

Lý Dật Phong bình tĩnh nói: "Người ta đều không phải là người kia, có vẻ thiếu cơ sở lập trường để xem xét điều thích hợp nhất đó."

Hai nam nhân nhìn nhau mỉm cười nhưng ai cũng nặng trĩu tâm tư.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước, đợi đến lúc bọn họ thấy chủ tớ Ôn Nhược Thủy, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Tại ngã ba đường gió có vẻ lớn, thổi phần phật lay động tay áo người trên ngựa, cũng thổi loạn lộn tóc dài vương bên gò má nàng. Ánh dương quang vàng rực rơi trên y phục nhàn nhạt vàng của nàng, nhất thời chói mắt đến khiến kẻ khác không thể nhìn gần.

Mà ở trước ngựa của nàng, bừa bọn ngỗ ngang mười mấy tên bịt mặt, đao kiếm rải rác khắp nơi đủ để nói rõ bọn họ là những người nào.

"Cảm tạ nữ hiệp." Bên cạnh là một đám người lữ hành vẫn đang kinh hoàng chưa dứt.

"Tiểu thư, Vương gia bọn họ tới." Hạnh nhi hướng chủ tử thông báo.

Lý Dật Phong từ trên xe xuống tới, cau chặt mày kiếm, "Bọn họ là ai?"

"Một đám thổ phi lâu la không có mắt." Hạnh nhi cười hì hì trả lời.

Gia Luật Phi Hùng nghe vậy cười ha ha, "Đừng nói là mấy tên tiểu mao tặc, cho dù là thiên quân vạn mã, Ôn tướng quân cũng chưa từng e ngại."

"Gia Luật tướng quân quá khen rồi." Ôn Nhược Thủy thu lại vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Mọi người đột nhiên phát hiện, khí thế đường hoàng sắc bén vừa rồi của nàng trong nháy mắt đã tiêu thất như chưa từng tồn tại, phảng phất tất cả bất quá chỉ là bọn hấn gặp ảo giác.

Người của nàng tựa như một hồ nước, không gió thì bình tĩnh vô ba, nếu gặp cuồng phong, nhất định sóng to gió lớn cuộn trào mãnh liệt, khí thế kinh người.

Gia Luật Phi Hùng ánh mắt không khỏi thâm trầm.

"Khụ khụ..." Lý Dật Phong đưa tay vuốt ngực, mặt hiện vẻ đau đớn.

Ôn Nhược Thủy lập tức nhảy xuống, thân thủ đỡ lấy hắn, trách cứ nói: "Bên ngoài gió lớn, người đi ra làm gì?"

"Nàng không sao chứ?"

"Có việc chính là bọn người nằm trên mặt đất a." Hạnh nhi tại một bên xen vào.

"Quay về trên xe." Ôn Nhược Thủy khẩu khí nửa mang theo mệnh lệnh.

"Được rồi." Hắn gật đầu.

Ôn Nhược Thủy quay đầu lại nhìn thoáng qua bọn thổ phỉ trên mặt đất còn đang rên la thống khổ, hướng về phía tướng lĩnh của mình đang hộ tống đoàn sứ giả căn dặn, "Mang một đội nhân mã đem những tên này tống đến Thanh Châu phủ, sau đó đuổi theo đội ngũ."

"Thuộc hạ tuân mệnh."

"Đi thôi." Nàng không hề xem những người đó, đỡ trượng phu trở về xe ngựa.

Phía sau Gia Luật Phi Hùng vẻ mặt buồn bã. Có lẽ, chỉ cần nàng nguyện ý, đâu cũng có thể là bầu trời cho nàng bay lượn....

Tổng quân ngàn dặm, cuối cùng vẫn phải từ biệt.

Hai đội nhân mã tại trước biên thành gửi gắm lẫn nhau câu bảo trọng, Gia Luật Phi Hùng ánh mắt lưu luyến liếc nhìn Ôn Nhược Thủy, lúc này mới quay đầu ngựa thúc roi mà đi.

Nhìn về phía cảnh trí quen thuộc trước mặt, Ôn Nhược Thủy nhắm mắt lại, cảm thụ làn gió nơi biên tái (**biên cương*) mang theo cát bụi quất vào mặt.

Chẳng qua, ngần ngừ mới mấy tháng, mà như nàng đã ly khai lâu thật lâu.

"Tiểu thư, ở đây gió lớn, chúng ta trở về thành đi." Hạnh nhi lấy tay che mắt khỏi một trận gió cát đột ngột thổi tới, vừa mở miệng liền ăn đầy cát, "Phi, phi..."

Ôn Nhược Thủy quay đầu liếc nhìn nàng một cái, mắt mang tiểu ý, nhẹ hô một tiếng, quay lại cửa thành.

Vừa vào thành, liền thấy xe ngựa Lý Dật Phong đứng ở cách đó không xa, hấn cũng đang vén màn hương cửa thành ngắm nhìn, lại tựa hồ như ngóng đợi.

Tâm tư vừa chuyển, nàng thúc ngựa chạy qua.

"Sao lại không trở về dịch quán nghỉ ngơi?"

Hắn cười cười, "Muốn nhìn một chút nơi nàng lớn lên."

"Chờ người thân thể tốt lên rồi hãy nhìn." Nàng quan sát khí sắc hắn. Một đường ngựa xe mệt nhọc đối với thân

thể hần mà nói quả thật là tai hại vô ích, sắc mặt đen nay vẫn chẳng gặp được chút huyết sắc, trái lại còn tăng thêm phần tiều tụy.

"Kỳ thực chúng ta cư ngụ chỗ này lâu dài cũng không trở ngại." Hần nguyên bản vốn là nhân tử Vương gia, tính thích ngao du thiên hạ, phụ hoàng từ trước đến nay đều ngầm đồng ý.

Ôn Nhược Thủy cười cười, không để ý: "Biên tái lạnh khủng khiếp, Vương gia trụ không quen."

"Nàng có thể, ta liền có thể." Hần kiên định nói.

Nàng không muốn cùng hắn tranh luận vấn đề này, đạm cười nhìn trên đường bách tính yên vui vắng lai, trong lòng tràn đầy vui sướng không thể miêu tả bằng lời.

"Ngày mai đội hộ tống liền phải hồi kinh, không biết Vương gia có gì muốn nhắn gửi?"

"Ta buổi chiều viết một phong thư, bọn họ mang về trình phụ hoàng là được."

Ôn Nhược Thủy gật đầu, nhìn Hạnh nhi tại cách đó không xa cùng người buôn bán nói chuyện với nhau, cười ra tiếng, "Nha đầu kia thật giống như là chim sỏ lông, hoàn toàn không nhớ rõ chủ tử ta đây a."

Lý Dật Phong sùng nịch nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, thầm nghĩ: nàng cũng không phải thế sao, trong lòng tràn đầy phong cảnh nơi biên tái, trong mắt nào còn có ta tồn tại?

Ly kinh thành càng xa, trên mặt nàng tươi cười càng nhiều hơn, quả nhiên nàng thủy chung nghĩ kinh thành là nơi ràng buộc.

"Tiểu thư, tiểu thư, người xem, " Hạnh nhi mặt mày rạng rỡ chạy về, đưa tay thượng lên vật gì đó như hiến vật

quý trước mặt chủ tử, "Cực phẩm lông hồ ly nga, năm nay mùa đông có thể làm áo choàng hay khăn quàng cổ cho tiểu thư a."

Ôn Nhược Thủy trêu ghẹo nhìn nàng, "Yêu, Hạnh nhi nhà ta thật đúng là chu đáo, không biết sau này có trọng phu, có còn nhớ tới chủ tử này là ta hay không?"

Hạnh nhi không chút nào tỏ ra yếu kém dẫu môi cãi lại, "Nô tỳ mặc kệ như thế nào trong lòng đều có tiểu thư, thế nhưng từ khi tiểu thư có cô gia liền vắng vẻ Hạnh nhi, thực sự là như thế a."

"Nha đầu chết tiệt kia." Ôn Nhược Thủy làm bộ giờ roi.

Hạnh nhi cười tiến vào trong xe ngựa, tối hậu còn không quên hướng chủ làm một cái mặt quý.

"Các người về dịch quán trước, ta trên đường đi dạo một chút." Nàng xuống ngựa, đem dây cương giao cho người hầu một bên phân phó.

Lý Dật Phong vén rèm xuống xe, "Ta cùng nàng đi một chút." Ngồi trên xe ngựa lâu như vậy, hấn cũng rất muốn hít thở không khí bên ngoài.

Ôn Nhược Thủy chần chờ một chút, cuối cùng gạt đầu đồng ý, "Cũng tốt, các người trở về đi."

Hạnh nhi từ cửa sổ xe lộ ra đầu, nháy mắt nói: "Tiểu thư, người cũng coi như một nửa là dân bản xứ, cần phải tận tình làm chủ a."

"Đi nhanh đi, người nói nhiều nhất." Ôn Nhược Thủy cười mắng.

Nhìn người hầu đánh xe ngựa đi xa, Ôn Nhược Thủy lúc này mới chuyển hướng trọng phu, "Chúng ta cũng đi

thôi."

Hai người thông dong chậm rãi bước tại đầu đường, vô tình đưa tới không ít ánh mắt hiếu kỳ.

Bọn họ một thân cầm y ngọc phục như vậy, dung mạo tuấn nhã tú lệ, vừa nhìn liền biết thân phận bất phàm, cũng khó trách bách tính biên thành chú ý.

Cũng may, hai người sớm thành thói quen, bình chân như vại.

Thấy bên cạnh có một trà lâu, Ôn Nhược Thủy thuận miệng nói: "Chúng ta uống chén trà đi." Nói vừa ra miệng, mới nghĩ đến người bên cạnh xuất thân hậu duệ quý tộc, vì vậy sửa lại lời nói: "Phía trước có một gian trà lâu, tới đó uống ba."

"Không cần, ta không phải người được nuông chiều như vậy." Lý Dật Phong kéo tay nàng.

"Vậy được rồi." Nàng bắt đắc dĩ cùng hắn nhau đi vào trà lâu, hướng lão bản nói: "Hai chén trà."

"Đến ngay a!"

Lý Dật Phong nhìn lão bản thuần thực ở trên bàn đặt lên hai bát sứ lớn, ngắt hai lá trà bỏ vào, sau đó tưới nước sôi đang đun trên lò lên, cười nói: "Hai vị mời dùng."

Ôn Nhược Thủy nhìn hắn có chút giật mình, không khỏi phì cười, "Nếu không quen, không nên miễn cưỡng."

Lý Dật Phong kiên trì nói: "Sẽ không."

Trên mặt nàng nét tươi cười càng thêm vui vẻ.

Hắn không cam lòng bị nàng xem như trò hề, bưng bát liền uống một hơi.

Ôn Nhược Thủy không kịp ngăn cản, liền thấy hắn gắp nước trà nóng đến phải lấy tay quạt đầu lưỡi, nhin không được che miệng cười rộ lên. Chuyện ấu trĩ như vậy hắn cũng làm được a.

"Nuơng tử ..." nàng cũng quá không chừa cho hắn mặt mũi nha, cười đến trắng trợn như vậy!

Nàng một bên cười, một bên đem khăn tay đưa qua, "Lau...lau một chút... Ha ha..." Vứt đi vinh quang của vương tử, ném đi ngoại y nho nhã thư sinh, kỳ thực, hắn thật đúng là rất ... khả ái.

Lý Dật Phong hơi có chút không cam lòng tiếp nhận khăn tay chà lau khóe miệng cùng những giọt nước rớt trên áo.

Chờ hắn rót cục đem trà uống đến trong miệng, không khỏi hơi nhíu mày. Vị trà này thực sự mà nói không được ngon lắm a.

"Ta nói rồi người uống không quen." Nàng sâu xa nói.

"Uống nhiều thành thói quen." Hắn lơ đãng.

Ôn Nhược Thủy lắc đầu, đem trà uống một hơi cạn sạch, lấy tiền đặt lên bàn, "Lão bản tính tiền."

"Hai vị đi thông thả."

Lý Dật Phong đuổi theo nàng chạy ra, bất ngờ ngực cảm thấy đau đốn, không khỏi cúi gập thắt lưng.

Ôn Nhược Thủy cảm giác được liên quay đầu lại, thấy thể chạy tới bên người hắn, ngòì xồm xuống hỏi: "Làm sao vậy?"

"Có lẽ bị gió xộc vào phổi." Thân thể hắn thực sự là càng ngày càng yếu ớt như Tây Thi.

"Quên đi, chúng ta quay về dịch quán." Nàng lo lắng nhìn hắn.

"Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi."

Nàng nhin không được thờ dài, "Người đây là chịu tội gì?"

Lý Dật Phong nhìn nàng không nói chuyện. Bởi vì yêu nàng, hắn có thể làm rất nhiều chuyện trước đây căn bản không hề nghĩ ngợi qua, nếu đã nắm tay, hắn vô luận như thế nào cũng không muốn lại buông ra....

Tiểu bước lão đại phu, Ôn Nhược Thủy đứng trong hậu viên dịch quán nhìn bầu trời trầm tư suy nghĩ.

“Cấp nộ công tâm, tích tụ trong lòng, khí huyết hai lần đại thương lại không lưu thông tốt...” Nàng nghe không hiểu rõ lắm, tối hậu lão đại phu mới nói một câu, “tâm bệnh cần dùng tâm dược” - nàng lúc này bắt đầu có chút minh bạch.

"Tiểu thư, đại phu khai rất nhiều dược bổ khí dưỡng huyết." Hạnh nhi báo cáo.

"Ta biết."

"Đọc đường đi, cô gia uống đều là được giống như vậy, vì sao không có chút khởi sắc?" Hạnh nhi nhin không được hoài nghi những đại phu này...đều là lang băm a.

"Tâm bệnh." Ôn Nhược Thủy hé ra một nụ cười khở.

Hạnh nhi do dự một chút, nói: "Tiểu thư, người coi như thương cảm cô gia, đừng lãnh đạm với hấn như thế nữa."

Đều không phải do nàng muốn, chỉ là mỗi khi hấn muốn cùng nàng thân cận là lúc, nàng tự bản năng có chút bài xích, chính nàng cũng rất bất đắc dĩ a.

"Ta sẽ tận lực." Nàng hứa hẹn.

Hạnh nhi đứng phía sau nàng lặng lẽ lắc đầu, "Vậy nô tỳ đi trước giúp cô gia sắc thuốc."

"Ân."

Ôn Nhược Thủy hướng cửa phòng nghi nhìn thoáng qua, chân chờ một chút, mím môi, vẫn là đi qua.

Vừa vào cửa liền thấy hấn nằm trên giường, sắc mặt cực kém, đôi môi càng không có chút máu. Cũng không biết đến tột cùng là phong sương nơi biên tái làm nặng thêm bệnh tình hấn, hay là hấn tâm bệnh ngày càng trầm trọng.

"Không biết ngươi đến tột cùng là dẫn vật chính mình hay là dẫn vật ta." Giọng nói của nàng lộ vẻ bất đắc dĩ cùng u oán, chân chờ tại bên giường ngò xuống.

"Nàng đau lòng sao?" Tay hấn vừa vươn ra lại rút về, buông mí mắt nhẹ nhàng mà nói.

"Vi sao lại không?" Nàng hỏi ngược lại.

Trầm mặc... thứ trầm mặc làm cho tâm hoảng, hít thở không thông....

"Vậy nàng chứng minh đi, đừng ngủ dưới đất nữa." Hồi lâu, hấn đánh vỡ bầu không khí vô cùng ngưng trệ giữa hai người.

Ôn Nhược Thủy không được tự nhiên nhếch khóe miệng, "Hào."

Lý Dật Phong nhìn nàng muốn nói lại thôi. Hấn căn bản không muốn bức nàng, chỉ là hấn đã không thể chịu đựng được nàng tiếp tục bài xích hấn như vậy. Đau khổ, vậy liền cùng nhau đau khổ là được rồi...

Chờ Hạnh nhi bung dược tiến đến liền cảm giác trong phòng bầu không khí rất quái lạ, không khỏi cẩn thận quan sát thần tình hai vị chủ tử.

"Tiểu thư, thuốc được rồi."

"Đưa cho ta đi."

"Nô tỳ cáo lui." Hạnh nhi sáng suốt quyết định ly khai bằng tốc độ mau nhất.

Nghe được thanh âm đóng cửa phòng, Ôn Nhược Thủy bắt giác nghĩ... nha đầu kia...

Lý Dật Phong nhìn nàng dùng thìa sứ quấy dược cho nguội bớt, thỉnh thoảng thổi vài cái, thần tình nhu hòa mà chuyên chú, phảng phất như thế gian chỉ có chuyện này là đặc biệt đáng giá nàng làm mà thôi.

Bờ môi mềm mại khẽ nhếch, thanh âm vang lên, là loại âm sắc trong trẻo lộ ra một tia mềm mại đặc biệt thuộc về

nàng, "Bớt nóng rồi, uống nhanh đi."

Hắn thân thủ tiếp nhận, không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Ôn Nhược Thủy thay hắn ngã chén trà, để hắn xúc đi vị đắng trong miệng.

"Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng sớm nghỉ ngơi đi." Hắn vừa nói, một bên quan sát thần tình của nàng.

Quả nhiên, nàng vừa nghe hắn nói xong, nhú mày, đôi môi mím chặt, thoáng chần chờ một lúc mới gật đầu.

Đem tất cả dọn dẹp thỏa đáng, nàng cài then cửa lại, chậm rãi trở về bên giường.

Tối nay không trăng không sao, ánh nến trong phòng cũng mờ không mấy sáng rõ, hai người ngồi đối diện tại đầu giường, trong chốc lát không nói gì.

"Lên giường ngủ đi." Hắn phát ra một tiếng than nhẹ.

Ôn Nhược Thủy đứng dậy muốn đi thổi tắt ánh nến, bị hắn ngăn cản, "Quá tối nàng lại loạn tưởng."

Nàng sụp mắt. Người này tối nay quả nhiên là không dự định buông tha nàng. Nàng không khỏi có chút giã dựa nói: "Thân thể của người..."

"Điểm khí lực ấy ta vẫn phải có." Hắn không chút lưu tình bác bỏ lý do của nàng. *(ta phục anh, máu thì phun như suối mà tình lực thì... =.=)*

Ôn Nhược Thủy chậm chạp đem y phục trên người từng kiện từng kiện cởi ra, đến khi chỉ còn chiếc yếm màu hồng thì dừng lại, nhắm chặt mắt.

Cảnh tượng thân thể trần truồng quăn quít lấy hấn lại một lần nữa hiện ra trước mắt khiến tay nàng bất giác run nhè nhẹ. Không được nghĩ, không được nghĩ...

Đột nhiên một cổ lực đạo đem nàng túm lên trên giường, xoay người một cái, thân đã bị hấn áp đảo xuống dưới, nàng nghe được tiếng nói hấn mang theo tình dục mà trở nên khàn khàn, "Nhuộc Thủy, mở mắt ra, nhìn ta."

Ôn Nhuộc Thủy lông mi run rẩy, chậm chạp không chịu mở mắt.

Hấn hôn lên mắt của nàng, mang theo dụ dỗ nói: "Mở mắt nhìn ta, cái gì cũng không cần nghĩ, ngoan..."

Trọn một đêm, ngay lúc nàng phản đối giãy dụa cùng vài lần muốn nôn, hấn một lần lại một lần bướng bỉnh giữ lấy nàng, một lần lại một lần thét gào nhượng nàng nhớ kỹ, hấn cho tới bây giờ liền chỉ có nàng, một mình nàng mà thôi...

Một đêm qua đi, nàng uể oải mệt mỏi, cũng không chịu nổi chu công triệu hồi mà mơ màng đi vào giấc ngủ.

Hấn cũng kiệt sức, nhưng cả nhân lẫn tâm đều thư sướng, ôm nàng trong ngực, nặng nề mà ngủ...

Chương 9

Ôn Nhược Thủy quả thực cực kì xấu hổ cùng buồn bực, đêm đó qua đi, đánh chết nàng cũng không ở cùng một phòng với trượng phu.

Nghĩ tới đêm nọ hai người quá mức kịch liệt, nàng không còn mặt mũi nào mà trụ lại dịch quán nữa, liền sai Hạnh nhi ra ngoài thuê một nhà dân dọn tới ở.

Lý Dật Phong thấy thế chỉ mỉm cười, lơ đãng nói: "Trong dịch quán đều là người thức thòi a."

"Người trông ai cũng mặt dày như ngươi sao?" Nàng cắn răng trừng mắt hắn.

"Là là là, là ta chẳng biết liêm sỉ, liên lụy tới nương tử." Hắn vừa nói vừa sấn tới ôm cổ nàng, "Hiện tại chúng ta dọn ra bên ngoài, nàng sẽ không cùng ta phân phòng ngủ chớ?"

"Mơ tưởng." Nàng cố sức giẫm hắn một cước, khiến hắn buông tay.

Lúc này, Hạnh nhi từ bên ngoài đi vào, theo sau là lão đại phu mấy ngày trước thay Lý Dật Phong chữa bệnh.

Đương lão đại phu bắt mạch cho Lý Dật Phong thì vẻ mặt vui mừng, "Tích tụ trong lòng bấy lâu vừa thông suốt, bệnh quả nhiên lập tức chuyển biến tốt đẹp, chỉ cần tiếp tục dùng dược lần trước ta khai, tinh dưỡng nhiều hơn sẽ khỏe lại."

"Phiền phức đại phu."

"Phu nhân khách khí, đây là bổn phận của lão hủ."

"Hạnh nhi, đem ngân lượng cấp đại phu, thuận tiện thay ta tiền đại phu ra ngoài."

"Đa tạ phu nhân."

"Lão nhân gia, thỉnh đi theo ta."

Nhìn Hạnh nhi dẫn lão đại phu ly khai, Ôn Nhược Thủy nghĩ ông ta chắc là lang băm cũng không chừng, mấy ngày trước đây nghe hắn nói nghiêm trọng như vậy, thế nào mới qua mấy ngày, lại nói thành hai tình trạng bất đồng xa đến như thế?

"Tám phần mười là một lang băm a." Nàng thì thảo tự nói, hay là đổi một đại phu thay trương phu xem bệnh nhỉ?

Lý Dật Phong nghe được lời của nàng, trong lòng cười thầm. Đây cũng khó trách, nàng tuy tinh thông binh pháp am hiểu võ công nhưng đối với y lý mà nói hoàn toàn không biết gì cả.

"Ngày hôm nay khí trời thật tốt, chúng ta đến trong viện ngồi đi." Hắn lôi tay nàng kéo đi ra ngoài.

Ngôi nhà này gần bờ sông, một gian chủ ốc, hai gian sương phòng, còn có một gian trù phòng, có hàng tre trúc rào quanh với giàn dây leo quấn quít, rất có phong vị ẩn dật nơi thôn quê yên ả.

Trong viện là một cái bàn làm từ một khối đá thiên nhiên, bên cạnh bày vài cái ghế đá. Ngồi ở trong viện có thể nhìn được cảnh trí thoáng đãng xung quanh.

Lý Dật Phong đột nhiên nghĩ định cư lâu dài ở đây có lẽ cũng rất tự tại, "Nương tử, không bằng nàng cùng ta định cư ở đây được không?"

Ôn Nhược Thủy không để ý đến hắn, tự mình đi tới trước rào giậu nhìn về xa xa phía núi non trùng điệp, lặng lẽ

không nói gì.

Hắn đi qua, ôm lấy thắt lưng của nàng, cảm giác được nàng hơi có chống cự, liền tăng thêm lực đạo, "Đang suy nghĩ cái gì?"

"Nơi núi rừng này đã từng mai táng rất nhiều huynh đệ của ta." Nàng thương cảm nói.

"Bọn họ nhìn thấy hòa bình hôm nay tất sẽ mỉm cười nơi chín suối." Hắn an ủi nàng.

Nàng nhắm mắt rồi lại lần nữa mở ra, chấn tác tinh thần nói: "Chúng ta cũng thử lao động tay chân một phen, câu cá làm cơm trưa được không?"

"Tốt." Hắn vui vẻ đồng ý.

Câu cá thì phải có cần câu, vì vậy hai người tìm mấy đoạn tre tới, tọt tay chế thành cần câu, sau đó đem đến bờ sông câu cá.

Hạnh nhi tiên lão đại phu một đoạn đường, thuận tiện đến chợ mua thức ăn, sau khi quay về liền thấy thân ảnh tiểu thư cùng cô gia tại bờ sông điềm tĩnh ngồi thả câu, không khỏi hiểu ý cười, tiến vào trù phòng chuẩn bị bữa trưa.

Ôn Nhược Thủy nằm trên thảm cỏ mềm mại dần dần gặp cơn mệt mỏi kéo tới, chẳng bao lâu liền tại giữa nơi trời xanh nước biếc mang theo nụ cười khẽ ngủ thiếp đi.

Một hồi lâu không nghe thấy động tĩnh của nàng, quay đầu lại đã thấy khuôn mặt nàng ngủ say, Lý Dật Phong không khỏi cười cười, đưa tay lấy áo choàng đắp lên thân thể của cô.

Sinh sống tại nơi thanh tịnh mà xinh đẹp như vậy, đã từng là chuyện hắn tha thiết ước mơ, hôm nay tại không cầu

mà chiêm được.

Dưỡng bệnh đương nhiên rất nhàn nhã, khung cảnh lại yên bình, Lý Dật Phong dần dần có cảm giác thích ý muốn ẩn cư...

Nhìn thê tử ngồi xồm trong viện nhỏ cỏ, hần hơi nhượng mảy. Buổi tối hần âu yếm nàng vẫn còn chống cự, xem ra muốn cho nàng hoàn toàn quên mất bóng ma này còn cần một ít thời gian.

Nàng ngày hôm nay ăn mặc thập phần giản dị mà không mất phần thanh nhã, châu sai ngày xưa thường cài trên đầu cũng đổi thành một thanh trâm bạch ngọc.

Hần biết nàng có tâm sự, bởi vì nàng còn yêu cầu Hạnh nhi hôm nay chuẩn bị thức ăn chay, mà đương hần hỏi Hạnh nhi thì đáp án là -- từ lúc nàng theo tiểu thư tới giờ, ngày này hàng năm đều là như vậy.

Bạch sam, đạm nhan, chay tịnh. Thần tình của nàng cũng lộ ra nhàn nhạt ưu thương.

Hần muốn hỏi, rồi lại sợ động đến chuyện thương tâm của thê tử, nhưng mà không hỏi, hần trong lòng lại khó chịu vô cùng. Trái lo phải nghĩ, cũng không có biện pháp lưỡng toàn.

Ôn Nhược Thủy cũng không biết suy nghĩ trong lòng hần, ở trong viện nhỏ xong cây cỏ liền đến một bên tẩy trừ bùn đất trên tay.

"Nương tử ..." hần do dự.

"Ân?" Ôn Nhược Thủy lên tiếng.

"Nàng. . ." Nàng xác thực rất khó nói nên lời a!

"Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?" Đợi mãi thủy chung cũng không thấy hấn tiếp tục, nàng đơn giản trực tiếp hỏi.

"Ta muốn hỏi, " hấn ánh mắt lóe lên, "Sao hôm nay nàng không cài phượng sai?"

Hạnh nhi trốn ở phía sau cửa trù phòng võ trán liên tục. Ngay cả nàng còn nhìn ra cô gia lúng ta lúng túng, tiểu thư thế nào lại nhìn không ra, cô gia thực sự là. . .

Ôn Nhược Thủy mỉm cười, "Không muốn cài." Ngươi không nói cũng được, áp a áp ứng như vậy, phân nửa là không phải chuyện tốt lành gì.

"Ta là muốn nói. . ." Vẫn không ra! Lý Dật Phong có điểm khinh thường chính mình nha!

"Nói cái gì?" Nàng dù bận vẫn ung dung hỏi.

"Nàng không có gì để nói với ta sao?"

Từ trù phòng truyền đến tiếng thở dài, Ôn Nhược Thủy làm như không nghe thấy gì liếc mắt, mỉm cười như cũ, "Không có."

Xem nàng đi tới trước thạch bàn ngồi xuống, hướng trù phòng nói: "Hạnh nhi, ta đói bụng", Lý Dật Phong cũng theo qua, ngồi vào chỗ đối diện nàng.

Ôn Nhược Thủy cũng không để ý đến hấn, mặc hấn một mình thiên nhân giao chiến.

Thực sự là xem không đặng mà! Hạnh nhi bụng com nước từ trù phòng đi ra, một bên bày biện trên bàn, vừa nói:

"Tiểu thư, cô gia là muốn hỏi người vì sao hàng năm ngày này đều làm như vậy."

Ôn Nhược Thủy nở nụ cười.

Lý Dật Phong... xấu hổ cười!

"Tiểu thư, vì sao?" Hạnh nhi lá gan bự hơn truy vấn.

"Để tưởng nhớ một cố nhân." Nàng nhẹ nhàng nói ra đáp án.

Nàng đã nói a... hẳn những tưởng nàng sẽ không nói, nhưng nàng lại nói! (*A này lằng nhằng kinh =.=*)

"Là cố nhân như thế nào?" Lý Dật Phong được nước lấn tới.

"Ân nhân cứu mạng." Ôn Nhược Thủy cầm đũa lên, nhìn thoáng qua Hạnh nhi, lại nói: "Rượu ta bảo người mua đâu?"

"Mua rồi tiểu thư, bây giờ mang ra sao?" Khó có được lúc tiểu thư nhiệt tình hăng hái vậy nha!

Ôn Nhược Thủy lắc đầu, "Không phải ta uống."

"Cô gia muốn uống?" Hạnh nhi kinh ngạc, "Cô gia hiện tại có thể uống rượu sao?"

"Ta không thể a." Lý Dật Phong khẳng định ngay lập tức.

"Là để cố nhân uống." Ôn Nhược Thủy vẫn như cũ nhàn nhạt đáp.

Lý Dật Phong suy nghĩ một chút, cảm lấy chiếc đũa. Không nên hỏi thì hơn.

"Một hồi theo ta cùng đi được không?" Không ngờ, Ôn Nhược Thủy ăn một ngụm sau, nhìn hấn nói một câu như vậy.

"Ách? Hào a." Lý Dật Phong tâm tình trong nháy mắt phần chấn hấn lên.

"Nô tì thì sao? Tiêu thư?" Hạnh nhi chỉ vào mũi mình.

"Người ở lại trông nhà."

Lý Dật Phong không khỏi bật cười.

Hạnh nhi vẻ mặt bất mãn!

Bất quá, sau khi ăn xong thấy tiêu thư cùng cô gia hai người mang theo hai vò rượu chỉ là đi tới bờ sông cách đó không xa, nàng liền hết ảm ức.

Nhìn nước sông chậm chậm trôi, Lý Dật Phong có chút nghi hoặc, "Vì sao lại tới nơi này?"

Ôn Nhược Thủy sâu kín thờ dài, nhìn vò rượu trong tay nói: "Hấn sau khi chết bị vó ngựa giẫm đạp giày xéo hoàn toàn biến dạng, ngay cả như vậy, ta cũng không thể đem thi thể hấn mang về mà chôn cất cho tử tế, cho nên hàng năm cũng chỉ có thể hương về phương xa kia tế hấn một chén rượu nhạt mà thôi." (*ta thương a này nhất L*)

Nàng cúi đầu, hấn nhìn không thấy gương mặt của nàng nhưng tinh tường nhận ra chuỗi lệ nàng rơi rơi, tâm hấn bỗng chốc co rút lại, không nói nên bất luận lời an ủi nào.

"Nếu như không phải hấn thay ta cần một mũi tên đó, mất mạng chính là ta." Nàng thanh âm nghẹn ngào, lấy tay áo lau lệ, ngờ đâu càng lau càng nhiều.

"Hấn thích uống rượu?" Lý Dật Phong thử hỏi.

Ôn Nhược Thủy cười yếu ớt, khước mắt còn vương lệ, "Là nha, Trần đại ca rất thích uống rượu, không rượu sẽ không vui." Hấn yêu nhất đó là "Thiên đao tử" nơi biên tái, cay nồng mà rất bình dân.

"Chúng ta cùng nhau kính hấn một chén." Cảm tạ hấn bảo hộ nàng, bằng không liền không có hạnh phúc của hấn hôm nay.

Nàng nước mắt tuôn rơi, mở vò rượu, nhìn viễn phương: "Hấn chỉ thích uống nguyên vò rượu, nói như vậy mới thông khoái." Nói rồi, nàng đem rượu quẳng xuống giữa sông, ôn nhu thì thầm: "Trần đại ca, Nhược Thủy ở chỗ này bái tề ngươi."

Lý Dật Phong bắt chước nàng đem rượu ném vào lòng sông, trong lòng yên lặng nói: đa tạ!

Nhìn vò rượu chìm nổi rồi biến mất giữa làn nước, Ôn Nhược Thủy nhắm mắt lại, lệ nhưng không cách nào ngừng được, đau thương nàng ẩn giấu đã lâu, chôn thật sâu, rất sâu.....

Hấn vươn tay ôm lấy nàng, nàng tựa vào lòng hấn lên tiếng khóc lớn, nức nở mãi không ngừng.

Hấn nhẹ nhàng mà vỗ về lưng nàng, mặc cho nàng đem bi thương trong lòng phát tiết đi ra. Hấn không trách lòng nàng thủy chung vẫn cất giấu hình bóng một người, không có người này liền không có nàng, không có nàng liền không có hấn hạnh phúc như bây giờ.

Dần dần, tiếng khóc của nàng nhỏ lại, dựa vào ngực hẳn không có động tĩnh, hẳn cúi đầu nhìn thoáng qua, bất giác mỉm cười, thì ra nàng khóc đã mệt rồi ngủ thiếp đi mất.

Hạnh nhi đứng trong nhà mơ hồ nghe được tiếng khóc của chủ tử, còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, thẳng đến khi thấy cô gia ôm tiểu thư đôi mắt sung đỏ vào cửa, mới dám tin mình không có nghe sai.

"Tiểu thư, nàng làm sao vậy?" Hạnh nhi đem thanh âm đè xuống thật thấp, sợ làm chủ tử giật mình tỉnh giấc.

"Không có việc gì." Lý Dật Phong cũng cúi đầu trả lời, sau đó đem người ôm vào phòng ngủ.

Hôm nay, Hạnh nhi như thường lệ đem cá cô gia câu được nướng lên, mang vào bàn ăn.

Ôn Nhược Thủy vừa đến bên cạnh bàn liền che miệng chạy đến một bên nôn khan.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Hạnh nhi vẻ mặt lo lắng thay chủ tử vỗ bối.

Nàng xua tay, "Không có việc gì, bỗng nhiên muốn ói." Vỡ ngực chờ cảm giác buồn nôn đó biến mất, nàng đi tới ghé đá, sau đó lại một lần nữa bung miệng chạy mất.

Lý Dật Phong cầm quyển sách từ trong phòng đi ra, thấy một màn như vậy, ánh mắt biến đổi, hướng phía Hạnh nhi phân phó, "Đi, nhanh đi thỉnh đại phu."

Đại phu? Hạnh nhi đương rồi nên nghe gì cũng làm theo, xoay người hướng bên ngoài chạy đi.

"Muốn chết, thế nào lại vừa nghĩ đã muốn nôn rồi?" Ôn Nhược Thủy vỗ ngực, nhin không được chửi bới.

Hắn cười giúp nàng vỗ lưng, "Đừng nói lung tung, cái gì mà chết với không chết, không có việc gì đâu, có thể, là chuyện vui đó."

"Chuyện vui gì mà lại hành hạ người ta như thế a."

Lý Dật Phong cười lắc đầu. Ở trong quân quá lâu, nha hoàn bên người lại chưa trải sự đời, cũng khó trách nàng đối việc này không hề phát hiện.

"Ta xem hôm nay một hột com cũng ăn không vô, vừa tới cạnh bàn ta liền ác tâm muốn nôn à." Nàng ngữ khí cực oán giận.

Lý Dật Phong nhìn thoáng qua bàn đầy thức ăn, đi qua, đem cá cùng mấy món mặn mang vào trù phòng, lấy lồng bàn đập lại, lúc này mới xoa người đi ra, gọi nàng lại ăn.

Ôn Nhược Thủy hồ nghi đến gần, chờ cảm giác buồn nôn lần thứ hai kéo tới, không ngờ lần này lại không thấy, nàng không khỏi kinh ngạc, "Chuyện gì xảy ra?"

Hiện tại, Lý Dật Phong đã có thể xác định tám chín phần là chuyện gì, không khỏi cười rạn rở, "Việc vui."

"Nụ cười của ngươi khiến ta rất không an tâm." Nàng hoài nghi nhìn hắn.

Hắn tiến đến bên tai nàng thì thầm: "Nàng sắp làm mẹ."

Chiếc đũa trong tay Ôn Nhược Thủy rơi xuống, vẻ mặt cực độ ngạc nhiên, "Làm mẹ?" Sau đó vô ý thức nhìn

xuống tiêu phúc (*bụng) của mình. Nàng có cục cưng?

Lý Dật Phong vờ thất thểu: "Biểu tình của nàng thực sự là. . ." Làm tổn thương tự tôn nam nhi của hắn a!

Hai người ăn cơm đến phân nửa thời gian, Hạnh nhi lúc này mới kéo lão đại phu thử hồng học chạy trở về.

"Di, tiểu thư người không có việc gì? Vậy đại phu làm sao bây giờ?"

Lý Dật Phong đứng dậy hướng lão đại phu, vừa chấp tay, "Phiền lão trượng giúp nương tử ta bắt mạch."

Lão đại phu cười cười, "Tốt."

Mấy người di chuyển đến phòng trong, lão đại phu tỉ mỉ bắt mạch một lúc, cười vuốt chòm râu nói: "Lão hủ chúc mừng vị công tử này, tôn phu nhân đây là hỉ mạch."

"Đã bao lâu?"

Lão đại phu nói: "Trên dưới một tháng, cần phải chú ý ẩm thực, lão hủ khai vài thang thuốc dưỡng thai sắc uống là được, không có chuyện gì."

"Hạnh nhi, đi lấy mười lượng bạc cấp đại phu." Lý Dật Phong phân phó.

"Không cần nhiều như vậy." Lão đại phu vội vàng nói.

Lý Dật Phong cười nói: "Coi như mời lão trượng uống rượu."

"Vây lão hủ đa tạ."

"Không cần khách khí."

Lão đại phu tiếp nhận bạc Hạnh nhi đưa đến, sau đó hướng bọn họ cáo từ, "Vây lão hủ xin cáo lui."

"Hạnh nhi, thay ta tiễn đại phu." Lý Dật Phong thấy thê tử muốn đứng dậy, qua đờ lấy nàng, rước lấy một cái tròng mắt.

"Nô tỳ biết."

Nhìn Hạnh nhi cùng đại phu đều ly khai, Ôn Nhược Thủy bỏ qua tay thối của hấn nói: "Làm cái gì, ta còn không có già tới bảy tám chục tuổi, đờ cái gì mà đờ !!!"

"Nương tử hiện tại là bảo bối trân quý nhất trong nhà a, đi đứng ngồi nằm đều phải cẩn thận." Hấn nghiêm trang nói.

"Không thềm nghe người nói nhảm." Ôn Nhược Thủy tự mình đi ra ngoài.

"Nương tử, nàng làm cái gì?" Hấn theo sau.

"Ăn." Nàng còn không có ăn no à nha...

Trời vào thu không khí có phần oi bức, cây cỏ dần dần úa vàng, mà trong viện thì ngược lại, một khóm cúc đón gió thu đương nở rộ, hết sức kiêu diễm.

Lý Dật Phong hạ bút phác xong nét vẽ cuối cùng, cầm lấy bức tranh ngắm nghía, gật gù ra vẻ hài lòng.

Trời xanh nước biếc, tiểu viện rào giậu, một vị thiếu phụ xinh đẹp tuyệt trần ngắm hoa cười khẽ, ánh mắt nhu hòa mà đa tình.

Vô ý nhìn lướt qua hậu viện, hấn lập tức thân sắc đại biến, lập tức từ trong phòng chạy đi ra ngoài.

Trong viện, Ôn Nhược Thủy đang cầm kiếm mà múa, đắc ý vui vẻ.

"Nương tử, nàng nhanh buông kiếm một chút đi." Nàng thực sự là một điểm tự giác của phụ nữ có thai cũng không có, mỗi ngày luyện võ không hề gián đoạn, hại hấn lúc nào cũng phải cẩn thận, quá đáng hơn chính là nàng vẫn vũ đao lộng thương, khiến hấn luôn phập phồng lo sợ nha!

"Đứng lại." Ôn Nhược Thủy giương mũi kiếm chỉ hướng hấn, nhíu mày nói: "Uy, Lý Dật Phong, người đến tốt cùng muốn làm cái gì? Ta ngoại trừ không ăn được thức ăn mặn, thân thể đều rất khỏe mạnh, người dựa vào cái gì mà quản ta?"

"Nàng cẩn thận, đao kiếm không có mắt, nàng không muốn để đao làm bị thương chứ?"

Hạnh nhi ngồi ở bên cạnh thạch bàn chuyên tâm may quần áo cho trẻ con, đối với chuyện hai người chủ tử tranh chấp tuyệt không quan tâm. Dù sao cũng là cô gia không có khả năng áp đảo tiểu thư, trước đây đã không được, huống chi là hiện tại?

Ôn Nhược Thủy nhìn tượng phu vẽ mặt lo lắng, lắc đầu than thở: "Quả nhiên trăm không dùng được một chính

là thư sinh."

Lý Dật Phong không vui, "Nương tử, lời này sẽ khiến người đọc sách khắp thiên hạ oán giận nga."

Ôn Nhược Thủy khinh thường liếc hắt một cái, tra kiếm vào vỏ.

"Nàng có ý tứ gì?" Lý Dật Phong căm giận theo sau, vừa thấy nàng muốn châm trà, lập tức rất không khí phách giành lấy giúp nàng làm.

Ôn Nhược Thủy ngó hắt, lại nhìn nhìn chén trà đưa tới trước mặt mình, cuối cùng tự mình xách ấm châm trà, uống một hơi cạn sạch.

Hạnh nhi ở bên cạnh cười trộm.

Lý Dật Phong vô lực xoa trán, "Nhược Thủy, ta là lo lắng nha, nàng vì sao lại phản cảm với ta như thế?"

"Bởi vì ngươi rất phiền chán." Nàng khẳng định nói.

"Thế nhưng, người mang thai là phải cẩn thận a, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm sao bây giờ?" Hắt không chấp nhận rằng mình sai lầm.

"Phụ nữ có thai nhà bách tính bình thường đến ngày mùa còn phải xuống ruộng trồng trọt." Nàng nở nụ cười một chút, chọt nói: "A, ta đã quên, ngươi là Vương gia, không biết cái này."

Đây là trắng trợn khinh bỉ a, tuy nói hắt sinh tại hoàng thất, nhưng lại thích chu du thiên hạ, ít nhiều gì cũng gặp qua khó khăn của dân chúng. Thê tử người khác có làm sao hắt cũng không thêm để ý, hắt chỉ lo lắng thê tử của chính mình, có gì là sai?

Nàng hướng tới chuồng ngựa đi hai bước, quay đầu lại nói: "Vương gia, nếu người thực sự rảnh rỗi đến như vậy, có thể thay ta đặt tên cho hài tử trong bụng a."

Tại lúc nàng mang thai, Lý Dật Phong liền mua luôn nơi này, sau đó làm hẳn một cái chuồng dùng để dưỡng ngựa của nàng cùng Hạnh nhi thường cưỡi.

"Như thế cũng là ý kiến hay." Hấn suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Hạnh nhi úp mặt vào thạch bàn âm thầm cười.

Chờ hấn hoàn hồn lại thì đã muộn, chỉ có thể nhìn bóng thê tử phi thân lên con ngựa đỏ thẫm, chạy tới phía bờ sông.

"Nhược Thủy, nàng cẩn thận a. . ."

"Đã biết." Xa xa truyền đến tiếng Ôn Nhược Thủy trả lời.

Vì mang thai, cho nên nàng cũng không có phóng ngựa nước đại, chỉ là tùy ý để nó chậm rãi thả nước kiệu dọc theo bờ sông.

Trời thu nơi biên tái, bão cát dần dần nặng hạt, sớm muộn gì khí trời cũng càng ngày càng lạnh... tất cả từ lâu đã dung nhập vào tận xương tủy của nàng.

Nguyên bản dự định chờ thân thể của hấn thoải mái liền chuyển lộ trình về thăm phụ thân, không ngờ, nàng lại ngoài ý muốn có thai. Bởi vì sợ nàng thời kì đầu mang thai lặn lội đường xa sẽ làm tổn thương đến thai nhi trong bụng, Lý Dật Phong liền mua nhà, dự định chờ nàng sinh xong mới tiếp tục lên đường.

Ôn Nhược Thủy bĩu môi. Nàng chính là mong muốn quá mấy ngày có thể lên đường đi thăm phụ thân, cũng để lão nhân gia cảm thụ một chút niềm vui sắp có ngoại tôn. Theo bờ sông thẳng mãi một đường, đi qua một bãi cỏ lớn, từ từ lên núi.

Móng ngựa đạp lên thảm lá khô phát ra tiếng lạo xạo, nàng tại giữa sườn núi ghim trụ cương ngựa, đưa mắt nhìn về phương bắc.

Ánh mắt nàng hướng về nơi mà không cách nào nhìn đến được, nơi có một người đang say ngủ mà nàng mãi giấu ở trong lòng, nàng chỉ là muốn đến cùng hắn nói lời từ biệt.

"Trần đại ca, cảm tạ ngươi, ta sẽ hạnh phúc." Nàng quay hướng viễn phương nói. Hôm nay nàng đã có thể buông hắn đi tìm hạnh phúc của chính mình, cho nên nàng muốn tới nói lời cảm tạ.

Nàng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trời thu năm ấy, có một đại ca vì nàng mà chết, mà nàng, sẽ sống thay cho cả phần của hắn.

Tay nàng đặt trên bụng, khoe miệng vung lên nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng mà nói: "Tân sinh mệnh luôn luôn đáng giá vui mừng có đúng hay không, các huynh đệ?" Tại mảnh đất bao la rộng lớn này đã nằm xuống hàng vạn hàng nghìn tướng sĩ, vì không phải cho cuộc sống hòa bình, sinh mệnh mới nối tiếp ra đời sao?

Nàng tại trên núi đứng yên thật lâu, thẳng đến lúc cảm giác được gió núi có chút lạnh, lúc này mới lên ngựa về.

Chờ nàng về đến nhà thì thấy sách trên giá bị người nào đó lục tung rối loạn, so với gặp kẻ trộm còn thê thảm hơn.

"Ngươi đang tìm cái gì?" Nàng không khỏi có vài phần hiếu kỳ.

"Tìm tên." Lý Dật Phong đầu cũng không ngẩng lên tiếp tục lật thư tịch.

Ôn Nhược Thủy nhu huyệt Thái Dương, khẩu khí dẫn theo vài phần bất đắc dĩ cùng buồn cười, "Vương gia, chỉ là đặt một cái tên mà thôi, người thực sự có cần phải hao tổn tâm tư không như vậy?"

"Hay a." Hạnh nhi tại cửa phụ họa.

"Đây là hài tử đầu tiên của chúng ta a, đương nhiên phải coi trọng." Lý Dật Phong bình thản đáp.

Ôn Nhược Thủy nhất thời dờ khóc dở cười, "Lẽ nào hài tử sau liền có thể tùy tiện sao?"

"Vây cũng không phải, thế nhưng đứa thứ nhất nhất định phải coi trọng." Lý Dật Phong kiên trì.

Ôn Nhược Thủy thấy hấn có điểm tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp không hề để ý đến hấn, xoay người đối Hạnh nhi phân phó, "Nấu nước nóng, ta muốn tắm."

"Nô tỳ đi ngay."

Lý Dật Phong một bên tra thư, một bên hỏi: "Nàng đi đâu mà lâu như vậy?"

"Lên núi."

"Cái gì?!" Hấn quăng luôn quyển sách, nhảy dựng lên vọt tới trước mặt nàng, từ trên xuống dưới quan sát một vòng, "Nàng chạy lên núi làm cái gì? Lần sau không được chạy loạn. Ta thấy là nên đem Cẩm Thanh từ dịch quán bên kia gọi tới, thuận tiện kêu mấy tên thị vệ qua đây luôn."

"Vậy người cùng Cẩm Thanh đều ở dịch quán đi." Nàng nói đến rất chí lý.

Nhắc đến vấn đề nhà ở, Lý Dật Phong nhin không được than thở, "Nếu không, ta làm thêm ở bên cạnh mấy gian phòng ở, như vậy Cẩm Thanh có thể trụ lại, tương lai có hài tử cũng thoải mái."

Nàng hai tay khoanh trước ngực nhìn hấn, chốc lát dời hướng nóc nhà liếc mắt một cái, quay đầu hướng trong phòng đi đến, "Người thật lộn xộn."

"Ta là nghiêm túc." Hấn cũng theo đi vào.

"Tiếp qua vài ngày, chúng ta sẽ lên đường."

"Ách?" Hấn có chút phản ứng không kịp.

Nàng tiếp tục nói: "Ta muốn thăm cha ta, người nhất định sẽ cao hứng nếu có thể tận mắt nhìn ngoại tôn sinh ra."

Vì vậy, Lý Dật Phong nghĩ tới một việc, vỗ ót, kêu lên: "Ta quên viết thư cho phụ hoàng báo cho bọn họ biết chuyện này."

Ôn Nhược Thủy một cước đem hấn đá ra phòng ngủ. Nhắc tới Hoàng thượng, nàng đã nghĩ đến quý phi bà bà trong cung, tiếp theo liền liên tưởng đến một màn khó khăn lắm nàng mới quên được.

Cứ như vậy, Bình vương hoàn toàn không rõ tại sao bị phạt ngủ đất ba ngày, đến tận cùng cũng không biết chính câu nào chọc giận Vương phi đại nhân a!

Vương gia rất lớn, nhưng Vương phi càng lớn hơn nữa, nhất là Vương phi đang mang thai nha!

Thế nên, Lý Dật Phong rút cuộc không thể kiên trì kế hoạch “sinh sản xong mới khởi hành”, đành phải nước chảy bèo trôi theo sát thế tử trên lưng ngựa hạ.

Cầm Thanh cùng vài tên thị vệ bấy lâu vẫn ở trong dịch quán rốt cục cũng có việc để làm: đánh xe ngựa, hộ vệ Vương gia cùng Vương phi lên đường.

Bọn họ rời đi biên thành không xa, ngay tại lối rẽ gặp phải một người, người nọ một thân một ngựa, phục sức bình dân, vẫn toát ra một loại phong độ đại tướng vô pháp che lấp được.

Bình vương phu phụ nghe được thủ hạ bẩm báo sau, xuống xe ngựa.

Nhìn Gia Luật Phi Hùng giả dạng thành thường dân bách tính, Lý Dật Phong tâm tình thập phần phức tạp, hẳn tuyệt đối không tin đối phương chỉ vì tiền đưa nàng mà đến.

"Gia Luật tướng quân đặc biệt đến đây, chẳng biết có chuyện gì?" Ôn Nhược Thủy nhân nhạ mở miệng.

Gia Luật Phi Hùng cười cười, nói: "Không có gì, chỉ là nghe nói Bình vương phu phụ phải ly khai biên quan, cho nên đến đây tiễn đưa."

"Đa tạ."

"Núi cao sông dài, hành trình khổ cực, Ôn tướng quân đi đường cẩn thận."

Lý Dật Phong ở bên cạnh càng nghe càng khó chịu. Té ra hẳn thực sự là vì chuyện riêng, đâu phải do tiễn đưa mà đến? Nhịn không được mở miệng nói: "Gia luật tướng quân yên tâm, Nhược Thủy tự có bản vương chiếu cố, sẽ không nhọc tướng quân lao tâm."

Gia Luật Phi Hùng ánh mắt biến đổi, vẫn như cũ cười cười, "Vậy tại hạ liền cáo từ."

Ôn Nhược Thủy hướng hẳn ôm quyền, "Tướng quân cũng bảo trọng."

Gia Luật Phi Hùng gật đầu, phi thân lên ngựa, trước khi đi còn buông một câu, "Khi nào rảnh rồi, nếu không ngại mời đến Yên quốc dạo chơi."

"Nếu có cơ hội, nhất định sẽ quấy rối tướng quân." Ôn Nhược Thủy trả lời.

Gia Luật Phi Hùng thật sâu nhìn nàng một cái, sau đó giục ngựa đi.

Lý Dật Phong đứng ở bên người thê tử, có chút giâm chua nói: "Hắn làm như vậy có quá lộ liễu hay không?" Hoàn toàn khi Bình vương hẳn là đồ trang trí sao?

"Không phải cũng mời Vương gia cùng đi ư?" Ôn Nhược Thủy có chút kinh ngạc nói.

Lý Dật Phong đồng dạng cũng kinh ngạc, "Có sao?" Hẳn thế nào không có nghe thấy a?

"Đương nhiên là có." Nàng nghiêm túc cường điệu.

Rõ ràng là không có! Lý Dật Phong hồi tưởng một lần đoạn đối thoại vừa rồi thật phần xác định.

Thế nhưng, Ôn Nhược Thủy đã xoay người lên xe ngựa, hoàn toàn không có ý cùng hắn tiếp tục thảo luận vấn đề không có ý nghĩa này.

Vì vậy, Bình vương âm thầm hạ quyết tâm, sau này có rảnh, đi nơi nào đều hào, nhưng đến chỗ Gia Luật Phi Hùng? Hừ hừ, tuyệt đối sẽ không!

Chương 10

Hai con ngựa kéo xe, trái phải thêm hai gã hộ vệ đeo đao, đội ngũ phô trương như vậy cũng đủ biết nhân vật bên trong xe thân phận không hề tầm thường.

Kỳ quái chính là, cạnh xe còn có hai con ngựa không người cưỡi, một đỏ thẫm, một bòm hồng.

Đương lúc xe ngựa dừng lại tại trước một quán trọ thì, một người thiếu nữ khuôn mặt kiêu diễm từ trong xe nhảy xuống. Người qua đường trông thấy nàng một thân trang phục tỳ nữ không khỏi đối với chủ nhân của nàng sinh lòng hiếu kỳ.

Ôn Nhược Thủy được Hạnh nhi đỡ xuống xe ngựa, thấy người qua đường thần tình thất vọng, không khỏi mỉm cười.

Lý Dật Phong xuống tới bên người thê tử nhỏ giọng nói: "Bọn họ không biết thưởng thức nội hàm (*)"

*(*đối lập với ngoại diện, ý chỉ tất cả nhân phẩm, tâm hồn, tình cảm...tóm lại là mọi thứ bên trong con người, ai có từ nào phù hợp hơn bảo ta ^^)*

Hạnh nhi trề môi, ủy khuất lắm bả một câu, "Cô gia ý nói là ta không có nội hàm."

Ôn Nhược Thủy cười một tiếng vui vẻ: "Hạnh nhi, kỳ thực những lời này ngươi cũng có thể nói với hắn."

Hạnh nhi ánh mắt sáng lên.

Lý Dật Phong thần tình bắt đầu túng quẫn. Hắn biết đây nguyên nhân là vì hài tử trong bụng nàng do hắn chịu trách nhiệm đặt tên nhưng đã hai tháng vẫn không hề tiến triển, chính là, hắn vẫn bất mãn a!

Cẩm Thanh cùng bốn người thị vệ đều cúi đầu nén cười. Vương gia gần đây vì chuyện đặt tên mà sắp tẩu hỏa nhập ma, bọn họ cũng bị vạ lây không ít.

Ôn Nhược Thủy nhìn bụng đã hơi tròn tròn của mình, cảm khái phán một câu: "Con ơi, cũng không biết chờ đến lúc con sinh ra có thể có một cái tên hay không đây?"

Mặt Lý Dật Phong lập tức biến thành màu đen.

Hạnh nhi cười hả hê, phù tiêu thư đi vào quán trọ.

Cẩm Thanh cùng bốn người thị vệ giả vờ ra vẻ trấn định theo sau.

Lý Dật Phong đứng tại cửa quán trọ thổi phù phù xua đi gió lạnh, hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.

"Chưởng quỹ, bốn gian phòng hảo hạng." Cẩm Thanh trực tiếp đến quỹ thai (**giống như quỳ tiếp tân*) an bài.

Mà bên này Hạnh nhi đương dạn dò tiểu nhị: "Mang hai bàn rượu và thức ăn lên, một bàn là đồ ăn chay, không được dính đồ tanh, thức ăn không được dùng mỡ heo, bạc chúng ta sẽ trả nhiều hơn, nói trừ sư cần tận tâm một chút."

Tiểu nhị gặp qua khách nhân quen mặt, một điềm liền thông suốt, liền mồm vâng dạ, "Tiểu nhân đã rõ, thỉnh các vị chờ một chút, rượu và thức ăn lập tức sẽ lên."

Hạnh nhi quay đầu đối chủ tử nghiêm trang nói: "Tiểu thư, muốn uống trà gì?"

"Đâu phải là tới nơi trang trọng gì, trà nào cũng được." Ôn Nhược Thủy không cho là đúng nha.

Hạnh nhi nói: "Nô tỳ đây là nỗ lực phải có nội hàm."

Ôn Nhược Thủy che miệng cười: "Ngươi cùng hắn lo chuyện nội hàm đi, tiểu thư nhà ngươi căn bản không cần rắc rối vậy."

Lý Dật Phong nhìn lên Hạnh nhi đang ngó sang hướng mình, trừng mắt nói: "Càng ngày càng không có chừng mực."

Hạnh nhi le lưỡi, ngoan ngoãn đứng thẳng một bên. Nàng cùng tiểu thư nhà mình có thể không biết trên dưới, nhưng Bình vương chung quy vẫn là hoàng tộc, nàng phần lớn thời gian vẫn là không dám khinh suất đi vượt râu hùm a.

Đột nhiên từ hậu viện quán trọ truyền đến tiếng đàn trầm bổng, Lý Dật Phong trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ôn Nhược Thủy nhảy cảm nhận ra phần nào, nhưng vẫn bất động thanh sắc.

"Nghĩ không ra quán trọ này cũng có âm thanh trong trẻo của tự nhiên như vậy." Thực khách bàn bên cạnh cảm khái.

"Nghe nói là hoa khô dầu bảng của Hồng Hoa Các được một người phú thương bao ba ngày, cho nên mấy bữa nay chúng ta cũng được hưởng lợi không ít nha, cảm nghệ như vậy không phải chút bạc vụn là có thể nghe được đâu."

"Nói cũng phải."

"Sương Tuyết cô nương thực sự là một đại mỹ nhân đó." Người nọ vừa nói chuyện, nhin không được hướng Hạnh nhi liếc mắt, hắc hắc nở nụ cười, len lén nói với người ngồi cùng bàn: "Tiểu nha đầu kia so ra cũng không kém."

Hạnh nhi hung hăng trừng mắt hắn.

Ôn Nhược Thủy tỏ vẻ lơ đãng quay sang hướng hắn rồi chăm chú nhìn, người nọ nhất thời thần sắc biến đổi, bị khí thế sắc bén nàng vô hình trung toả ra làm hoảng sợ.

"Đẹp thế nào cũng chỉ là một kỹ nữ." Có người cười nhạt.

"Không thể nói như vậy a, nghe nói Sương Tuyết cô nương kia cũng là xuất thân nhân gia giàu có. . ."

Nơi có người tất có bát quái, là chuyện thiên cổ bất biến.

Ôn Nhược Thủy cười lắc đầu, giống như vô tình quét qua trượng phu, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng là cái gì cũng không nói.

Thức ăn lục tục bày lên, nàng liền không để ý chuyện khác, chuyên tâm dùng bữa, dù sao nàng hiện tại là một người ăn cho hai người, tuyệt đối không được để đói.

Nương theo tiếng đàn truyền đến còn có réo rắt tiếng ca, làm khách nhân ngồi ở quán trọ đều được điểm phúc mãi nhĩ miễn phí.

Hạnh nhi lắng nghe một lúc, nhin không được cau mày, thì thào lầm bầm: "Khúc này hình như cô gia có đàn qua."

Ôn Nhược Thủy vốn từ trước đến giờ đối với âm luật không hề để tâm, nay nghe vậy tay hơi ngừng một chút, sau đó tiếp tục ăn cơm.

"Giọng ca này cũng rất quen tai a." Hạnh nhi nghi hoặc gãi đầu.

Lý Dật Phong bỗng dưng lạnh lùng nói: "Câm miệng."

Hạnh nhi lập tức ngậm tằm, lén lút nhích tới gần bên người tiểu thư. Cô gia sắc mặt thật khó coi nga!

"Hạnh nhi, người cũng mau ăn đi, một hồi theo ta trở về phòng."

"Vâng, tiểu thư."

Lý Dật Phong cẩn thận tỉ mỉ thay thế từ bắp thức ăn, thần tình nhu hòa nói: "Ăn nhiều vào, miễn cho buổi tối lại kêu đói."

Hạnh nhi trong lòng oán hận không ngớt. Thực sự là đãi ngộ quá khác biệt, đối với tiểu thư thì lời nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, đối nàng lại hay rống, rống rống rống!

Đó gọi là vô sự thì nịnh bợ a!

Ôn Nhược Thủy chỉ cười nhạt, lại chuyên tâm ăn cơm.

Màn đêm buông xuống, trong bóng tối, hai thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện tại hậu viện quán trọ.

Hai người hướng thân ảnh đang chấp tay đứng dưới bóng trăng hành lễ.

"Là nàng sao?"

"Đúng vậy."

"Mặc kệ các người dùng biện pháp gì, phải khiến nàng ly khai chỗ này."

"Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Hai bóng đen xoay người biến mất trong màn đêm dày đặc, thân ảnh chấp tay mà đứng mới chậm rãi xoay người lại, lúc này, ánh trăng vén ra tầng mây, chiếu rọi trên mặt hấn, ôn nhuận như ngọc, tuấn mỹ nho nhã, không ai khác chính là Bình vương Lý Dật Phong.

Hấn hướng tới phương hướng thuộc hạ rời khỏi nhìn thoáng qua, sau đó xoay người ly khai.

Vừa lúc hấn rời đi, ngay chỗ hành lang gấp khúc lại xuất hiện hai người.

Hạnh nhi cẩn thận đánh giá thần tình chủ tử, không dám mở miệng. Đã hơn phân nửa đêm, cô gia không ngủ, tiểu thư cũng không ngủ, rốt cuộc là đang làm gì vậy nhỉ?

"Chúng ta trở về đi." Yên lặng tại hành lang đứng một hồi, Ôn Nhược Thủy lãnh đạm nói.

Hạnh nhi cái gì cũng không dám hỏi, trầm mặc theo sau.

Mà khi các nàng từng bước trở lại gian phòng liền thấy Lý Dật Phong đang hướng về phía hai gã thị vệ canh cửa tức giận, thấy thế tử vào phòng mới phất tay để cho bọn họ lui ra.

"Trời đã khuya lắm rồi, nằng đi ra ngoài lờ cảm lạnh làm sao bây giờ?"

Ôn Nhược Thủy nhàn nhạt cười nói: "Tỉnh lại không thấy Vương gia, cho nên có chút hoảng hốt, liền đi ra ngoài tìm."

Hạnh nhi đầu cúi xuống càng thấp.

"Ta nhất thời buồn bực nên ra ngoài dạo một chút." Lý Dật Phong giúp nằng cởi áo choàng, vừa lúc tránh né ánh mắt của nằng.

"Nga." Ôn Nhược Thủy khẽ đáp một tiếng, không hề truy vấn.

Hắn quay đầu nhìn Hạnh nhi, dẫn theo vài phần trách cứ nói: "Đêm khuya trời lạnh, sao lại để Vương phi đi ra ngoài?"

"Nô tỳ biết sai." Cô gia a, người tự thân mình đã khó bảo toàn, lại còn giáo huấn ta, lần này ta không mật báo cho người nữa, hừ! Hạnh nhi trong lòng âm thầm oán hận.

"Xuống phía dưới đi."

"Nô tỳ cáo lui."

Lý Dật Phong thấy thê tử về mặt mệt mỏi tựa ở đầu giường, thần tình nhu hòa không ít, "Nằng mệt lắm sao?"

Ôn Nhược Thủy lơ đãng gật đầu. Nằng xác thực có chút mệt.

"Ngủ đi." Không có khí lực dư thừa cùng hắn nhiều lời, nằng liền y phục cũng không cởi kéo chăn nằm xuống.

Lý Dật Phong vội vàng kéo nàng đứng lên, "Không cởi quần áo ngủ sẽ khó chịu, nàng mệt thì để ta giúp nàng thoát."

Ôn Nhược Thủy tùy ý hấn giúp chính mình bỏ áo ngoài, sau đó xoay người nằm xuống.

Lý Dật Phong nhìn bóng lưng thê tử nằm nghiêng, tâm đột nhiên có chút xao động. Nàng khó chịu chỗ nào sao?

Hai người một đêm không nói chuyện, thẳng giấc đến bình minh.

Hạnh nhi sáng sớm giúp tiểu thư trang điểm liền cảm giác được bên người nàng áp suất cực thấp, nên không dám cười đùa, cẩn thận thay chủ tử chỉnh trang y phục, sau đó theo nàng xuống lầu.

Tại khách sạn dùng xong bữa tiệc (**ăn sáng*), Cẩm Thanh đi tính tiền, mấy người thị vệ thì đi dắt ngựa lại đóng vào xe, Ôn Nhược Thủy liền mang theo Hạnh nhi đi tới cửa trước.

Lý Dật Phong thấy thế bèn lẻo đẹo theo sau. Nhược Thủy rất không thích hợp a, từ tối hôm qua bắt đầu như vậy rồi.

Bọn họ đứng ở cửa chờ thị vệ đem xe ngựa đánh tới, Lý Dật Phong thỉnh thoảng giúp thê tử khép lại áo choàng, rất sợ nàng nhiễm gió lạnh sinh bệnh.

Hôm nay trời có chút u ám, phảng phất như muốn hạ tuyết.

Không biết có đúng là liên quan tới khí trời hay không, Lý Dật Phong tâm tình cũng âm u, có chút cảm giác tâm thần không yên.

Ngay lúc vừa ra khỏi cửa, đột nhiên từ bên cạnh quán trọ lao tới một người.

Hạnh nhi phát ra một tiếng thét kinh hãi, không kịp phản ứng.

Ôn Nhược Thủy ngả về phía sau né tránh, không ngờ đụng tới Lý Dật Phong đang bên cạnh khiến hắn té trên mặt đất, cả người đề lên hắn, chỉ có thể duỗi chân đá bay chủ thủ (**dao găm, dao nhỏ*).

Người nọ đứng lên tiếp tục muốn bỏ nhào vô, may là thị vệ đánh xe đã ra đến, phi thân đánh tới, đem người bắt lại.

Chỉ là, Ôn Nhược Thủy bị kinh hách một chút, dưới chân lại vấp phải trượng phu nên động thai khí, nhú chặt mảy bung tiểu phúc, nhất thời không cách nào đứng lên.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . Người đừng làm ta sợ a. . ." Bị người đánh bay đi ra ngoài Hạnh nhi liền nhào tới ngồi xổm bên người chủ tử, nước mắt tuôn trào như suối.

"Không chết được, khóc cái gì?" Ôn Nhược Thủy tức giận nói, một bên nỗ lực bình ổn hô hấp của mình.

"Đi tìm đại phu, mau." Lý Dật Phong cũng bị dọa đến mặt trắng bệch, chân tay luống cuống đứng ở bên người thê tử.

"Ta giết người, đều là bởi vì người, Vương gia mới nhẫn tâm với ta như vậy..."

Tiếng kêu điên loạn khiến chủ nhân nó nguyên bản sở hữu thanh âm ngọt ngào thanh thúy trở lại nên phá lệ chói tai khiến người người chán ghét, vì oán hận mà khuôn mặt cũng vằn vẹo khó coi mất đi vẻ mỹ lệ vốn có.

Ôn Nhược Thủy lạnh lùng nhìn nàng ta, thanh âm thập phần bình tĩnh, "Quả nhiên là ngươi." Khó trách hẳn muốn lên lút xử lý.

Lý Dật Phong trong đầu cả kinh, thâm nghĩ: hồng bet! Chỉ lo lắng nàng, lại quên mất người bên cạnh.

"Còn không kéo ả xuống cho bản vương."

Thị vệ vừa thấy Vương gia từ trước đến nay vẫn ôn hòa đang giận tím mặt, vội vàng đem người tha đi.

Hạnh nhi lúc này bừng tỉnh đại ngộ nói: "Khó trách ta thấy quen tai nha." Nguyên lai Sương Tuyết kia lại chính là đại a đầu bị đuổi ra vương phủ.

"Nương tử. . . Nhược Thủy. . ." Lý Dật Phong gấp đến độ vò đầu bứt tai, không biết thay chính mình biện giải thế nào.

Hạnh nhi hừ một tiếng, đứng ở lập trường tiểu thư mà vút cho cô gia một ánh mắt khinh thường.

Ôn Nhược Thủy rèm mi buông xuống, thủy chung chưa từng liếc mắt trượng phu một cái, mãi cho đến khi đại phu đến, xác định chỉ là động thai khí, may mắn không thương tổn nặng lắm, lúc này mới để Hạnh nhi nâng lên xe ngựa.

Lý Dật Phong muốn lên xe giải thích, nhưng chỉ nghe đến thê tử thanh âm lãnh đạm truyền ra, "Giải quyết sạch sẽ phong lưu của ngươi rồi hãy đến Ôn gia tìm ta."

Màn xe chậm rãi hạ xuống ở trước mặt hắn, Lý Dật Phong cuối cùng thấy được chính là nhân thần Hạnh nhi bao hàm chút đồng tình (*bà này bà phải góp!*)

"Cẩm Thanh, chúng ta đi."

Cẩm Thanh nhìn thoáng qua Vương gia, quyết định nghe theo lệnh Vương phi, vội vàng đánh xe lên đường.

Bốn gã thị vệ lập tức tự động tách ra hai người theo sát xe, lưu lại hai người bảo hộ Vương gia nhà mình.

Ngoài trời lất phất bay ngàn bông tuyết nhỏ, trong thùng xe rộng lớn nhưng thập phần ấm áp thư thái.

Hạnh nhi ngồi xếp bằng ở trên xe, nhìn chủ tử đang tựa ở nhuỵễn điểm đọc sách nói: "Tiểu thư, cô gia sẽ xử trí đại a đầu kia làm sao?"

"Không biết."

Cẩn thận đánh giá thần sắc chủ tử, Hạnh nhi to gan hỏi: "Người sẽ không dự định cùng cô gia chiến tranh lạnh chứ?"

"Không rành."

Hạnh nhi mắt mặt sờ sờ mũi, nhích tới gần nàng cọt cọt, mang theo điểm làm nũng nói: "Tiểu thư ... "

Ôn Nhược Thủy đem nàng từ trước mặt đẩy ra, kéo qua tấm thảm đắp trên người, tựa vào nhuyển điềm nhắm mắt dưỡng thần.

Kỳ thực, nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, lúc này, lòng của nàng cũng rối loạn cả lên, dù sao cũng không nghĩ tới còn có thể gặp lại người nọ.

Chuyện lúc trước bây giờ nghĩ đến đối với nàng cũng đã phai nhạt, chỉ còn lại chút ít đồng tình cùng thương hại nha đầu nọ. E rằng, lần đó là Vương gia nặng tay, nàng ta mới cực đoan như vậy.

Nghĩ tới đây, nàng nhịn không được lắc đầu. Cái tên kia, sự tình chỉ cần cùng nàng có liên hệ, hẳn sẽ mất đi về nho nhã cùng bình tĩnh, khiến nàng buồn cũng không phải mà vui cũng không phải.

Ai! Thật phiền não.

Phía đột nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa gấp gáp, Hạnh nhi nhịn không được xúc lên màn xe thăm dò.

"Tiểu thư, là cô gia!" Nàng quay đầu lại, kinh hỉ nói.

Ôn Nhược Thủy khóe miệng không tự chủ được nhếch lên. Có vẻ hẳn đã thông minh ra rồi!

Xe ngựa ngừng lại, một luồng gió lạnh theo màn xe đương nhấc lên thổi vào, trên xe lại nhiều thêm một người.

"Sự tình đã xử lý xong?" Ôn Nhược Thủy mí mắt cũng lười nhấc, nhàn nhạt mở miệng.

"Ám sát Vương phi đương triều, giao cho quan phủ địa phương xử lý là được, đâu cần đến ta. Nàng có cảm giác khó chịu ở đâu không?" Hẳn cởi áo choàng giao cho Hạnh nhi, sau đó tiến đến bên cạnh thê tử.

"Không có, ta khỏe."

Lý Dật Phong thấy nàng di động thân thể, tựa hồ muốn điều chỉnh tư thế lại, lập tức thân thủ giúp nàng.

"Ta hơi mệt, muốn ngủ một chút, đừng ồn ào." Tối hôm qua hầu như một đêm không ngủ, hiện tại nàng thực sự chóng đỡ không nổi nữa rồi.

Rất nhanh, Ôn Nhược Thủy liền chìm vào giấc ngủ.

Lý Dật Phong nhìn khuôn mặt thê tử ngủ say, trong mắt đều là áy náy cùng xót xa, không khỏi quay sang hỏi Hạnh nhi, "Nàng vì sao lại không tức giận?"

Hạnh nhi hé miệng cười, "Lẽ nào cô gia mong tiểu thư tức giận?"

Hắn đương nhiên không hy vọng, thế nhưng nàng vì sao không tức giận hắn? Nàng hẳn là rất tức giận, vô cùng tức giận không phải sao?

"Thực sự rất kỳ quái a." Hắn tự nói.

Hạnh nhi đáp: "Nô tỳ nói qua rồi a, chỉ cần không vượt quá giới hạn của tiểu thư, người sẽ không nổi giận."

Lý Dật Phong dường như hiểu ra đôi chút.

Bởi vì trời giáng đại tuyết cho nên bọn họ đến Ôn gia thì đã là hai mươi ba tháng chạp, vừa lúc mừng lễ vượt qua năm cũ.

Đương lúc Ôn Hồng Học thấy nữ nhi mình vì mang thai mà tròn trịa hẳn lên thì kim lòng không đành cười hí mắt, "Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cha thấy con châu tròn ngọc sáng như thế, trước giờ con luôn gầy đến gió thổi bay, hôm nay rốt cuộc có thể đứng vững rồi."

Lý Dật Phong nghe được nhạc phụ nói như vậy, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

"Cụu thân gặp qua Vương gia, đa tạ Vương gia chăm sóc tiểu nữ." Ôn Hồng Học trêu chọc xong nữ nhi, lúc này mới chào con rể đại nhân.

Lý Dật Phong vội vàng nâng nhạc phụ lên, liên tục nói rằng: "Nhạc phụ đại nhân chiết sát tiểu vương rồi, sau này không cần hành lễ."

"Quân thần chi nghi chính là đại lễ, sao có thể bỏ được." Ôn Hồng Học vẻ mặt ngay thẳng đáp.

Lý Dật Phong rốt cuộc minh bạch thế có tử tính cách trung quy trung cụu (*k hiểu, hix), giữ lễ quân thần có chút cứng nhắc như vậy là do đâu mà ra. Có phụ thân như vậy, không có gì là khó hiểu a.

"Cha, con mệt rồi, gian phòng đã dọn dẹp chứ?"

Ôn Hồng Học vội nói: "Đã sớm quét tước sạch sẽ. Người đâu, mau dẫn tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi."

"Cha, vậy con đi ngủ đây." Ôn Nhược Thủy vội kéo cánh tay phụ thân đang đưa vài cái mới mỉm cười mang theo nét hồn nhiên cùng hạ nhân trở về phòng.

Ôn Hồng Học về mặt từ ái nhìn theo nữ nhi ly khai, lòng tràn đầy thoải mái.

Cho lui sở hữu hạ nhân, Lý Dật Phong vén y bào hướng Ôn Hồng Học quỳ xuống, ngữ khí mang theo hổ thẹn nói: "Hoàn thỉnh nhạc phụ đại nhân tha thứ tiểu vương lúc đầu dùng thủ đoạn không được quang minh để cưới Nhược Thủy."

Ôn Hồng Học thân thủ nâng dậy hắn, cảm khái đáp: "Quân muốn thần tử, thần bất tử bất trung. Vương gia chỉ là muốn lưu lại tiểu nữ mà thôi, cự thần ngoại trừ luyện tiếc, cũng không có ý kiến khác."

Lý Dật Phong nghe được nhạc phụ mạnh mẽ nói như vậy liền hứa hẹn: "Dật phong cuộc đời này thề sẽ không phụ nàng."

Ôn Hồng Học vui mừng gật đầu, "Hào, hào."

"Nhạc phụ đại nhân, gần đây thân thể có tốt không?"

"Lao Vương gia quan tâm, cự thần vẫn còn khoẻ mạnh."

Ông tế (**cha vợ với con rể*) hai người nói một hồi liền sang tới chuyện đặt tên cho hài tử trong bụng Ôn Nhược Thủy.

"Bảo Quốc làm sao?"

". . ."

"Vậy Vệ Gia được chứ?"

"..."

Cuối cùng Lý Dật Phong mới thâm thúy nhận ra một điều: nhạc phụ hoàn toàn không có thiên phú đặt tên a! Thê tử còn có thể gọi là Nhược Thủy, thật đúng là may mắn!

Mà hẳn vốn đối với việc này có chút xao nhãng, hôm nay bị nhạc phụ nhắc tới liền lại tâm tâm niệm niệm suy nghĩ.

Dự "Tiếp phong yến" (**tiệc đón gió, đón khách hoặc người thân từ xa tới thăm*) xong hẳn liền chạy về phòng thủ nhìn thê tử ngủ say bắt đầu suy nghĩ tên cho hài tử.

Hắn tưởng rồi lại tưởng a, đột nhiên linh quang chợt lóe, hung phấn vội vàng lay thê tử dậy.

"Vương gia, ngươi làm cái gì?" Đang cực kì buồn ngủ Ôn Nhược Thủy ôm cổ hắn, tựa vào vai hắn, liền con mắt cũng không muốn mở ra.

"Chúng ta trước tiên đặt cho hắn một cái nữ danh (**tên gọi thân mật ở nhà*) thế nào?"

"Tùy tiện."

"Gọi là Thất Lang đi."

Ôn Nhược Thủy theo bản năng hỏi: "Vì sao muốn gọi là Thất Lang ? Rõ ràng là lão đại." Thật là kỳ quái!

Lý Dật Phong cắn cắn lỗ tai nàng nói ra nguyên nhân, Ôn Nhược Thủy nhất thời buồn ngủ toàn bộ biến mất, mắt phượng mở to, trừng mắt hắn, cắn răng nói: "Ngươi điên rồi sao?"

"Bản vương rất bình thường a."

"Thần kinh." Nàng khinh thường, "Vạn nhất là một nữ nhi thì sao?"

"Vậy gọi là Thất Nương." Hấn thản nhiên nói.

Nàng trừng mắt hấn, như đinh đóng cột nói: "Nguoi - khắng - định - điên - rồi."

"Ta quyết định, gọi là Thất Lang."

"Ta nghĩ sinh nữ nhi vẫn là tốt hơn." Nếu như là con trai, chờ bảo bối sau khi lớn lên hỏi vì sao mình lại gọi là Thất Lang, lẽ nào nàng lại có thể nói cho con rằng, là bởi vì phụ thân của con suy tính ra con là chính tử lần hấn cùng nàng "một đêm bảy lần" kết tinh thành, cho nên mới gọi Thất Lang ? Vậy hài tử sau này cũng không cần ra ngoài gặp người nha! *(ta pó tay, 7 lần nên gọi Thất Lang, vậy mà ảnh cũng nghĩ ra được =]]]]]]]]]]]]]]]])*

Đông đi xuân đến, tại mùa "liễu lục thiên minh" (**liễu xanh, ve kêu*), ngoại tôn của Ôn lão nguyên soái khóc oa oa ra đời.

Mà đương lúc Ôn Nhược Thủy từ trong miệng bà đỡ biết được mình sinh là một nhi tử thì, không khỏi tuyệt vọng nhắm mắt lại.

"Tiểu thư, là một tiểu công tử a." Bên tai là Hạnh nhi thanh âm líu ríu hung phấn, nàng nhưng lại không có một chút cảm giác vui sướng khi được làm mẹ nào cả.

Ôn Nhược Thủy tâm tình còn chưa kịp thích ứng, chợt nghe đến ngoài phòng có người so với Hạnh nhi thanh âm còn hưng phấn hơn vang lên:

"Thất Lang, là Thất Lang a."

Nàng lấy tay che mắt, cự tuyệt đối mặt với cái hiện thực tàn khốc này!

Nhi tử, con nếu như là một nữ hài tử thì thật tốt biết mấy!

Gọi thì gọi, cũng thành thói quen, đợi được lúc nhi tử đầy tháng, Ôn Nhược Thủy đối với cái nữ danh "Thất lang" này cuối cùng cũng là chết lặng, không còn ý kiến.

Hôm nay, nàng ôm nhi tử hỏi trượng phu đang đứng ở phía trước cửa sổ vẽ hoa sen, "Tên nhi tử ngươi nghĩ ra được chưa?"

"Lý Tiêu Diêu, thế nào?"

Tốt, so với Thất Lang cực kì tốt!

"Không sai." Nàng mặt không chút biểu tình ôm nhi tử muốn ly khai thư phòng.

"Nương tử, chờ một chút." Hấn gọi nàng.

"Chuyện gì?"

Lý Dật Phong buông bút, từ giá sách rút ra một quyển tập, vẽ mặt hưng phấn mà đưa cho nàng, "Đây là vài cái tên mà ta đã nghĩ ra, sau này con của chúng ta cứ dựa theo thứ tự trong đây mà đặt tên."

Ôn Nhược Thủy khóe miệng giật giật, nắm chặt quyền tập nọ, một điểm ý định muốn xem cũng không có, trực tiếp từ cửa sổ ném vào ao sen.

Coi nàng là heo sao? Một quyển sách dày như vậy, nàng là heo mẹ cũng sinh không được nhiều bằng đó nha!

"Nuong tử, đây là tâm huyết của ta mà...." Lý Dật Phong gục vào trước cửa sổ, đau lòng nhìn "tâm huyết" của mình đang chậm rãi chìm vào trong ao.

Ôn Nhược Thủy lưu cho hắn một tiếng hừ nhẹ, ôm nhi tử rời đi.

Tại chỗ hành lang gấp khúc đụng phải phụ thân, Ôn Hồng Học hướng tới ngoại tôn vỗ tay, cười nói: "Tâm can bảo bối của ngoại công, lại đây, ngoại công ôm một cái."

Ôn Nhược Thủy một bên đem nhi tử giao cho phụ thân, một bên dặn, "Cha, người cẩn thận một chút, trời nóng, không nên ôm Tiêu Diêu chơi dưới trời nắng a."

"Tiêu Diêu?"

"Tên Vương gia đặt cho hắn."

"Thất Lang nghe vẫn hay hơn, đúng không, Thất Lang?!"

Nhìn phụ thân ôm nhi tử đi xa, Ôn Nhược Thủy một người đứng ở hành lang gấp khúc hơi xuất thần.

Đột nhiên, Cẩm Thanh từ đâu chạy tới, thấy nàng, vội vàng chào, "Gặp qua Vương phi."

"Chuyện gì lại hoang mang rối loạn như thế?"

"Người từ kinh đến."

"Nói cái gì?"

"Lệnh Vương gia cùng Vương phi về kinh tham gia đại thọ sáu mươi của Hoàng thượng."

"Người nói cho Vương gia biết đi." Ôn Nhược Thủy hờ hững bỏ đi. Kinh thành, nàng tuyệt không muốn trở lại.

Bất tri bất giác đi tới hoa viên, nhìn Hạnh nhi dưới tán cây chuyên tâm thêu hoa, Ôn Nhược Thủy tại hành lang chậm rãi ngồi xuống.

Không có việc gì, nàng thường ngắm Hạnh nhi tựa như xem một bức tranh, cảm giác rất thoải mái.

Kỳ thực, đây là lý do nàng để Hạnh nhi hầu hạ mình, trong quân gặp quá nhiều nam nhân tục tũn, nhìn Hạnh nhi yêu điệu xinh đẹp tựa bức tranh như vậy, tuyệt đối là một loại giải thoát - từ trong tâm hồn.

Đương nhiên, nguyên nhân này, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết.

Tương lai, nhi tử muốn hỏi nữ danh của con vì sao tồn tại, đánh chết nàng cũng sẽ không nói! Tiêu Diêu a, cứ gọi Tiêu Diêu là tốt hơn!

Nàng dự liệu không sai, một lát sau, Lý Dật Phong đã chạy đến hoa viên tìm nàng.

"Nương tử."

"Vương gia." Nàng có chút cụt hứng đáp lại.

"Phụ hoàng muốn chúng ta quay về kinh tham gia thọ yến của người."

"Nga." Có cái gì vui mà tham gia, không phải là một đám người ăn uống tiệc tùng, vô mônng ngựa vài câu, hiển một ít trân bảo mỹ nữ là gì?

"Nàng không muốn đi sao?" Hắn có chút chần chờ hỏi.

"Quân nhượng thần tử, thần bất tử bất trung, hưởng chi chi là đi tham gia thọ yến, thần thiếp làm sao không muốn đi." Nàng mỉm cười.

Quả nhiên là không muốn đi, ngữ khí này, luận điệu này, chắc! Lý Dật Phong không tiếng động nở nụ cười....

Đoạn kết:

Tư liệu lịch sử ghi chép lại rằng :

Bình vương, từ Khánh Lịch năm thứ hai mươi chín liền cực ít lộ diện tại kinh thành.

Có người bảo trông thấy Bình vương phu phụ tại nơi biên tái, cũng có người nhìn thấy bọn họ tại Giang Nam; còn có người khẳng định rằng đã xem thấy họ tại vùng duyên hải...

Mà tại Thiên triều hơn nười năm sau xuất hiện một vị tướng quân thiếu niên tuyệt sắc, danh gọi Tiêu Diêu, đối nhân xử thế hào hiệp phóng khoáng, dụng binh quý dị khó lường, hậu thế truyền rằng: Tiêu Diêu tại, Thiên triều có (**vững mạnh*)!

„Ø∂⁰⁰⁰∂Ø,, **Hoàn** „Ø∂⁰⁰⁰∂Ø,,

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)